

---

# Shri Shiva Mahapurana 3 Shatarudra Samhita

श्रीशिवमहापुराणम् ३ शतरुद्रसंहिता

## Document Information

---

Text title : shivapurANam 3 shatarudrasaMhitA

File name : shivapurANam3shatarudrasaMhitA.itx

Category : shiva, purANa, shivapurANa

Location : doc\_purana

Proofread by : Revathy Rajaraman and team members Malati Shekar, Latha Murali, Meenakshi

Premanand, Jayalakshmi, Gayathri, Uma Mahesh, Sripriya, Sornavalli

Latest update : January 23, 2026

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

---

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

**Please help to maintain respect for volunteer spirit.**

---

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

---

January 23, 2026

*sanskritdocuments.org*

---

श्रीशिवमहापुराणम् ३ शतरुद्रसंहिता



॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥ तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां

३.१. प्रथमोऽध्यायः । शिवस्य पञ्चब्रह्मावतारवर्णनम् ।

वन्दे महानन्दमनन्तलीलम्भेश्वरं सर्वविभुं महान्तम् ।

गौरीप्रियं कार्तिकविघ्नराजसमुद्भवं शङ्करमादिदेवम् ॥ १ ॥

शौनक उवाच ।

व्यासशिष्य महाभाग सूत ज्ञानदयानिधे ।

वद शम्भववतारांश्च यैरकार्षीत्सतां शिवम् ॥ १ ॥

सूत उवाच ।

मुने शौनक सद्भक्त्या दत्तचित्तो जितेन्द्रियः ।

अवताराञ्छिवस्याहं वस्मि ते मुनये शृणु ॥ २ ॥

अेतत्पृष्टः पुरा नन्दी शिवमूर्तिस्सतां गतिः ।

सनत्कुमारोऽपि मुने तमुवाच शिवं स्मरन् ॥ ३ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

असङ्ख्याता हि कल्पेषु विभोः सर्वेश्वरस्य वै ।

अवतारास्तथापीह वक्ष्ये तान्यथामति ॥ ४ ॥

अेकोनविंशकः कल्पो विज्ञेयः श्वेतलोहितः ।

सद्योजातावतारस्तु प्रथमः परिकीर्तितः ॥ ५ ॥

तस्मिंस्तत्परमं ब्रह्म ध्यायतो ब्रह्मणस्तथा ।

उत्पन्नस्तु शिष्यायुक्तः कुमारः श्वेतलोहितः ॥ ६ ॥

तं दृष्ट्वा पुरुषं ब्रह्मा ब्रह्मरूपिणमीश्वरम् ।

ज्ञात्वा ध्यात्वा स लृद्ये ववन्दे प्रयताञ्जलिः ॥ ७ ॥

सद्योजातं शिवं बुद्ध्या जलर्षं भुवनेश्वरः ।

मुहुर्मुहुश्च सद्बुद्ध्या परं तं समयिन्तयत् ॥ ८ ॥

ततोऽस्य ध्यायतः श्वेताः प्रादुर्भूता यशस्विनः ।

कुमाराः परविज्ञानपरब्रह्मस्वरूपिणः ॥ ९ ॥

सुनन्दो नन्दनश्चैव विश्वनन्दोपनन्दनौ ।

शिष्यास्तस्य महात्मानो यैस्तद्ब्रह्म समावृतम् ॥ १० ॥

सद्योजातश्च वै शम्भुर्ददौ ज्ञानं य वेधसे ।

सर्गशक्तिमपि प्रीत्या प्रसन्नः परमेश्वरः ॥ ११ ॥

ततो विंशतिमः कल्यो रक्तो नाम प्रकीर्तितः ।

ब्रह्मा यत्र महातेजा रक्तवर्णमधारयत् ॥ १२ ॥

ध्यायतः पुत्रकामस्य प्रादुर्भूतो विधेः सुतः ।

रक्तमाल्याम्बरधरो रक्ताक्षो रक्तभूषणः ॥ १३ ॥

स तं दृष्ट्वा महात्मानं कुमारं ध्यानमाश्रितः ।

वामदेवं शिवं ज्ञात्वा प्राणनाम कृताञ्जलिः ॥ १४ ॥

ततस्तस्य सुता ल्यासंश्चत्वारो रक्तवाससः ।

विरजाश्च विवाहश्च विशोको विश्वभावनः ॥ १५ ॥

वामदेवः स वै शम्भुर्ददौ ज्ञानं य वेधसे ।

सर्गशक्तिमपि प्रीत्या प्रसन्नः परमेश्वरः ॥ १६ ॥

अेकविंशतिमः कल्पः पीतवासा षति स्मृतः ।

ब्रह्मा यत्र महाभागः पीतवासा बभूव ह ॥ १७ ॥

ध्यायतः पुत्रकामस्य विधेर्जातः कुमारकः ।

पीतवस्त्रादिकप्रौढो महातेजा महाभुजः ॥ १८ ॥

तं दृष्ट्वा ध्यानसंयुक्तं ज्ञात्वा तत्पुरुषं शिवम् ।

प्राणनाम ततो बुद्ध्या गायत्रीं शाङ्करीं विधिः ॥ १९ ॥

जपित्वा तु महादेवीं सर्वलोकनमस्कृताम् ।

प्रसन्नस्तु महादेवो ध्यानयुक्तेन येतसा ॥ २० ॥

ततोऽस्य पार्श्वतो द्रिव्याः प्रादुर्भूताः कुमारकाः ।  
 पीतवस्त्रा छि सकला योगमार्गाप्रवर्तकाः ॥ २१ ॥  
 ततस्तस्मिन्गते कल्पे पीतवर्णो स्वयम्भुवः ।  
 पुनरन्यः प्रवृत्तस्तु कल्पो नाम्ना शिवस्तु स ॥ २२ ॥  
 ओकार्णवि संव्यतीते द्रिव्यवर्षसहस्रके ।  
 स्रष्टुकामः प्रजा ब्रह्मा चिन्तयामास द्युःभितः ॥ २३ ॥  
 ततोऽपश्यन्महातेजाः प्रादुर्भूतं कुमारकम् ।  
 कृष्णवर्णं महावीर्यं दीप्यमानं स्वतेजसा ॥ २४ ॥  
 धृतकृष्णाम्भरोष्णीषं कृष्णयज्ञोपवीतिनम् ।  
 कृष्णेन मौलिनायुक्तं कृष्णस्नानानुलेपनम् ॥ २५ ॥  
 स तं दृष्ट्वा महात्मानमघोरं घोरविक्रमम् ।  
 ववन्दे देवदेवेशमद्भुतं कृष्णपिङ्गलम् ॥ २६ ॥  
 अघोरं तु ततो ब्रह्मा ब्रह्मरूपं व्यचिन्तयत् ।  
 तुष्टाव वाग्विरिष्टाभिर्भक्तवत्सलमव्ययम् ॥ २७ ॥  
 अथास्य पार्श्वतः कृष्णाः कृष्णस्नानानुलेपनाः ।  
 यत्वारस्तु महात्मानः सम्भ्रूवुः कुमारकाः ॥ २८ ॥  
 कृष्ण कृष्णशिष्यश्चैव कृष्णास्यः कृष्णकण्ठपृक् ।  
 षति तेऽव्यक्तनामानः शिवरूपाः सुतेजसाः ॥ २९ ॥  
 अवेम्भूता महात्मानो ब्रह्मणः सृष्टिधेतवे ।  
 योगं प्रवर्तयामासुर्घोराभ्यं मलदद्भुतम् ॥ ३० ॥  
 अथान्यो ब्रह्मणः कल्पः प्रावर्तत मुनीश्वराः ।  
 विश्वरूप षति ज्योतो नामतः परमाद्भुतः ॥ ३१ ॥  
 ब्रह्मणः पुत्रकामस्य ध्यायतो मनसा शिवम् ।  
 प्रादुर्भूता महानादा विश्वरूपा सरस्वती ॥ ३२ ॥  
 तथाविधः स भगवानीशानः परमेश्वरः ।  
 शुद्धस्फटिकसङ्काशः सर्वाभरणभूषितः ॥ ३३ ॥  
 तं दृष्ट्वा प्रणामासौ ब्रह्मेशानमजं विभुम् ।  
 सर्वगं सर्वदं सर्वं सुरूपं रूपवर्जितम् ॥ ३४ ॥

षशानोऽपि तथादिश्य सन्मार्गं ब्रह्मज्ञो विभुः ।  
 सशक्तिः कल्पयाञ्चके स बालांश्चतुरः शुभान् ॥ ३५ ॥  
 जटी मुण्डी शिखाण्डी च अर्धमुण्डश्च जज्ञिरे ।  
 योगेनादिश्य सद्धर्मं कृत्वा योगगतिं गताः ॥ ३६ ॥  
 अेवं सङ्क्षेपतः प्रोक्तः सधादीनां समुद्भवः ।  
 सनत्कुमार सर्वज्ञ लोकानां हितकाम्यया ॥ ३७ ॥  
 अथ तेषां महाप्राज्ञ व्यवहारं यथायथम् ।  
 त्रिलोकहितकारं हि सर्वं ब्रह्माण्डसंस्थितम् ॥ ३८ ॥  
 षशानः पुरुषोऽघोरो वामसंज्ञस्तथैव च ।  
 ब्रह्मसंज्ञा मडेशस्य मूर्तयः पञ्च विश्रुताः ॥ ३९ ॥  
 षशानः शिवरूपश्च गरीयान्प्रथमः स्मृतः ।  
 भोक्तारं प्रकृतेः साक्षात्क्षेत्रज्ञमधितिष्ठति ॥ ४० ॥  
 शैवस्तत्पुरुषाप्यश्च स्वरूपो हि द्वितीयकः ।  
 गुणाश्रयात्मकं भोग्यं सर्वज्ञमधितिष्ठति ॥ ४१ ॥  
 धर्माय स्वाङ्गसंयुक्तं बुद्धितत्त्वं पिनाकिनः ।  
 अघोराप्यस्वरूपो यस्तिष्ठत्यन्तस्तृतीयकः ॥ ४२ ॥  
 वामदेवाह्वयो रूपश्चतुर्थः शङ्करस्य हि ।  
 अलङ्कृतेरधिष्ठानो बलुकार्यकरः सदा ॥ ४३ ॥  
 षशानाहस्वरूपो हि शङ्करस्येश्वरः सदा ।  
 श्रोत्रस्य वयसश्चापि विभोर्व्योम्नस्तथैव च ॥ ४४ ॥  
 त्वङ्पाणिस्पर्शवायूनामीश्वरं रूपमैश्वरम् ।  
 पुरुषाप्यं विचारज्ञा मतिमन्तः प्रयक्षते ॥ ४५ ॥  
 वपुषश्च रसस्यापि रूपस्याग्नेस्तथैव च ।  
 अघोराप्यमधिष्ठानं रूपं प्राडुर्भनीषिणः ॥ ४६ ॥  
 रशनायाश्च पायोश्च रसस्यापां तथैव च ।  
 षश्वरं वामदेवाप्यं स्वरूपं शाङ्करं स्मृतम् ॥ ४७ ॥  
 घ्राणस्य यैवोपस्थस्य गन्धस्य च सुवस्तथा ।

सद्योजाताह्वयं रुपमीश्वरं शाङ्करं विदुः ॥ ४८ ॥

धमे स्वरुपाः शम्भोर्लि वन्दनीयाः प्रयत्नतः ।

श्रेयोऽर्थिभिर्नैर्नित्यं श्रेयसामेकतेतवः ॥ ४९ ॥

यः पठेच्छृणुयाद्रापि सधादीनां समुद्भवम् ।

स लुक्त्वा सकलान्कामान्प्रयाति परमां गतिम् ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे तृतीयायां शतरुद्रसंछितायां शिवस्य पञ्चब्रह्मावतारवर्णनं नाम प्रथमोऽध्यायः ॥

३.१ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंछितायां

### ३.२. द्वितीयोऽध्यायः । शिवाष्टमूर्तिवर्णनम् ।

नन्दीश्वर उवाच ।

शृणु तात मडेशस्यावतारान्परमान्प्रभो ।

सर्वकार्यकराँल्लोके सर्वस्य सुप्पदां मुने ॥ १ ॥

तस्य शम्भोः परेशस्य मूर्त्यष्टकमयं जगत् ।

तस्मिन्व्याप्य स्थितं विश्वं सूत्रे मण्डिताया एव ॥ २ ॥

शर्वो भवस्तथा रुद्र उग्रो भीमः पशोः पतिः ।

एशानश्च महादेवो मूर्तयश्चाष्ट विश्रुताः ॥ ३ ॥

भूम्यम्भोऽग्निमरुद्व्योमक्षेत्रज्ञार्कनिशाकराः ।

अधिष्ठिताश्च शर्वधैरष्टरुपैः शिवस्य हि ॥ ४ ॥

धत्ते यरायरं विश्वं रूपं विश्वम्भरात्मकम् ।

शङ्करस्य मडेशस्य शास्त्रस्यैवेति निश्चयः ॥ ५ ॥

सञ्जुवनं समस्तस्य जगतः सलिलात्मकम् ।

भव एत्युच्यते रूपं भवस्य परमात्मनः ॥ ६ ॥

अखिरन्तर्जगद्विश्वं बिभर्ति स्पन्दते स्वयम् ।

उग्र एत्युच्यते सद्भी रूपमुग्रस्य सत्प्रभोः ॥ ७ ॥

सर्वावकाशहं सर्वव्यापकं गगनात्मकम् ।  
रूपं भीमस्य भीमाप्यं भूपवृन्दस्व भेदकम् ॥ ८ ॥

सर्वात्मनामधिष्ठानं सर्वक्षेत्रनिवासकम् ।  
रूपं पशुपतेर्ज्ञेयं पशुपाशनिवृत्तनम् ॥ ९ ॥

सन्दीपयञ्जगत्सर्वं दिवाकरसमाह्वयम् ।  
शशानाप्यं मण्डेशस्य रूपं दिवि विसर्पति ॥ १० ॥

आध्याययति यो विश्वममृतांशुर्निशाकरः ।  
मण्डादेवस्य तद्रूपं मण्डादेवस्य याह्वयम् ॥ ११ ॥

आत्मा तस्याष्टमं रूपं शिवस्य परमात्मनः ।  
व्यापिकेतरमूर्तीनां विश्वं तस्माच्छिवात्मकम् ॥ १२ ॥

शाभाः पुष्यन्ति वृक्षस्य वृक्षमूलस्य सेचनात् ।  
तद्भ्रष्टस्य वपुर्विश्वं पुष्यते य शिवार्थनात् ॥ १३ ॥

यथेह पुत्रपौत्रादेः प्रीत्या प्रीतो भवेत्पिता ।  
तथा विश्वस्य सम्प्रीत्या प्रीतो भवति शङ्करः ॥ १४ ॥

छिद्यते यस्य कस्यापि देहिनी यदि निग्रहः ।  
अष्टमूर्तेरनिष्टं तत्कृतमेव न संशयः ॥ १५ ॥

अष्टमूर्त्यात्मना विश्वमधिष्ठायास्थितं शिवम् ।  
भजस्व सर्वभावेन रुद्रं परमकारणम् ॥ १६ ॥

एति प्रोक्ताः स्वरूपास्ते विधिपुत्राष्टविश्रुताः ।  
सर्वोपकारनिरताः सेव्याः श्रेयोऽर्थिभिर्नरैः ॥ १७ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे तृतीयायां शतरुद्रसंछितायां शिवाष्टमूर्तिवर्णनं नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ ३.२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंछितायां

### ३.३. तृतीयोऽध्यायः । शिवस्यार्द्धनारीश्वरावतारवर्णनम् ।

नन्दीश्वर उवाच ।

शृणु तात महाप्राज्ञ विधिकामप्रपूरकम् ।

अर्द्धनारीनराभ्यं छि शिवरूपमनुत्तमम् ॥ १ ॥

यदा सृष्टाः प्रजाः सर्वाः न व्यवर्द्धन्त वेधसा ।

तदा चिन्ताकुलोऽभूत्स तेन द्युभेन द्युभितः ॥ २ ॥

नभोवाणी तदाभूद्वै सृष्टिं मिथुनज्ञं कुरु ।

तश्छुत्वा मैथुनीं सृष्टिं ब्रह्मा कर्तुमभन्यत ॥ ३ ॥

नारीणां कुलमीशानान्निर्गतं न पुरा यतः ।

ततो मैथुनज्ञं सृष्टिं कर्तुं शेके न भ्रमभूः ॥ ४ ॥

प्रभावेण विना शम्भोर्न जायेरत्रिमाः प्रजाः ।

अेवं सञ्चिन्तयन्ब्रह्मा तपः कर्तुं प्रयत्नमे ॥ ५ ॥

शिवया परया शक्त्या संयुक्तं परमेश्वरम् ।

सञ्चिन्त्य वृद्धये प्रीत्या तेपे स परमं तपः ॥ ६ ॥

तीत्रेण तपसा तस्य संयुक्तस्य स्वयम्भुवः ।

अचिरेणैव कालेन तुतोष स शिवो द्रुतम् ॥ ७ ॥

ततः पूर्वाचिदीशस्य मूर्तिमाविश्य कामदाम् ।

अर्द्धनारीनरो भूत्वा ततो ब्रह्मान्तिकं उरः ॥ ८ ॥

तं दृष्ट्वा शङ्करं देवं शक्त्या परमयान्वितम् ।

प्रणम्य दण्डवद्ब्रह्मा स तुष्टाव कृताञ्जलिः ॥ ९ ॥

अथ देवो महादेवो वाचा मेघगभीरया ।

सम्भवाय सुसम्प्रीतो विश्वकर्ता मधेश्वरः ॥ १० ॥

श्वर उवाच ।

वत्स वत्स महाभाग मम पुत्र पितामह ।

ज्ञातवानस्मि सर्वं तत्तत्त्वतस्ते मनोरथम् ॥ ११ ॥

प्रजानामेव वृद्ध्यर्थं तपस्तपं त्वयाधुना ।

तपसा तेन तुष्टोऽस्मि ददामि य तवेप्सितम् ॥ १२ ॥

धृत्युक्त्वा परमोदारं स्वभावमधुरं वयः ।

पृथक्कार वपुषो भागाद्देवीं शिवां शिवः ॥ १३ ॥

तां दृष्ट्वा परमां शक्तिं पृथग्भूतां शिवागताम् ।

प्रणिपत्य विनीतात्मा प्रार्थयामास तां विधिः ॥ १४ ॥

ब्रह्मोवाच ।

देवदेवेन सृष्टोऽहमाहौ त्वत्पतिना शिवे ।

प्रजाः सर्वा नियुक्ताश्च शम्भुना परमात्मना ॥ १५ ॥

मनसा निर्मिताः सर्वे शिवे देवादयो मया ।

न वृद्धिमुपगच्छन्ति सृज्यमानाः पुनःपुनः ॥ १६ ॥

मिथुनप्रभवामेव कृत्वा सृष्टिमतः परम् ।

संवर्द्धयितुमिच्छामि सर्वा एव मम प्रजाः ॥ १७ ॥

न निर्गतं पुरा त्वत्तो नारीणां कुलमव्ययम् ।

तेन नारीकुलं अष्टुं मम शक्तिर्न विद्यते ॥ १८ ॥

सर्वासामेव शक्तीनां त्वत्तः जलु समुद्भवः ।

तस्मात्त्वां परमां शक्तिं प्रार्थयाम्यपिलेश्वरीम् ॥ १९ ॥

शिवे नारीकुलं अष्टुं शक्तिं देहि नमोऽस्तु ते ।

यरायरजगद्ब्रह्मिडेतोर्मातः शिवप्रिये ॥ २० ॥

अन्यं त्वत्तः प्रार्थयामि वरं य वरदेश्वरि ।

देहि मे तं कृपां कृत्वा जगन्मातर्नमोऽस्तु ते ॥ २१ ॥

यरायरविवृद्ध्यर्थमीशेनैडेन सर्वगे ।

दक्षस्य मम पुत्रस्य पुत्री भव भवाम्बिके ॥ २२ ॥

अेवं संयाचिता देवी ब्रह्मणा परमेश्वरी ।

तथास्त्विति वयः प्रोच्य तच्छक्तिं विधये ददौ ॥ २३ ॥

तस्माद्धि सा शिवा देवी शिवशक्तिर्जगन्मयी ।

शक्तिमेकां लुवोर्मध्यात्ससर्जात्मसमप्रभाम् ॥ २४ ॥

तामाह प्रहसन्प्रेक्ष्य शक्तिं देववरो हरः ।

कृपासिन्धुर्मडेशानो लीलाकारी भवाम्बिकाम् ॥ २५ ॥

शिव उवाच ।

तपसाराधिता देवि ब्रह्मणा परमेष्ठिना ।

प्रसन्ना भव सुप्रीत्या कुरु तस्याभिलेप्सितम् ॥ २६ ॥

तामाज्ञां परमेशस्य शिरसा प्रतिगृह्य सा ।

ब्रह्मणो वचनाद्देवी दक्षस्य दृष्टिताऽभवत् ॥ २७ ॥

दत्त्वैवमतुलां शक्तिं ब्रह्मणो सा शिवा मुने ।‘

विवेश देवं शम्भोर्द्वि शम्भुश्चान्तर्दधे प्रभुः ॥ २८ ॥

तदाप्रभृति लोकेऽस्मिन्त्रया भागः प्रकल्पितः ।

आनन्दं प्राप स विधिः सृष्टिर्जाता य मैथुनी ॥ २९ ॥

येतत्ते कथितं तात शिवरूपं महोत्तमम् ।

अर्द्धनारीनरार्द्धं द्वि मडामङ्गलदं सताम् ॥ ३० ॥

येतदाभ्यानमनघं यः पठेच्छृणुयादपि ।

स भुङ्क्वा सकलान्भोगान्प्रयाति परमां गतिम् ॥ ३१ ॥

एतं श्रीशिवमहापुराणे तृतीयायां रुद्रसंहितायां शिवस्यार्द्धनारीश्वरावतारवर्णनं नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ ३.३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां

### ३.४. चतुर्थोऽध्यायः । ऋषभयस्त्रिवर्णनम् ।

नन्दीश्वर उवाच ।

सनत्कुमार सर्वज्ञ यरितं शाङ्करं मुदा ।

रुद्रेण कथितं प्रीत्या ब्रह्मणो सुषुप्तं सदा ॥ १ ॥

शिव उवाच ।

सप्तमे यैव वाराडे कल्पे मन्वन्तराभिधे ।

कल्पेश्वरोऽथ भगवान्सर्वलोकप्रकाशनः ॥ २ ॥

मनोर्वैवस्वतस्यैव ते प्रपुत्रो भविष्यति ।

तदा चतुर्गुणाश्चैव तस्मिन्मन्वन्तरे विधे ॥ ३ ॥

अनुग्रहार्थं लोकानां ब्राह्मणानां हिताय च ।

उत्पत्स्यामि विधे ब्रह्मन्द्वापराभ्ययुगान्तिके ॥ ४ ॥

युगप्रवृत्त्या य तदा तस्मिंश्च प्रथमे युगे ।  
 द्वापरे प्रथमे ब्रह्मन्यदा व्यासः स्वयम्भुः ॥ ५ ॥  
 तदाहं ब्राह्मणार्थाय कलौ तस्मिन्-युगान्तिके ।  
 भविष्यामि शिवायुक्तः श्वेतो नाम महाभुनिः ॥ ६ ॥  
 डिमवच्छिभरे रभ्ये छागले पर्वतोत्तमे ।  
 तदा शिष्याः शिष्यायुक्ता भविष्यन्ति विधे मम ॥ ७ ॥  
 श्वेतः श्वेतशिष्यश्चैव श्वेताश्वः श्वेतलोहितः ।  
 यत्वारो ध्यानयोगात्ते गमिष्यन्ति पुरं मम ॥ ८ ॥  
 ततो भक्ता भविष्यन्ति ज्ञात्वा मां तत्पतोऽव्ययम् ।  
 जन्ममृत्युजराहीनाः परब्रह्मसमाधयः ॥ ९ ॥  
 द्रष्टुं शक्यो नरैर्नाहमृते ध्यानात्पितामह ।  
 दानधर्मादिभिर्वत्स साधनैः कर्महेतुभिः ॥ १० ॥  
 द्वितीये द्वापरे व्यासः सत्यो नाम प्रजापतिः ।  
 यदा तदा भविष्यामि सुतारो नामतः कलौ ॥ ११ ॥  
 तत्रापि मे भविष्यन्ति शिष्या वेदविदो द्विजाः ।  
 दुन्दुभिः शतरुद्रश्च लृषीकः केतुमांस्तथा ॥ १२ ॥  
 यत्वारो ध्यानयोगात्ते गमिष्यन्ति पुरं मम ।  
 ततो मुक्ता भविष्यन्ति ज्ञात्वा मां तत्पतोऽव्ययम् ॥ १३ ॥  
 तृतीये द्वापरे यैव यदा व्यासस्तु भार्गवः ।  
 तदाप्यहं भविष्यामि दमनस्तु युगान्तिके ॥ १४ ॥  
 तत्रापि य भविष्यन्ति यत्वारो मम पुत्रकाः ।  
 विशोकश्च विशेषश्च विपापः पापनाशनः ॥ १५ ॥  
 शिष्यैः साहायं व्यासस्य करिष्ये यतुरानन ।  
 निवृत्तिमार्गं सुदृढं वर्त्तयिष्ये कलाविह ॥ १६ ॥  
 यतुर्थे द्वापरे यैव यदा व्यासोऽगिरा स्मृतः ।  
 तदाप्यहं भविष्यामि सुहोत्रो नाम नामतः ॥ १७ ॥  
 तत्रापि मम ते पुत्राश्चत्वारो योगसाधकाः ।  
 भविष्यन्ति महात्मानस्तन्नामानि ब्रुवे विधे ॥ १८ ॥

सुमुष्णो दुर्भुजश्चैव दुर्दमो दुरतिक्रमः ।  
शिष्यैः साहायं व्यासस्य करिष्येऽहं तदा विधे ॥ १८ ॥  
पञ्चमे द्वापरे शैव व्यासस्तु सविता स्मृतः ।  
तदा योगी भविष्यामि कङ्को नाम महातपाः ॥ २० ॥  
तत्रापि मम ते पुत्राश्चत्वारो योगसाधकाः ।  
भविष्यन्ति महात्मानस्तन्नामानि शृणुष्व मे ॥ २१ ॥  
सनकः सनातनश्चैव प्रभुर्यश्च सनन्दनः ।  
विभुः सनत्कुमारश्च निर्मलो निरलङ्कृतिः ॥ २२ ॥  
तत्रापि कङ्कनामाहं साहाय्यं सवितुर्विधे ।  
व्यासस्य हि करिष्यामि निवृत्तिपथवर्द्धकः ॥ २३ ॥  
परिवर्त्ते पुनः षष्ठे द्वापरे लोककारकः ।  
कर्ता वेदविभागस्य मृत्युर्व्यासो भविष्यति ॥ २४ ॥  
तदाऽप्यहं भविष्यामि लोकाक्षिर्नाम नामतः ।  
व्यासस्य सुसहायार्थं निवृत्तिपथवर्द्धनः ॥ २५ ॥  
तत्रापि शिष्याश्चत्वारो भविष्यन्ति दृढप्रताः ।  
सुधामा विरजाश्चैव सञ्जयो विजयस्तथा ॥ २६ ॥  
सप्तमे परिवर्त्ते तु यदा व्यासः शतकृतुः ।  
तदाप्यहं भविष्यामि जैगीषव्यो विभुर्विधे ॥ २७ ॥  
योगं सन्द्रढयिष्यामि महायोगवियक्षाणः ।  
काश्यां गुहान्तरे संस्थो द्रिव्यदेशे कुशास्तरिः ॥ २८ ॥  
साहाय्यं य करिष्यामि व्यासस्य हि शतकृतोः ।  
उद्धरिष्यामि भक्तान्श्च संसारभयतो विधे ॥ २९ ॥  
तत्रापि मम चत्वारो भविष्यन्ति सुता युगे ।  
सारस्वतश्च योगीशो मेघवाहः सुवालनः ॥ ३० ॥  
अष्टमे परिवर्त्ते हि वसिष्ठो मुनिसत्तमः ।  
कर्ता वेदविभागस्य वेदव्यासो भविष्यति ॥ ३१ ॥  
तत्राप्यहं भविष्यामि नामतो दधिवालनः ।

व्यासस्य लि करिष्यामि साडाथ्यं योगवित्तम् ॥ ३२ ॥

कपिलश्चासुरिः पञ्चशिखः शाल्वलपूर्वकः ।

यत्वारो योगिनः पुत्रा भविष्यन्ति समा मम ॥ ३३ ॥

नवमे परिवर्ते तु तस्मिन्नेव युगे विधे ।

भविष्यति मुनिश्रेष्ठो व्यासः सारस्वताढ्यः ॥ ३४ ॥

व्यासस्य ध्यायतस्तस्य निवृत्तिपथवृद्धये ।

तदाथ्यं भविष्यामि ऋषभो नामतः स्मृतः ॥ ३५ ॥

पराशरश्च गर्गश्च भार्गवो गिरिशस्तथा ।

यत्वारस्तत्र शिष्या मे भविष्यन्ति सुयोगिनः ॥ ३६ ॥

तैः साकं द्रढयिष्यामि योगमार्गं प्रजापते ।

करिष्यामि सडाथं वै वेदव्यासस्य सन्मुने ॥ ३७ ॥

तेन रुपेण भक्तानां बडूनां दृग्भिनां विधे ।

उद्धारं भवतोऽहं वै करिष्यामि दयाकरः ॥ ३८ ॥

सोऽवतारो विधे मे लि ऋषभाढ्यः सुयोगकृत् ।

सारस्वतव्यासमनःकर्ता नानोत्तिकारकः ॥ ३९ ॥

अवतारेण मे येन भद्रायुर्नृपबालकः ।

शुवितो लि मृतः क्ष्वेऽटोषतो जनकोऽङ्गितः ॥ ४० ॥

प्राप्तेऽथ षोडशे वर्षे तस्य राजशिशोः पुनः ।

यथौ तद्वेश्म सडसा ऋषभः स मदात्मकः ॥ ४१ ॥

पूजितस्तेन स मुनिः सदूपश्च कृपानिधिः ।

उपादिदेश तद्दर्मान् राजयोगान्प्रजापते ॥ ४२ ॥

ततः स कवयं दिव्यं शङ्खं षड्गं य भास्वरम् ।

ददौ तस्मै प्रसन्नात्मा सर्वशत्रुविनाशनम् ॥ ४३ ॥

तदङ्ग भस्मनामृश्य कृपया दीनवत्सलः ।

स द्वादशसडस्रस्य गजानां य बलं ददौ ॥ ४४ ॥

एति भद्रायुषं सभ्यगनुश्चास्य समातृकम् ।

यथौ स्वैरगतिस्ताभ्यां पूजितस्त्वृषभः प्रभुः ॥ ४५ ॥

भद्रायुरपि राजर्षिर्जित्वा रिपुगणान्विधे ।  
राज्यं चकार धर्मोऽपि विवाह्य कीर्तिमाविनीम् ॥ ४६ ॥

एतन्मत्प्रभावं ऋषभोऽवतारः शङ्करस्य मे ।  
सतां गतिर्दीनबन्धुर्नवमः कथितस्तव ॥ ४७ ॥

ऋषभस्य यद्विद्विषि परमं पावनं मङ्गलम् ।  
स्वर्ग्यं यशस्यमायुष्यं श्रोतव्यं य प्रयत्नतः ॥ ४८ ॥

एतं श्रीशिवमहापुराणे तृतीयायां शतरुद्रसंहितायामृषभयस्त्रिवर्णं नाम चतुर्थोऽध्यायः ॥ ३.४ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां

### ३.५. पञ्चमोऽध्यायः । ऐकोनविंशतिशिवावतारवर्णनम् ।

शिव उवाच ।

दशमे द्वापरे व्यासस्त्रिधामा नामतो मुनिः ।  
ह्रिमवस्त्रिधारे रभ्ये भृगुतुङ्गे नगोत्तमे ॥ १ ॥

तत्रापि मम पुत्राश्च भृगुवाधाः श्रुतिसम्भिताः ।  
भलबन्धुर्नरामित्रः केतुशङ्खस्तपोधनः ॥ २ ॥

ऐकादशे द्वापरे तु व्यासश्च त्रिवृतो यदा ।  
गङ्गाद्वारे कलौ नाम्ना तपोऽहं भविता तदा ॥ ३ ॥

लम्भोदरश्च लम्भाक्षः केशलम्भः प्रलम्भकः ।  
तत्रापि पुत्राश्चत्वारो भविष्यन्ति दृढव्रताः ॥ ४ ॥

द्वादशे परिवर्त्ते तु शततेजाश्च वेदकृत् ।  
तत्राप्यहं भविष्यामि द्वापरान्ते कलाविल ॥ ५ ॥

डेमकञ्चुकमासाधे नाम्ना ज्यत्रिः परिप्लुतः ।  
व्यासस्यैव सहायार्थं निवृत्तिपथरोपणः ॥ ६ ॥

सर्वज्ञः समबुद्धिश्च साध्यः शर्वः सुयोगिनः ।  
तत्रेति पुत्राश्चत्वारो भविष्यन्ति मङ्गामुने ॥ ७ ॥

त्रयोदशे युगे तस्मिन्धर्मो नारायणः सदा ।  
 व्यासस्तदाहं भविता बलिर्नाम मडामुनिः ॥ ८ ॥  
 बालभित्वाश्रमे गन्धमादने पर्वतोत्तमे ।  
 सुधामा काश्यपश्चैव वसिष्ठो विरजाः शुभाः ॥ ९ ॥  
 यदा व्यासस्तु रक्षाभ्यः पर्याये तु यतुर्दशे ।  
 वंश आङ्गिरसे तत्र भविताहं य गौतमः ॥ १० ॥  
 तत्रापि मम ते पुत्रा भविष्यन्ति कलौ तदा ।  
 अत्रिर्देवशदश्रैव श्रवाणोऽथ श्रविष्ठः ॥ ११ ॥  
 व्यासः पञ्चदशे त्रय्यारुणिर्वै द्वापरे यदा ।  
 तदाहं भविता वेदशिरा वेदशिरस्तथा ॥ १२ ॥  
 मडावीर्यं तदस्त्रं य वेदशीर्षश्च पर्वतः ।  
 छिमवत्पृष्ठमासाद्य सरस्वत्यास्तथोत्तरे ॥ १३ ॥  
 तत्रापि मम यत्वारो भविष्यन्ति सुता दृढाः ।  
 कुण्डिश्च कुण्डिबाहुश्च कुशरीरः कुनेत्रकः ॥ १४ ॥  
 व्यासो युगे षोडशे तु यदा देवो भविष्यति ।  
 तदा योगप्रदानाय गोकर्णो भविता ह्यहम् ॥ १५ ॥  
 तत्रैव य सुपुण्यं य गोकर्णं नाम तद्गनम् ।  
 तत्रापि योगिनः पुत्र भविष्यन्त्यम्बुसम्मिताः ॥ १६ ॥  
 काश्यपोऽप्यशुनाश्चैव अयवनोऽथ बृहस्पतिः ।  
 तेऽपि तेनैव मार्गोऽण गमिष्यन्ति शिवालकम् ॥ १७ ॥  
 परिवर्त्तं समदशे व्यासो देवकृतञ्जयः ।  
 गुडावासीति नाम्नाहं छिमवच्छिभरे शुभे ॥ १८ ॥  
 मडालये मडोत्तुङ्गे शिवक्षेत्रं छिमालकम् ।  
 उत्थ्यो वामदेवश्च मडायोगो मडाबलः ॥ १९ ॥  
 परिवर्त्तंऽष्टादशे तु यदा व्यास ऋतञ्जयः ।  
 शिभाण्डीनामतोऽहं तद्धिमवच्छिभरे शुभे ॥ २० ॥  
 सिद्धक्षेत्रे मडापुण्ये शिभाण्डी नाम पर्वतः ।  
 शिभाण्डिनो वनं वापि यत्र सिद्धनिषेवितम् ॥ २१ ॥

वायःश्रवा रुचीकश्च श्यावास्थश्च यतीश्वरः ।  
अेते पुत्रा भविष्यन्ति तत्रापि य तपोधनाः ॥ २२ ॥  
अेकोनविंशे व्यासस्तु भरद्वाजो मडामुनिः ।  
तदाप्यहं भविष्यामि जटी माली य नामतः ॥ २३ ॥  
छिमवच्छिभरे तत्र पुत्रा मेऽम्बुधिसंहिताः ।  
छिरण्यनामा कौशल्यो लोकाक्षी प्रथिमिस्तथा ॥ २४ ॥  
परिवर्त्ते विशतिमे भविता व्यास गौतमः ।  
तत्राट्टडासनामाहमट्टडासप्रिया नराः ॥ २५ ॥  
तत्रैव छिमवत्पृष्ठे अट्टडासो मडागिरिः ।  
देवमानुषयक्षेन्द्रसिद्धयाराणसेवितः ॥ २६ ॥  
तत्रापि मम ते पुत्रा भविष्यन्ति सुयोगिनः ।  
सुमन्तुर्भर्षिरिर्विद्वान् कबन्धः कुशिकन्धरः ॥ २७ ॥  
अेकविंशे युगे तस्मिन् व्यासो वायः श्रवा यदा ।  
तदाहं दारुको नाम तस्माद्धारुवं शुभम् ॥ २८ ॥  
तत्रापि मम ते पुत्रा भविष्यन्ति सुयोगिनः ।  
प्लक्षो दार्भायणेश्चैव केतुमान् गौतमस्तथा ॥ २९ ॥  
द्वाविंशे परिवर्त्ते तु व्यासः शुष्मायणो यदा ।  
तदाप्यहं भविष्यामि वाराणस्यां मडामुनिः ॥ ३० ॥  
नाम्ना वै लाङ्गली भीमो यत्र देवाः सवासवाः ।  
द्रक्ष्यन्ति मां कलौ तस्मिन्भवं यैव उलायुधम् ॥ ३१ ॥  
तत्रापि मम ते पुत्रा भविष्यन्ति सुधार्मिकाः ।  
भल्लवी मधुपिङ्गश्च श्वेतकेतुस्तथैव य ॥ ३२ ॥  
परिवर्त्ते त्रयोविंशे तृणभिन्दुर्यदा मुनिः ।  
श्वेतो नाम तदाऽहं वै गिरौ कालञ्जरे शुभे ॥ ३३ ॥  
तत्रापि मम ते पुत्रा भविष्यन्ति तपस्विनः ।  
उशिको बृहदश्वश्च देवलः कविरैव य ॥ ३४ ॥  
परिवर्त्ते यतुर्विंशे व्यासो यक्षो यदा विभुः ।

शूली नाम महायोगी तद्युगे नैमिषे तदा ॥ ३५ ॥  
 तत्रापि मम ते शिष्या भविष्यन्ति तपस्विनः ।  
 शालिखोत्रोऽग्निवेशश्च युवनाश्रुः शरद्वसुः ॥ ३६ ॥  
 पञ्चविंशे यदा व्यासः शक्तिर्नाम्ना भविष्यति ।  
 तदाप्यहं महायोगी दण्डी मुण्डीश्वरः प्रभुः ॥ ३७ ॥  
 तत्रापि मम ते शिष्या भविष्यन्ति तपस्विनः ।  
 छगलः कुण्डकर्णश्च कुम्भाण्डश्च प्रवाहकः ॥ ३८ ॥  
 व्यासः पराशरो यर्हि षड्विंशे भविताप्यहम् ।  
 पुरं भद्रवटं प्राप्य सखिषण्डानाम् नामतः ॥ ३९ ॥  
 तत्रापि मम ते शिष्या भविष्यन्ति तपस्विनः ।  
 उलूको विद्युतश्चैव शम्भूको ज्याश्रवायनः ॥ ४० ॥  
 सप्तविंशे यदा व्यासो जातूकण्ठो भविष्यति ।  
 प्रभासतीर्थमाश्रित्य सोमशर्मा तदाप्यहम् ॥ ४१ ॥  
 तत्रापि मम ते शिष्या भविष्यन्ति तपस्विनः ।  
 अक्षपादः कुमारश्चोलूको वत्सस्तथैव च ॥ ४२ ॥  
 अष्टाविंशे द्वापरे तु पराशरसुतो हरिः ।  
 यदा भविष्यामि व्यासो नाम्ना द्वैपायनः प्रभुः ॥ ४३ ॥  
 तदा षष्ठेन यांशेन कृष्णः पुरुषसत्तमः ।  
 वसुदेवसुतः श्रेष्ठो वासुदेवो भविष्यति ॥ ४४ ॥  
 तदाप्यहं भविष्यामि योगात्मा योगमायया ।  
 लोकविस्मापनार्थाय ब्रह्मचारिशरीरकः ॥ ४५ ॥  
 श्मशाने मृतमुत्सृज्य दृष्ट्वा कायमनामयम् ।  
 ब्राह्मणानां हितार्थाय प्रविष्टो योगमायया ॥ ४६ ॥  
 द्विव्यां मेरुगुहां पुण्यां त्वया सार्धं च विष्णुना ।  
 भविष्यामि तदा ब्रह्मन् लङ्गुली नाम नामतः ॥ ४७ ॥  
 कायावतारं धृत्येवं सिद्धक्षेत्रं परं तदा ।  
 भविष्यति सुविष्यातं यावद् भूमिर्धरिष्यति ॥ ४८ ॥

તત્રાપિ મમ તે શિષ્યા ભવિષ્યન્તિ તપસ્વિનઃ ।  
કુશિકશ્ચૈવ ગર્ગશ્ચ મિત્રઃ કૌરુષ્ય એવ ચ ॥ ૪૯ ॥

યોગિનો બ્રાહ્મણા વેદપારગા ઊર્ધ્ધ્વરેતસઃ ।  
પ્રાપ્ય માહેશ્વરં યોગં ગમિષ્યન્તિ શિવં પુરમ્ ॥ ૫૦ ॥

વૈવસ્વતેડન્તરે સમ્યક્ પ્રોક્તા હિ પરમાત્મના ।  
યોગેશ્વરાવતારાશ્ચ સર્વાવર્તેષુ સુવ્રતાઃ ॥ ૫૧ ॥

વ્યાસાશ્ચૈવાષ્ટવિંશત્કા દ્વાપરે દ્વાપરે વિભો ।  
યોગેશ્વરાવતારાશ્ચ પ્રારમ્ભે ચ કલૌ કલૌ ॥ ૫૨ ॥

યોગેશ્વરાવતારાણાં યોગમાર્ગપ્રવર્ધકાઃ ।  
મહાશૈવાશ્ચ ચત્વારઃ શિષ્યાઃ પ્રત્યેકમવ્યયાઃ ॥ ૫૩ ॥

એતે પાશુપતાઃ શિષ્યા ભસ્મોદ્ધૂલિતવિગ્રહાઃ ।  
રુદ્રાક્ષમાલાભરણાસ્ત્રિપુણ્ડ્રાક્રિતમસ્તકાઃ ॥ ૫૪ ॥

શિષ્યા ધર્મરતાઃ સર્વે વેદવેદાડગપારગાઃ ।  
લિડગાર્યનરતા નિત્યં બાહ્યાભ્યન્તરતઃ સ્થિતાઃ ॥ ૫૫ ॥

ભક્ત્યા મયિ ચ યોગેન ધ્યાનનિષ્ઠા જિતેન્દ્રિયાઃ ।  
સડ્ધ્યયા દ્વાદશાધિક્યશતં ચ ગણિતા બુધૈઃ ॥ ૫૬ ॥

ઇત્યેતદ્વૈ મયા પ્રોક્તમવતારેષુ લક્ષણમ્ ।  
મન્વાદિકૃષ્ણપર્યન્તમષ્ટાવિંશદ્યુગક્રમાત્ ॥ ૫૭ ॥

તત્ર શ્રુતિસમૂહાનાં વિધાનં બ્રહ્મલક્ષણમ્ ।  
ભવિષ્યતિ તદા કલ્પે કૃષ્ણદ્વૈપાયનો યદા ॥ ૫૮ ॥

ઇત્યેવમુક્ત્વા બ્રહ્માણમનુગૃહ્ય મહેશ્વરઃ ।  
પુનઃ સમપ્રેક્ષ્ય દેવેશસ્તત્રૈવાન્તરધીયત ॥ ૫૯ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે તૃતીયાયાં શતરુદ્રસંહિતાયાં શિવાવતારોપાખ્યાને એકોનવિંશતિશિવાવતારવર્ણનં નામ  
પચ્ચમોડધ્યાયઃ ॥ ૩.૫ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશકુરાભ્યાં નમઃ ॥

॥ શ્રીશિવમહાપુરાણમ્ ॥

તૃતીયાયાં શતરુદ્રસંહિતાયાં

३.६. षष्ठोऽध्यायः । नन्दिकेशावतारवर्णनम् ।

अथ नन्दीश्वरावतारमाह ।

सनत्कुमार उवाच ।

भवान्धमनुप्राप्तो महादेवांशजः शिवम् ।

श्रोतुमिच्छामि तत्सर्वं वक्तुमर्हसि मे प्रभो ॥ १ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

सनत्कुमार सर्वज्ञ सावधानतया शृणु ।

यथाऽहं य शिवं प्राप्तो महादेवांशजो भूने ॥ २ ॥

प्रजाकामः शिलादोऽभूदुक्तः पितृभिरादरात् ।

तद्दुष्टर्तुमना भक्त्या समुद्धारमभीप्सुभिः ॥ ३ ॥

अधोदृष्टिः सुधर्मात्मा शिलादो नाम वीर्यवान् ।

तस्यासीन्मुनिर्कैवृत्तिः शिवलोके य सोऽगमत् ॥ ४ ॥

शङ्कमुद्दिश्य स मुनिस्तपस्तेपे सुदुःसहम् ।

निश्चलात्मा शिलादाभ्यो बहुकालं दृढप्रतः ॥ ५ ॥

तपतस्तस्य तपसा सन्तुष्टोऽभूच्छतकतुः ।

जगाम य वरं दातुं सर्वदेवप्रभुस्तदा ॥ ६ ॥

शिलादमाह सुप्रीत्या शङ्कस्तुष्टोऽस्मि तेऽनघ ।

तेन त्वं मुनिशार्दूल वरयस्व परानिति ॥ ७ ॥

ततः प्राणम्य देवेशं स्तुत्वा स्तुतिभिरादरात् ।

शिलादो मुनिशार्दूलस्तमाह सुकृताञ्जलिः ॥ ८ ॥

शिलाह उवाच ।

शतकतो सुरेशान सन्तुष्टो यदि मे प्रभो ।

अयोनिजं मृत्युङ्गीनं पुत्रमिच्छामि सुव्रतम् ॥ ९ ॥

शङ्क उवाच ।

पुत्रं दास्यामि पुत्रार्थिन्योनिजं मृत्युसंयुतम् ।

अन्यथा ते न दास्यामि मृत्युङ्गीना न सन्ति वै ॥ १० ॥

न दास्यामि सुतं तेऽहं मृत्युङ्गीनमयोनिजम् ।

उरिर्विधिश्च भगवास्त्रिमुत्तान्यो मडामुने ॥ ११ ॥  
 तावपि त्रिपुरार्यङ्गसम्भवौ मरणांन्वितौ ।  
 तयोऽप्यायुषां मानं कथितं निगमे पृथक् ॥ १२ ॥  
 तस्माद्योनिजे पुत्रे मृत्युडीने प्रयत्नतः ।  
 परित्यज्जशां विप्रेन्द्र गृहाणात्मक्षमं सुतम् ॥ १३ ॥  
 किन्तु देवेश्वरो रुद्रः प्रसीदति मलेश्वरः ।  
 सुदुर्लभो मृत्युडीनस्तव पुत्रो ह्ययोनिजः ॥ १४ ॥  
 अहं य विष्णुर्भगवान् द्रुडिणश्च मडामुने ।  
 अयोनिजं मृत्युडीनं पुत्रं दातुं न शक्नुमः ॥ १५ ॥  
 आराधय मडादेवं तत्पुत्रविनिकाभ्यया ।  
 सर्वेश्वरो मडाशक्तः स ते पुत्रं प्रदास्यति ॥ १६ ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 अेवं व्याहृत्य विप्रेन्द्रमनुगृह्य य तं धृष्टि ।  
 देवैर्वृतः सुरेशानः स्वलोकं समगान्मुने ॥ १७ ॥  
 गते तस्मिंश्च वरदे सडस्राक्षे शिलाशनः ।  
 आराधयन्मडादेवं तपसाऽतोषयद्भवम् ॥ १८ ॥  
 अथ तस्यैवमनिशां तत्परस्य द्विजस्त वै ।  
 द्रिव्यं वर्षसडस्रं तु गतं क्षणामिवाद्भुतम् ॥ १९ ॥  
 वल्मीकेन वृताङ्गश्च लक्षकोटगणैर्मुनिः ।  
 वज्रसूयीमुष्मैश्चान्यै रक्तभुग्भिश्च सर्वतः ॥ २० ॥  
 निर्मासरुधिरत्वगवै बिले तस्मिन्नवस्थितः ।  
 अस्थिशेषोऽभवत्पश्चाच्छिलादो मुनिसत्तमः ॥ २१ ॥  
 तुष्टः प्रभुस्तदा तस्मै दर्शयामास स्वां तनुम् ।  
 द्रिव्यां द्रिव्यगुणैर्युक्तामलभ्यां वामबुद्धिभिः ॥ २२ ॥  
 द्रिव्यवर्षसडस्रेण तप्यमानाय शूलधृक् ।  
 सर्वदेवाधिपस्तस्मै वरदोऽस्मीत्यभाषत ॥ २३ ॥  
 मडासमाधिसंवीनः स शिलादो मडामुनिः ।  
 नाशृणोत्तद्दिरे शम्भोर्भक्त्यधीनतरस्य वै ॥ २४ ॥

यदा स्पृष्टो मुनिस्तेन करेण त्रिपुरारिणा ।  
 तदैव मुनिशार्दूल उत्ससर्ज तपःकमम् ॥ २५ ॥  
 अथोन्मील्य मुनिर्नेत्रे सोमं शम्भुं विलोकयन् ।  
 द्रुतं प्रणम्य समुदा पादयोर्न्यपतन्मुने ॥ २६ ॥  
 उर्षगद्गदथा वाया नतस्कन्धः कृताञ्जलिः ।  
 प्रसन्नात्मा शिलाहः स तुष्टाव परमेश्वरम् ॥ २७ ॥  
 ततः प्रसन्नो भगवान्देवदेवस्त्रिलोचनः ।  
 वरदोऽस्मीति तं प्राह शिलाहं मुनिपुङ्गवम् ॥ २८ ॥  
 तपसानेन किं कार्यं भवते हि महामते ।  
 ददामि पुत्रं सर्वज्ञं सर्वशास्त्रार्थपारगम् ॥ २९ ॥  
 ततः प्रणम्य देवेशं तच्छ्रुत्वा च शिलाशनः ।  
 उर्षगद्गदथा वायोवाय सोमविभूषणम् ॥ ३० ॥  
 शिलाह उवाच ।  
 मडेश यदि तुष्टोऽसि यदि वा वरदश्च मे ।  
 छञ्चामि त्वत्समं पुत्रं मृत्युहीनमयोनिजम् ॥ ३१ ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 अेवमुक्तस्ततो देवस्त्र्यम्भकस्तेन शङ्करः ।  
 प्रत्युवाच प्रसन्नात्मा शिलाहं मुनिसत्तमम् ॥ ३२ ॥  
 ॥ शिव उवाच ।  
 पूर्वभाराधितो विप्र ब्रह्मणाऽऽहं तपोधन ।  
 तपसा यावतारार्थं मुनिभिश्च सुरोत्तमैः ॥ ३३ ॥  
 तव पुत्रो भविष्यामि नन्दी नाम्ना त्वयोनिजः ।  
 पिता भविष्यसि मम पितृर्वै जगतां मुने ॥ ३४ ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 अेवमुक्त्वा मुनिं प्रेक्ष्य प्रणिपत्यास्थितं धृष्टी ।  
 सोमस्तूर्णं तमादिश्य तत्रैवान्तर्दधे हरः ॥ ३५ ॥  
 गते तस्मिन्महादेवे स शिलाहो महामुनिः ।

स्वमाश्रममुपागम्य ऋषिभ्योऽऽकथयत्ततः ॥ ३६ ॥

क्रियता यैव कालेन तदासौ जनकः स मे ।

यज्ञाङ्गाणं यकर्षांशु यज्ञार्थं यज्ञवित्तमः ॥ ३७ ॥

ततः क्षणादहं शम्भोस्तनुजस्तस्य याज्ञया ।

स जातः पूर्वमेवालं युगान्ताग्निमप्रभः ॥ ३८ ॥

अवर्षस्तदा पुष्करावर्तकाद्या

जगुः भेयराः किन्नराः सिद्धसाध्याः ।

शिलादात्मजत्वं गते मय्यधीन्द्राः

समन्ताभ्य वृष्टिं व्यधुः कौसुमीं ते ॥ ३९ ॥

अथ ब्रह्माद्यो देवा देवपत्यश्च सर्वशः ।

तत्राजग्मुश्च सुप्रीत्या हरिश्चैव शिवोऽम्बिका ॥ ४० ॥

तदोत्सवो मडानासीन्ननुश्राप्सरोगणाः ।

आदृत्य मां तथालिङ्ग्य तुष्टुवुर्दुर्षिताश्च ते ॥ ४१ ॥

सुप्रशस्य शिलादं तं स्तुत्वा य सुस्तवैः शिवौ ।

सर्वे जग्मुश्च धामानि शिवावप्यभिलेखरौ ॥ ४२ ॥

शिलादोऽपि य मां दृष्ट्वा कालसूर्यानलप्रभम् ।

त्र्यक्षं यतुर्भुजं बालं जटामुकुटधारिणम् ॥ ४३ ॥

त्रिशूलाधायुधं दीप्तं सर्वथा रुद्ररूपिणम् ।

मडानन्दभरः प्रीत्या प्राणम्यं प्राणनाम य ॥ ४४ ॥

शिलाद उवाच ।

त्वयाहं नन्दितो यस्मान् नन्दी नाम्ना सुरेश्वर ।

तस्मात्त्वां देवमानन्दं नमामि जगदीश्वरम् ॥ ४५ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

मया सह पिता दृष्टः सुप्रणम्य मહેश्वरम् ।

उटञ्जं स्वं जगामाशु निधिं लब्ध्वेव निर्धनः ॥ ४६ ॥

यदा गतोऽहमुटञ्जं शिलादस्य मडामुने ।

तदाहं तादृशं रूपं त्यक्त्वा मानुष्यमास्थितः ॥ ४७ ॥

मानुष्यमास्थितं दृष्ट्वा पिता मे लोकपूजितः ।

विललापातिदुःभार्तः स्वजनैश्च समावृतः ॥ ४८ ॥

जातकर्मादिकाभ्येव सर्वाण्यपि यकार मे ।

शालङ्कायनपुत्रो वै शिलादः पुत्रवत्सलः ॥ ४९ ॥

वेदानध्यापयामास साङ्गोपाङ्गानशेषतः ।

शास्त्राण्यन्यान्यपि तथा पञ्चवर्षे पिता य माम् ॥ ५० ॥

सम्पूर्णे सप्तमे वर्षे मित्रावरुणसंज्ञकौ ।

मुनी तस्याश्रमं प्राप्तौ द्रष्टुं मां याज्ञया विभोः ॥ ५१ ॥

सदृशतौ मुनिना तेन सूषविष्टो मलामुनी ।

उच्यतुश्च मलात्मानौ मां निरीक्ष्य मुहुर्मुहुः ॥ ५२ ॥

मित्रावरुणाव्यूयतुः ।

तात नन्दी तवाल्पायुः सर्वशास्त्रार्थपारगः ।

न दृष्टमेव यापश्यं ङ्यायुर्वर्षादितः परम् ॥ ५३ ॥

विप्रयोरित्युक्तवतोः शिलादः पुत्रवत्सलः ।

तमालिङ्ग्य य द्युःभार्तो रुरोदातीव विस्वरम् ॥ ५४ ॥

भूतवत्पतितं दृष्ट्वा पितरं य पितामहम् ।

प्रत्यवोचत्प्रसन्नात्मा स्मृत्वा शिवपदाभ्युजम् ॥ ५५ ॥

केन त्वं तात द्युःभेन वेपमानश्च रोदिति ।

द्युःभं ते कुत उत्पन्नं ज्ञातुमिच्छामि तत्पतः ॥ ५६ ॥

पितोवाच ।

तवाल्पमृत्युद्युःभेन द्युःभितोऽतीव पुत्रक ।

को मे द्युःभं उरतु वै शरणं तं प्रयामि हि ॥ ५७ ॥

पुत्र उवाच ।

देवो वा दानवो वापि यमः कालोऽथवापि हि ।

ऋध्येयुर्यद्यपि ल्येते मामन्येऽपि जनास्तथा ॥ ५८ ॥

अथापि चाल्पमृत्युर्मे न भविष्यति मा तुष्टः ।

सत्यं ब्रवीमि जनक शपथं ते करोम्यहम् ॥ ५९ ॥

पितोवाच ।

किं तपः किं परिज्ञानं को योगश्च प्रभुश्च ते ।

येन त्वं दारुणं दृग्ं वञ्चयिष्यसि पुत्र मे ॥ ६० ॥

॥ पुत्र उवाच ।

न तात तपसा मृत्युं वञ्चयिष्ये न विधया ।

महादेवस्य भजनान्मृत्युं जेष्यामि नान्यथा ॥ ६१ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

धृत्युक्त्वाहं पितुः पादौ प्रणम्य शिरसा मुने ।

प्रदक्षिणीकृत्य च तमगच्छं वनमुत्तमम् ॥ ६२ ॥

एतौ श्रीशिवमहापुराणे तृतीयायां शतरुद्रसंछितायां नन्दिशेरावतारवर्णनं नाम षष्ठोऽध्यायः ॥ ३.६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंछितायां

### ३.७. सप्तमोऽध्यायः । नन्दिशेरावताराभिषेक विवाहवर्णनम् ।

॥ नन्दिश्वर उवाच ।

तत्र गत्वा मुनेऽहं वै स्थित्वैकान्तस्थले सुधीः ।

अतपं तप उग्रं सन्मुनीनामपि दृष्करम् ॥ १ ॥

दृत्पुण्डरीकसुषिरे ध्यात्वा देवं त्रियम्बकम् ।

त्र्यक्षं दशभुजं शान्तं पञ्चवक्त्रं सदाशिवम् ॥ २ ॥

रुद्रजाप्यमकार्षं वै परमध्यानमास्थितः ।

सरितश्चोत्तरे पुण्ये ज्येकचित्तः समाहितः ॥ ३ ॥

तस्मिञ्जाप्येऽथ सम्प्रीतः स्थितं मां परमेश्वरः ।

तुष्टोऽन्नवीन्महादेवः सोमः सोमार्द्धभूषणः ॥ ४ ॥

शिव उवाच ।

शैलादे वरदोऽहं ते तपसानेन तोषितः ।

साधु तमं त्वया धीमन् ब्रूहि यत्ते मनोगतम् ॥ ५ ॥

स भवेमुक्तो देवेन शिरसा पादयोर्नतः ।

अस्तवं परमेशानं जराशोकविनाशनम् ॥ ६ ॥

अथ मां नन्दिनं शम्भुर्भक्त्या परामया युतम् ।  
 अश्रुपूर्णाक्ष्णं सम्यक् पादयोः शिरसा नतम् ॥ ७ ॥  
 उत्थाय परमेशानः पस्पर्श परमार्तिडा ।  
 कराभ्यां सम्भुभाभ्यां तु सङ्गृह्य वृषभध्वजः ॥ ८ ॥  
 निरीक्ष्य गणपांश्चैव देवीं डिमवतः सुताम् ।  
 उवाच मां कृपादृष्ट्या समीक्ष्य जगतां पतिः ॥ ९ ॥  
 वत्स नन्दिन् महाप्राज्ञ मृत्योर्भीतिः कुतस्तव ।  
 भयैव प्रेषितौ विप्रौ मत्समस्त्वं न संशयः ॥ १० ॥  
 अमरो जरया त्यक्तोऽदुःखी गणपतिः सदा ।  
 अव्ययश्चाक्षयश्चेष्टः सपिता ससुलुञ्जलः ॥ ११ ॥  
 मद्भलः पार्श्वगो नित्यं ममेष्टो भवितानिशम् ।  
 न जरा जन्म मृत्युर्वै मत्प्रसादाद्भवविष्यति ॥ १२ ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 अवेमुक्त्वा शिरोमालां कुशेशयमर्थी निजाम् ।  
 समुन्मुख्य जलन्याशु मम कण्ठे कृपानिधिः ॥ १३ ॥  
 तथाहं मालया विप्र शुभया कण्ठसक्तया ।  
 त्र्यक्षो दशभुजश्चासं द्वितीयं षव शङ्करः ॥ १४ ॥  
 तत एव समादाय हस्तेन परमेश्वरः ।  
 उवाच ब्रूहि किं तेऽद्य ददामि वरमुत्तमम् ॥ १५ ॥  
 ततो जटाश्रितं वारि गृहीत्वा हारनिर्मलम् ।  
 उक्त्वा नदी भवेतील विस्सर्ज वृषध्वजः ॥ १६ ॥  
 ततः पञ्चमिता नद्यः प्रावर्तन्त शुभावहाः ।  
 सुतोयाश्च मखावेगा द्रिव्यरूपा य सुन्दरीः ॥ १७ ॥  
 जटोदका त्रिस्रोताश्च वृषध्वनिरितीव हि ।  
 स्वर्णोदका जम्बुनदी पञ्च नद्यः प्रकीर्तिताः ॥ १८ ॥  
 ऐतत्पञ्चनदं नाम शिवपृष्ठतमं शुभम् ।  
 जपेश्वरसमीपे तु पवित्रं परमं मुने ॥ १९ ॥  
 यः पञ्चनदमासाद्य स्नात्वा जप्त्वेश्वरेश्वरम् ।

पूजयेच्छिवसायुज्यं प्रयात्येव न संशयः ॥ २० ॥

अथ शम्भुरुवाचोमामभिषिञ्चामि नन्दिनम् ।

गणोन्द्रं व्याडशिष्यामि किं वा त्वं मन्यसेऽव्यये ॥ २१ ॥

उभोवाच ।

दातुमर्हसि देवेश नन्दिने परमेश्वर ।

महाप्रियतमो नाथ शैलादिस्तनयो मम ॥ २२ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

ततः स शङ्करः स्वीयान्सस्मार गणपान्वरान् ।

स्वतन्त्रः परमेशानः सर्वदो भक्तवत्सलः ॥ २३ ॥

स्मरणादेव रुद्रस्य सम्प्राप्ताश्च गणेश्वराः ।

असङ्ख्याता महाभोदाः शङ्कराकृतयोऽपिभवाः ॥ २४ ॥

ते गणेशाः शिवं देवीं प्राणभ्याडुः शुभं वयः ।

ते प्राणभ्य करौ बद्ध्वा नतस्कन्धा महाबलाः ॥ २५ ॥

गणेशा उवाचुः ।

किमर्थं य स्मृता देव ह्याज्ञापय महाप्रभो ।

किङ्करात्रः समायातांस्त्रिपुरार्दन कामद ॥ २६ ॥

किं सागरान् शोषयामो यमं वा सड किङ्कुरैः ।

डन्भो मृत्युं महामृत्युं विशेषं वृद्धपद्मजम् ॥ २७ ॥

बद्ध्वेन्द्रं सड देवेश विष्णुं वा पार्षटैः सड ।

आनयामः सुसङ्कुद्धान्दैत्यान्वा दानवैः सड ॥ २८ ॥

कस्याद्य व्यसनं घोरं करिष्यामस्तवाज्ञया ।

कस्य वाधोत्सवो देव सर्वकामसमृद्धये ॥ २९ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

धत्याकण्यं वयस्तेषां गणानां वीरवादिनाम् ।

उवाच तान्स प्रशंस्य गणेशान्परमेश्वरः ॥ ३० ॥

शिव उवाच ।

नन्दीश्वरोऽयं पुत्रो मे सर्वेषामीश्वरेश्वरः ।

प्रियो गणग्राणीः सर्वैः कियतां वयनं मम ॥ ३१ ॥

सर्वे प्रीत्याभिषिञ्च्यध्वं मद्राणानां गतिं पतिम् ।  
अद्यप्रभृति युष्माकमयं नन्दीश्वरः प्रभुः ॥ ३२ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

अेवमुक्ताः शङ्कुरेण गाणपाः सर्वे अेव ते ।  
अेवमस्त्विति सम्प्रोच्य सम्भारानाडरैस्ततः ॥ ३३ ॥

ततो देवाश्च सेन्द्राश्च नारायणामुभास्तथा ।  
मुनयः सर्वतो लोका आजग्मुर्मुदिताननाः ॥ ३४ ॥

पितामहोऽपि भगवन्नियोगाच्छङ्कुरस्य वै ।  
यकार नन्दिनः सर्वमभिषेकं समाहितः ॥ ३५ ॥

ततो विष्णुस्ततः शङ्को लोकपालास्तथैव य ।  
ऋषयस्तुष्टुवुश्वैव पितामहपुरोगमाः ॥ ३६ ॥

स्तुतिमत्सु ततस्तेषु विष्णुः सर्वजगत्पतिः ।  
शिरस्यञ्जलिमाधाय तुष्टाय य समाहितः ॥ ३७ ॥

प्राञ्जलिः प्राणतो भूत्वा जयशब्दं यकार य ।  
ततो गाणाधिपाः सर्वे ततो देवास्ततोऽसुराः ॥ ३८ ॥

अेवं स्तुतश्चाभिषिक्तो देवैः सभ्रह्मकैस्तदा ।  
नन्दीश्वरोऽहं विप्रेन्द्र नियोगात्प रमेशितुः ॥ ३९ ॥

उद्गाढश्च कृतस्तत्र नियोगात्परमेष्ठिनः ।  
महोत्सवयुतः प्रीत्या विष्णुब्रह्मादितिभिर्मम ॥ ४० ॥

मरुतां य सुता देवी सुयशास्तु मनोहरा ।  
पत्नी सा मेऽभवद्विद्या मनोनयननन्दिनी ॥ ४१ ॥

लब्धं शशिप्रभं छत्रं तथा तत्र विभूषितम् ।  
यामरैश्चामरासक्तलस्तात्रैः स्त्रीगाणैर्युतम् ॥ ४२ ॥

सिंहासनं य परमं तथा याधिष्ठितं मया ।  
अलङ्कृतो महालक्ष्म्या मुकुटाद्यैः सुभूषणैः ॥ ४३ ॥

लब्धो डारश्च परमो देव्याः कण्ठगतस्तथा ।  
वृषेन्द्रश्च शितो नागस्सिंहः सिंहध्वजस्तथा ॥ ४४ ॥

रथश्च डेमडारश्च यन्द्रभिम्भसमः शुभः ।

अन्यान्यपि य वस्तूनि लब्धानि हि मया मुने ॥ ४५ ॥

अेवं इतविवाहोऽहं तथा पत्न्या महामुने ।

पादौ ववन्दे शम्भोश्च शिवाया ब्रह्मणो उरेः ॥ ४६ ॥

तथाविधं त्रिलोकेशः सपत्नीकं य मां प्रभुः ।

प्रोवाच परया प्रीत्या स शिवो भक्तवत्सलः ॥ ४७ ॥

ईश्वर उवाच ।

शृणु सत्पुत्र तातस्त्वं सुयशेयं तव प्रिया ।

ददामि ते वरं प्रीत्या यत्ते मनसि वाञ्छितम् ॥ ४८ ॥

सदाऽहं तव नन्दीश सन्तुष्टोऽस्मि गणेश्वर ।

देव्या य संहितो वत्स शृणु मे परमं वचः ॥ ४९ ॥

सदृष्टश्च विशिष्टश्च परमैश्वर्यसंयुतः ।

महायोगी महेष्वासः सपिता सपितामहः ॥ ५० ॥

अजेयः सर्वजेता य सदा पूज्यो महाबलः ।

अहं यत्र भवांस्तत्र यत्र त्वं तत्र थाप्यहम् ॥ ५१ ॥

अयं य ते पिता पुत्र परमैश्वर्यसंयुतः ।

भविष्यति गणायक्षो मम भक्तो महाबलः ॥ ५२ ॥

पितामहोऽपि ते वत्स तथास्तु नियमा षमे ।

मत्समीपं गमिष्यन्ति मया दत्तवरास्तथा ॥ ५३ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

ततो देवी महाभागा नन्दिनं वरदाब्रवीत् ।

वरं ब्रूहीति मां पुत्र सर्वाङ्गामान्यथेप्सितान् ॥ ५४ ॥

तच्छ्रुत्वा वचनं देव्याः प्रावोयत्साञ्जलिस्तदा ।

भक्तिर्भवतु मे देवि पादयोस्ते सदा वरा ॥ ५५ ॥

श्रुत्वा मम वचो देवी ह्येवमस्त्विति साब्रवीत् ।

सुयशां तां य सुप्रीत्या नन्दिप्रियतमां शिवाम् ॥ ५६ ॥

देव्युवाच ।

वत्से वरं यथेष्टं हि त्रिनेत्रा जन्मवर्जिता ।

पुत्रपौत्रैस्तु भक्तिर्मे तथा य भर्तुरेव हि ॥ ५७ ॥

नन्दुवाय ।

तदा ब्रह्मा य विष्णुश्च सर्वे देवगणेश्च वै ।

ताभ्यां वरान्ददुः प्रीत्या सुप्रसन्नाः शिवाज्ञया ॥ ५८ ॥

सान्वयं मां गृहीत्वेशस्ततः सम्बन्धिबान्धवैः ।

आरुह्य वृषभीशानो गतो देव्या निजं गृहम् ॥ ५९ ॥

विष्णवाद्यः सुराः सर्वे प्रशंसन्तो ह्यमी तदा ।

स्वधामानि ययुः प्रीत्या संस्तुवन्तः शिवं शिवम् ॥ ६० ॥

एति ते कथितो वत्स स्वावतारो महाभुने ।

सदानन्दकरः पुंसां शिवभक्तिप्रवर्द्धनः ॥ ६१ ॥

य एहं नन्दिनो जन्म वरदानं तथा मम ।

अभिषेकं विवाहं च शृणुयाच्छ्रावयेत्तथा ॥ ६२ ॥

पठेद्वा पाठयेद्वापि श्रद्धावान्भक्तिसंयुतः ।

एह सर्वसुभं भुञ्ज्या परत्र लभते गतिम् ॥ ६३ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां नन्दिकेश्वरावताराभिषेक विवाहवर्णनं नाम सप्तमोऽध्यायः

॥ ३.७ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां

### ३.८. अष्टमोऽध्यायः । भैरवावतारवर्णनम् ।

अथ भैरवावतारमाह ।

नन्दीश्वर उवाच ।

सनत्कुमार सर्वज्ञ शृणु त्वं भैरवीं कथाम् ।

यस्याः श्रवणमात्रेण शैवी भक्तिर्दृढा भवेत् ॥ १ ॥

भैरवः पूर्णरूपो हि शङ्करस्य परात्मनः ।

मूढास्तं वै न जानन्ति मोहिताः शिवमायया ॥ २ ॥

सनत्कुमार नो वेत्ति महिमानं मलेशितुः ।

यतुर्भुजोऽपि विष्णुर्वै यतुर्वङ्गोऽपि वै विधिः ॥ ३ ॥

चित्रमत्र न डिञ्चिद्वै दूर्ज्या भलु शाम्भवी ।

तथा सम्मोहिताः सर्वे नार्थयन्त्यपि तं परम् ॥ ४ ॥

वेदयेद्यदि वात्मानं स एव परमेश्वरः ।

तदा विदन्ति ते सर्वे स्वेच्छया न हि केऽपि तम् ॥ ५ ॥

सर्वगोऽपि मडेशानो नेक्ष्यते मूढबुद्धिभिः ।

देववद् बुध्यते लोके योऽतीतो मनसां गिराम् ॥ ६ ॥

अत्रेतिहासं वक्ष्येऽहं परमर्षे पुरातनम् ।

शृणु तं श्रद्धया तात परमं ज्ञानकारणम् ॥ ७ ॥

मेरुशृङ्गेऽद्भुते रभ्ये स्थितं ब्रह्माणमीश्वरम् ।

जग्मुर्देवर्षयः सर्वे सुतत्त्वं ज्ञातुमिच्छया ॥ ८ ॥

तत्रागत्य विधिं नत्वा पप्रच्छुस्ते मडादरात् ।

कृताञ्जलिपुटाः सर्वे नतस्कन्धा मुनीश्वराः ॥ ९ ॥

देवर्षय उचुः ।

देवदेव प्रजानाथ सृष्टिकृल्लोकनायक ।

तत्त्वतो वद यास्मभ्यं किमेकं तत्त्वमव्ययम् ॥ १० ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

स मायया मडेशस्य मोहितः पद्मसम्भवः ।

अविज्ञाय परं भावं सम्भावं प्रत्युवाच ह ॥ ११ ॥

ब्रह्मोवाच ।

हे सुरा ऋषयः सर्वे सुमत्या शृणुतादरात् ।

वच्यहं परमं तत्त्वमव्ययं वै यथार्थतः ॥ १२ ॥

जगद्योनिरहं धाता स्वयम्भूरज ईश्वरः ।

अनादिभागहं ब्रह्म ह्येक आत्मा निरञ्जनः ॥ १३ ॥

प्रवर्तको हि जगतामहमेव निवर्तकः ।

संवर्तको मद्यिको नान्यः कश्चित्सुरोत्तमाः ॥ १४ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

तस्यैवं वदतो धातुर्विष्णुस्तत्र स्थितो मुने ।

प्रोवाय प्रडसन्वाङ्म्यं सङ्कुद्धो मोहितोऽजया ॥ १५ ॥

न चैतद्दुश्चिता ब्रह्मन्योगयुक्तस्य मूर्धता ।  
अविज्ञाय परं तत्त्वं वृथैतत्ते निगद्यते ॥ १६ ॥

कर्ताऽहं सर्वलोकानां परमात्मा परः पुमान् ।  
यज्ञो नारायणो देवो मायाधीशः परागतिः ॥ १७ ॥

ममाज्ञया त्वया ब्रह्मन् सृष्टिरेषा विधीयते ।  
जगतां श्रुवनं नैव मामनादृत्य येश्वरम् ॥ १८ ॥

अेवं विप्रकृतौ मोहात्परस्परजयैषिणौ ।  
प्रोयतुर्निगमांश्चात्र प्रमाणे सर्वथा तनौ ॥ १९ ॥

प्रष्टव्यास्ते विशेषेण स्थिता मूर्तिधराश्च ते ।  
पप्रच्छतुः प्रमाणाज्ञानित्युक्त्वा यतुरोऽपि तान् ॥ २० ॥

विधिविष्णु उच्यतुः ।  
वेदाः प्रमाणं सर्वत्र प्रतिष्ठां परमामिताः ।  
यूयं वदत विश्रब्धं किमेकं तत्त्वमव्ययम् ॥ २१ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।  
धत्याकण्यं तयोर्वायं पुनस्ते हि ऋगाद्यः ।  
अवदंस्तत्त्वतः सर्वे परेशं संस्मरतो प्रभुम् ॥ २२ ॥

यदि मान्या वयं देवौ सृष्टिस्थितिकरौ विभू ।  
तदा प्रमाणं वक्ष्यामो भवत्सन्देशभेदकम् ॥ २३ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।  
श्रुत्युक्तविधिमाकण्यं प्रोयतुस्तौ सुरौ श्रुतीः ।  
युष्मदुक्तं प्रमाणं नौ किं तत्त्वं सम्यगुच्यताम् ॥ २४ ॥

ऋग्वेद उवाच ।  
यदन्तः स्थानि भूतानि यतः सर्वं प्रवर्तते ।  
यदाहुः परमं तत्त्वं स रुद्रस्त्वेक अेव हि ॥ २५ ॥

यजुर्वेद उवाच ।  
यो यज्ञैरभिलैरीशो योगेन य समिज्यते ।  
येन प्रमाणं भलु नः स अेकः सर्वदृङ् शिवः ॥ २६ ॥

सामवेद उवाच ।

येनेदं भ्रम्यते विश्वं योगिभिर्यो विशिन्त्यते ।

यद्भासा भासते विश्वं स अेकश्च्यम्भकः परः ॥ २७ ॥

अथर्वणवेद उवाच ।

यं प्रपश्यन्ति देवेशं भक्त्यनुग्रहिलो जनाः ।

तमाहुरेकं कैवल्यं शङ्करं दुःखतः परम् ॥ २८ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

श्रुत्युक्तमिदमाकर्ण्यतीव मायाविमोहितौ ।

स्मित्वाहुतुर्विधिदरी निगमांस्तान्वियेतनौ ॥ २९ ॥

विधिदरी उवाच ।

उे वेदाः किमिदं यूयं भाषन्ते गतयेतनाः ।

किं जातं वोऽद्य सर्वं हि नष्टं सुवयुनं परम् ॥ ३० ॥

कथं प्रमथनाथोऽसौ रममाणो निरन्तरम् ।

द्विगम्भरः पीतवर्णो शिवया धूलिधूसरः ॥ ३१ ॥

विश्रुपवेषो जटिलो वृषगो व्यालभूषणः ।

परं ब्रह्मत्वमापन्नः क्व य तत्सङ्गवर्जितम् ॥ ३२ ॥

धृत्युदीरितमाकर्ण्य प्रणवः सर्वगस्तयोः ।

अमूर्तो मूर्तिमान्प्रीत्या जृम्भमाण उवाच तौ ॥ ३३ ॥

प्रणव उवाच ।

न लीशो भगवान् शक्त्या ह्यात्मनो व्यतिरिक्तया ।

कदाचिद्रमते रुद्रो लीलाश्रुपधरो हरः ॥ ३४ ॥

असौ हि परमेशानः स्वयञ्ज्योतिः सनातनः ।

आनन्दरूपा तस्यैषा शक्तिर्नागन्तुकी शिवा ॥ ३५ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

धृत्येवमुक्तोऽपि तदा विधेर्विषणोश्च वै तदा ।

नाज्ञानमगमन्नाशं श्रीकण्ठस्यैव मायया ॥ ३६ ॥

प्रादुरासीत्ततो ज्योतिरुभयोरन्तरे भङ्गत् ।

पूरयन्निजया भासा धावाभूम्योर्यदन्तरम् ॥ ३७ ॥

ज्योतिर्मण्डलमध्यस्थो दृशे पुरुषाकृतिः ।  
 विधिःकतुल्यां तत्रैव मडाद्भुततनुर्मुने ॥ ३८ ॥  
 प्रज्जवालाथ कोपेन ब्रह्मणः पञ्चमं शिरः ।  
 आवयोरन्तरे कोऽसौ भिभृथात्युरुषाकृतिम् ॥ ३९ ॥  
 विधिः सम्भावयेद्यावत्तावत्स त्रिविलोचनः ।  
 दृष्टः क्षणेन य मडापुरुषो नीललोहितः ॥ ४० ॥  
 त्रिशूलपाणिर्भालाक्षो नागोऽुपविभूषणः ।  
 छिरण्यगर्भस्तं दृष्ट्वा विडसन्प्राड मोहितः ॥ ४१ ॥  
 ब्रह्मोवाच ।  
 नीललोहित जाने त्वां मा भैषीश्चन्द्रशेखर ।  
 भालस्थलान्मम पुरा रुद्रः प्रादुरभूदभवान् ॥ ४२ ॥  
 रोदनाद् रुद्रनामापि योजितोऽसि मया पुरा ।  
 मामेव शरणं याहि पुत्र रक्षां करोमि ते ॥ ४३ ॥  
 ॥ नन्दीश्वर उवाच ।  
 अथेश्वरः पद्मयोनेः श्रुत्वा गर्ववतीं गिरम् ।  
 युकोपातीव य तदा कुर्वन्निव लयम्मुने ॥ ४४ ॥  
 स कोपतः समुत्पाद्य पुरुषं भैरवं क्वथित् ।  
 प्रज्वलन्तं सुमलसा प्रीत्या य परमेश्वरः ॥ ४५ ॥  
 श्वर उवाच ।  
 प्राक् य पङ्कजजन्मासौ शास्यस्ते कालभैरव ।  
 कालवद्राजसे साक्षात्कालराजस्ततो भवान् ॥ ४६ ॥  
 विश्वं भर्तुं समर्थोऽसि भीषणाद्भैरवः स्मृतः ।  
 त्वत्तो भेष्यति कालोऽपि ततस्तव कालभैरवः ॥ ४७ ॥  
 आमर्दयिष्यति भवानुष्टो दृष्टात्मनो यतः ।  
 आमर्दकं षति ष्याति ततः सर्वत्र यास्यसि ॥ ४८ ॥  
 यतः पापानि भक्तानां भक्षयिष्यसि तत्क्षणात् ।  
 पापभक्षां षत्येव तव नाम भविष्यति ॥ ४९ ॥  
 या मे मुक्तिपुरी काशी सर्वाभ्योऽपि गरीयसी ।

आधिपत्यं य तस्यास्ते कालराज सहैव हि ॥ ५० ॥

तत्र ये पातकिनरास्तेषां शास्ता त्वमेव हि ।

शुभाशुभं य तत्कर्म चित्रगुप्तो विधिष्यति ॥ ५१ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

येतान्वरान्प्रगृह्याथ तत्क्षणात्कालभैरवः ।

वामाङ्गुलिनभात्रेण यकर्त य विधेशिरः ॥ ५२ ॥

यद्दङ्गमपराङ्गोति कार्यं तस्यैव शासनम् ।

अतो येन कृता निन्दा तच्छिन्नं पञ्चमं शिरः ॥ ५३ ॥

अथ छिन्नं विधिशिरो दृष्ट्वा भीततरो हरिः ।

शातरुद्रियमन्त्रैश्च भक्त्या तुष्टाव शङ्करम् ॥ ५४ ॥

भीतो छिद्रयगर्भोऽपि जज्ञाप शतरुद्रियम् ।

धत्थं तौ गतगर्वो हि सञ्जातौ तत्क्षणान्मुने ॥ ५५ ॥

परब्रह्म शिवः साक्षात्सख्यिदानन्दलक्षणः ।

परमात्मा गुणातीत धृति ज्ञानमवापतुः ॥ ५६ ॥

सनत्कुमार सर्वज्ञ शृणु मे परमं शुभम् ।

यावद्गर्वो भवेत्तावज्ज्ञानगुप्तिर्विशेषतः ॥ ५७ ॥

त्यक्त्वाभिमानं पुरुषो जनाति परमेश्वरम् ।

गर्विणं हन्ति विश्वेशो जातो गर्वापहारकः ॥ ५८ ॥

अथ विष्णुविधी ज्ञात्वा विगर्वो परमेश्वरः ।

प्रसन्नोऽभून्महादेवोऽकरोत्तावभयौ प्रभुः ॥ ५९ ॥

आश्वास्य तौ महादेवः प्रीतः प्रणतवत्सलः ।

प्राड स्वां मूर्तिमपरां भैरवन्तं कपर्दिनम् ॥ ६० ॥

महादेव उवाच ।

त्वया मान्यो विष्णुरसौ तथा शतधृतिः स्वयम् ।

कपालं वैधसं वापि नीललोहित धारय ॥ ६१ ॥

ब्रह्महत्यापनोदाय व्रतं लोकाय दर्शय ।

थर त्वं सततं भिक्षां कपालव्रतमाश्रितः ॥ ६२ ॥

धृत्युक्त्वा पश्यतस्तस्य तेजोऽपः शिवोऽब्रवीत् ।

उत्पाद्य यैकां कन्यां तु ब्रह्महत्याभिविश्रुताम् ॥ ६३ ॥

यावद्द्वाराणसीं दिव्यां पुरीमेषां गमिष्यति ।

तावत्त्वं भीषणं कालमनुगच्छोग्ररूपिणाम् ॥ ६४ ॥

सर्वत्र ते प्रवेशोऽस्ति त्यक्त्वा वाराणसीं पुरीम् ।

वाराणसीं यदा गच्छेत्तन्मुक्तो भव तत्क्षणात् ॥ ६५ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

नियोज्य तामिति तदा ब्रह्महत्यां य तां प्रभुः ।

महाद्भुतश्च स शिवोऽप्यन्तर्धानमगात्ततः ॥ ६६ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां भैरवावतारवर्णनं नामाष्टमोऽध्यायः ॥ ३.८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां

### ३.९. नवमोऽध्यायः । भैरवावतारलीलावर्णनम् ।

नन्दीश्वर उवाच ।

सनत्कुमार सर्वज्ञ भैरवीमपरां कथाम् ।

शृणु प्रीत्या महादोषसंहर्त्री भक्तिवर्द्धनीम् ॥ १ ॥

तत्सान्निध्यं भैरवोऽपि कालोऽभूत्कालकालनः ।

स देवदेववाक्येन भिन्नत्वापालिकं प्रतम् ॥ २ ॥

कपालपाणिर्विश्वात्मा यथार भुवनत्रयम् ।

नात्याक्षीञ्च्यपि तं देवं ब्रह्महत्यापि दारुणम् ॥ ३ ॥

प्रतितीर्थं भ्रमन् नापि विमुक्तो ब्रह्महृत्यया ।

अतः कामारिभङ्गिमा सर्वोऽपि ह्यवगम्यताम् ॥ ४ ॥

प्रमथैः सेव्यमानोऽपि ह्येकदा विहसन्हरः ।

कापालिको यथौ स्वैरी नाशयणनिङ्केतनम् ॥ ५ ॥

अथायान्तं महाकालं त्रिनेत्रं सर्पकुण्डलम् ।

महादेवांशसम्भूतं पूर्णाकारं य भैरवम् ॥ ६ ॥

पपात दण्डवद्भूमौ तं दृष्ट्वा गरुडध्वजः ।  
 देवाश्च मुनयश्चैव देवनाथ्यः समन्ततः ॥ ७ ॥  
 अथ विष्णुः प्रणभ्यैनं प्रयातः कमलापतिः ।  
 शिरस्यञ्जलिमाधाय तुष्टाव विविधैः स्तवैः ॥ ८ ॥  
 सानन्दोऽथ हरिः प्राह प्रसन्नात्मा महामुने ।  
 क्षीरोदमथनोद्भूतां पद्मां पद्मालयां मुदा ॥ ९ ॥  
 विष्णुरुवाच ।  
 प्रिये पश्याञ्जनयने धन्यासि सुभगोऽनघे ।  
 धन्योऽहं देवि सुश्रोणि यत्पश्यावो जगत्पतिम् ॥ १० ॥  
 अयं धाता विधाता य लोकानां प्रभुरीश्वरः ।  
 अनादिः शरणः शान्तः पुरः षड्विंशसम्मितः ॥ ११ ॥  
 सर्वज्ञः सर्वयोगीशः सर्वभूतैकनायकः ।  
 सर्वभूतान्तरात्माऽयं सर्वेषां सर्वदः सदा ॥ १२ ॥  
 ये विनिद्रा विनिश्चासाः शान्ताः ध्यानपरायणाः ।  
 धिया पश्यन्ति हृदये सोऽयं पद्मे समीक्षताम् ॥ १३ ॥  
 यं विदुर्वेदतत्त्वज्ञा योगिनो यतमानसाः ।  
 अरूपो रूपवान्भूत्वा सोऽयमायाति सर्वगः ॥ १४ ॥  
 अहो विचित्रं देवस्य चेष्टितं परमेष्ठिनः ।  
 यस्याभ्यां ब्रुवतो नित्यं न देहः सोऽपि देहभृत् ॥ १५ ॥  
 तं दृष्ट्वा न पुनर्जन्म लभ्यते मानवैर्भुवि ।  
 सोऽयमायाति भगवांस्त्र्यम्बकः शशिभूषणः ॥ १६ ॥  
 पुण्डरीकदलायामे धन्ये मेऽद्य विलोचने ।  
 यद् दृश्यते महादेवो ऽध्यात्म्यां लक्ष्मि मधेश्वरः ॥ १७ ॥  
 धिग्धिक्पदं तु देवानां परं दृष्ट्वा न शङ्करम् ।  
 लभ्यते यत्र निर्वाणं सर्वदुःखान्तकृत्तु यत् ॥ १८ ॥  
 देवत्वादशुभं किञ्चिद्देवलोके न विद्यते ।  
 दृष्ट्वापि सर्वे देवेशं यन्मुक्तिं न लभामहे ॥ १९ ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।

अवेवमुक्त्वा वृषीकेशः सम्प्रवृष्टतनूरुलः ।  
 प्रणिपत्य महादेवमिदमाह वृषध्वजम् ॥ २० ॥  
 विष्णुरुवाय ।  
 किमिदं देवदेवेन सर्वज्ञेन त्वया विभो ।  
 क्रियते जगतां धात्रा सर्वपापहराव्यय ॥ २१ ॥  
 क्रीडयं तव देवेश त्रिलोचन महामते ।  
 किं कारणं विरुपाक्ष चेष्टितं ते स्मरार्दन ॥ २२ ॥  
 किमर्थं भगवञ्छम्भो भिक्षां यरसि शक्तिप ।  
 संशयो मे जगन्नाथ अेष त्रैलोक्यराज्यद ॥ २३ ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 अवेवमुक्तस्ततः शम्भुर्विष्णुना भैरवो हरः ।  
 प्रत्युवायाद्भुतोतिः स विष्णुं हि विडसन्भ्रुः ॥ २४ ॥  
 भैरव उवाच ।  
 ब्रह्मणस्तु शिरश्छिन्नमद्गुल्याग्रनभेन ह ।  
 तदधं प्रतिहन्तुं हि यराम्येतद् प्रतं शुभम् ॥ २५ ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 अवेवमुक्तो महेशेन भैरवेण रमापतिः ।  
 स्मृत्वा किञ्चिन्नतशिराः पुनरेवमजिज्ञापत् ॥ २६ ॥  
 विष्णुरुवाच ।  
 यथेच्छसि तथा क्रीड सर्वविघ्नापनोदक ।  
 मायया मां महादेव नाच्छाद्यितुमर्हसि ॥ २७ ॥  
 नाभीकमलकोशात्तु कोटिशः कमलासनाः ।  
 कल्पे कल्पे पुरा ह्यान्सस्त्वन्नियोगभलाद्धिभो ॥ २८ ॥  
 त्यज मायामिमां देव दृस्तरामङ्गतात्मभिः ।  
 ब्रह्माद्यो महादेव मायया तव मोहिताः ॥ २९ ॥  
 यथावदनुगच्छामि चेष्टितं ते शिवापते ।  
 तवैवानुग्राहाच्छम्भो सर्वेश्वर सताङ्गते ॥ ३० ॥  
 संहारकाले सम्प्राप्ते सदेवान्निभिलान्भुनीन् ।

लोकान्वर्णाश्रमवतो हरिष्यसि यदा हर ॥ ३१ ॥

तदा कृते मलादेव पापं ब्रह्मवधादिकम् ।

पारतन्त्र्यं न ते शम्भो स्वैरं क्रीडत्यतो भवान् ॥ ३२ ॥

अतीत ब्रह्मणां ह्यस्थानां स्रक्कण्ठे तव भासते ।

तथाप्यनुगता शम्भो ब्रह्महत्या तवानघ ॥ ३३ ॥

कृत्वापि सुमहत्पापं यस्त्वां स्मरति मानवः ।

आधारं जगतामीश तस्य पापं विलीयते ॥ ३४ ॥

यथा तमो न तिष्ठेत सन्निधावंशुमालिनः ।

तथैव तव यो भक्तः पापं तस्य प्रजेत्क्षयम् ॥ ३५ ॥

यश्चिन्तयति पुण्यात्मा तव पादाभ्युज्ज्वयम् ।

ब्रह्महत्याकृतमपि पापं तस्य प्रजेत्क्षयम् ॥ ३६ ॥

तव नामानुरक्ता वाग्यस्य पुंसो जगत्पते ।

अप्यद्रिक्कूटतुलितं नैनस्तमनुभाधते ॥ ३७ ॥

परमात्मन्यरं धाम स्वेच्छाभिधृतविग्रह ।

कुतूहलं तवेशेदं कृपणाधीनतेश्वर ॥ ३८ ॥

अद्य धन्योऽस्मि देवेश यन्न पश्यन्ति योगिनः ।

पश्यामि तं जगन्मूर्तिं परमेश्वरमव्ययम् ॥ ३९ ॥

अद्य मे परमो लाभस्त्वद्य मे मङ्गलं परम् ।

तं दृष्ट्वामृततृप्तस्य तृणं स्वर्गापवर्गकम् ॥ ४० ॥

एत्थं वदति गोविन्दे विमला पद्मया तथा ।

मनोरथवती नाम भिक्षा पात्रे समर्पिता ॥ ४१ ॥

भिक्षाटनाय देवोऽपि निरगात्परया मुदा ।

अन्यत्रापि मलादेवो भैरवश्चात्तविग्रहः ॥ ४२ ॥

दृष्ट्वानुयायिनीं तां तु समाहूय जनार्दनः ।

सम्प्रार्थयद् ब्रह्महत्यां विमुञ्च्य त्वं त्रिशूलिनम् ॥ ४३ ॥

ब्रह्महत्यावाय ।

अनेनापि मिषेणालं संसेव्यामुं वृषध्वजम् ।

आत्मानं पावयिष्यामि त्वपुनर्भवदर्शनम् ॥ ४४ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

सा तत्याज न तत्याश्वं व्याहृतापि मुरारिणा ।  
तमूथेऽथ हरिं शम्भुः स्मेरास्थो भैरवो वयः ॥ ४५ ॥

भैरव उवाच ।

त्वद्भाङ्गीयूषपानेन तृप्तोऽस्मि बहुमानद ।  
स्वभावोऽयं हि साधूनां यत्त्वं वदसि मापते ॥ ४६ ॥

वरं वृणीष्व गोविन्द वरदोऽस्मि तवानघ ।  
अग्राणीर्मम भक्तानां त्वं हरे निर्विकारवान् ॥ ४७ ॥

नो माद्यन्ति तथा भैक्ष्यैर्भिक्षवोऽप्यतिसंस्कृतैः ।  
यथा मानसुधापानैर्ननु भिक्षाटनञ्जवराः ॥ ४८ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

छत्याङ्कर्ष्य वयः शम्भोर्भैरवस्य परात्मनः ।  
सुप्रसन्नतरो भूत्वा समवोचन्महेश्वरम् ॥ ४९ ॥

विष्णुरुवाच ।

शेष शेष वरः श्लाघ्यो यदहं देवताधिपम् ।  
पश्यामि त्वान्देवदेव मनोवाणीपथातिगम् ॥ ५० ॥

अदभ्येयं सुधादृष्टिरनया मे भडोत्सवः ।  
अयत्ननिधिलाभोऽयं वीक्षाणं हर ते सताम् ॥ ५१ ॥

अवियोगोऽस्तु मे देव त्वदङ्घ्रियुगलेन वै ।  
शेष शेष वरः शम्भो नान्यं कश्चिद् वृणो वरम् ॥ ५२ ॥

श्रीभैरव उवाच ।

शेषं भवतु ते तात यत्त्वयोक्तं मडामते ।  
सर्वेषामपि देवानां वरदस्त्वं भविष्यसि ॥ ५३ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

अनुगृह्येति दैत्यारिं केन्द्राद्रिभुवने यरन् ।  
भेजेऽविमुक्तनगरीं नाम्ना वाराणसीं पुरीम् ॥ ५४ ॥

क्षेत्रे प्रविष्टमात्रेऽथ भैरवे भीषणाकृतौ ।  
डाडेत्युक्त्वा भ्रष्टमडत्या पातालं याविशत्तदा ॥ ५५ ॥

कपालं ब्राह्मणः सद्यो भैरवस्य कराम्बुजात् ।  
 पपात भुवि तत्तीर्थमभूत्कापालमोचनम् ॥ ५६ ॥  
 कपालं ब्राह्मणो रुद्रः सर्वेषामेव पश्यताम् ।  
 उस्तात्यतन्तमालोक्य ननर्त परया मुदा ॥ ५७ ॥  
 विधेः कपालं नामुच्यत्करमत्यन्तदुस्सलम् ।  
 परस्य भ्रमतः क्वापि तत्काश्यां क्षाणतोऽपतत् ॥ ५८ ॥  
 शूलिनो ब्राह्मणो उत्था नापैति स्म य या क्वचित् ।  
 सा काश्यां क्षाणतो नष्टा तस्मात्सेव्या छि काशिका ॥ ५९ ॥  
 कपालमोचनं काश्यां यः स्मरेत्तीर्थमुत्तमम् ।  
 छलान्यत्रापि यत्पापं क्षिप्रं तस्य प्राणश्रयति ॥ ६० ॥  
 आगत्य तीर्थप्रवरे स्नानं कृत्वा विधानतः ।  
 तर्पयित्वा पितृन्देवान्भुज्यते ब्रह्मउत्पया ॥ ६१ ॥  
 कपालमोचनं तीर्थं पुरस्कृत्वा तु भैरवः ।  
 तत्रैव तस्थौ भक्तानां भक्षयन्नघसन्ततिम् ॥ ६२ ॥  
 कृष्णाष्टम्यां तु मार्गस्य मासस्य परमेश्वरः ।  
 आविर्बभूव सल्वीलो भैरवात्मा सतां प्रियः ॥ ६३ ॥  
 मार्गशीर्षासिताष्टम्यां कालभैरवसन्निधौ ।  
 उपोष्य जागरं कुर्वन्महापापैः प्रमुच्यते ॥ ६४ ॥  
 अन्यत्रापि नरो भक्त्या तद् व्रतं यः करिष्यति ।  
 सजागरं महापापैर्मुक्तो यास्यति सद्गतिम् ॥ ६५ ॥  
 अनेकजन्मनियुतैर्यत्कृतं जन्तुभिस्त्वघम् ।  
 तत्सर्वं विलयं याति कालभैरवदर्शनात् ॥ ६६ ॥  
 कालभैरवभक्तानां पातकानि करोति यः ।  
 स मूढो द्युम्भितो भूत्वा पुनर्दुर्गतिमाप्नुयात् ॥ ६७ ॥  
 विश्वेश्वरेऽपि ये भक्ता नो भक्ताः कालभैरवे ।  
 ते लभन्ते महादुःखं काश्यां यैव विशेषतः ॥ ६८ ॥  
 वाराणस्यामुषित्वा यो भैरवं न भजेन्नरः ।

तस्य पापानि वर्द्धन्ते शुक्लपक्षे यथा शशी ॥ ६८ ॥

कालराजं न यः काश्यां प्रतिभूताष्टमीकुजम् ।

भजेत्तस्य क्षयं पुण्यं कृष्णपक्षे यथा शशी ॥ ७० ॥

श्रुत्वाभ्यानमिदं पुण्यं ब्रह्मलत्यापनोदकम् ।

भैरवोत्पत्तिसंज्ञं य सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ ७१ ॥

बन्धनागारसंस्थोऽपि प्राप्नोऽपि विपदं पराम् ।

प्रादुर्भावं भैरवस्य श्रुत्वा मुच्येत सङ्घटात् ॥ ७२ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां भैरवावतारवीलावर्णनं नाम नवमोऽध्यायः ॥ ३.९ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां

### ३.१०. दशमोऽध्यायः । नृसिंहचरितवर्णनम् ।

नन्दीश्वर उवाच ।

विध्वंसी दक्षयज्ञस्य वीरभद्राढ्यः प्रभोः ।

अवतारश्च विज्ञेयः शिवस्य परमात्मनः ॥ १ ॥

सतीचरित्रे कथितं चरितं तस्य कृत्स्नशः ।

श्रुतं त्वयापि बहुधा नातः प्रोक्तं सुविस्तरात् ॥ २ ॥

अतः परं मुनिश्रेष्ठ भवत्स्नेहाद् भ्रवीमि तत् ।

शार्दूलाभ्यावतारं य शङ्करस्य प्रभोः शृणु ॥ ३ ॥

सदाशिवेन देवानां हितार्थं रुपमद्भुतम् ।

शारभं य धृतं दिव्यं ज्वलज्जवालासमप्रभम् ॥ ४ ॥

शिवावतारा अभिताः सद्भक्तहितकारकाः ।

सङ्ख्या न शक्यते कर्तुं तेषां य मुनिसत्तमाः ॥ ५ ॥

आकाशस्य य ताराणां रेणुकानां क्षितेस्तथा ।

आसाराणां य वृद्धेन बहुकल्पैः कदापि हि ॥ ६ ॥

सङ्ख्या विशक्यते कर्तुं सुप्राज्ञैर्बहुजन्मभिः ।

न वै शिवावताराणां सत्यं जानीहि मद्भयः ॥ ७ ॥  
 तथापि य यथाबुद्ध्या कथयामि यथाश्रुतम् ।  
 यस्मिन् शारत्तं दिव्यं परमैश्वर्यसूयकम् ॥ ८ ॥  
 जयश्च विजयश्चैव भवद्भिः शापितौ यदा ।  
 तदा दितिसुतौ द्वौ तावत्भूतां कश्यपान्मुने ॥ ९ ॥  
 छिरण्यकशिपुश्चाधो छिरण्याक्षोऽनुजो बली ।  
 देवर्षिपार्षदौ जातौ तौ द्वावपि दितेः सुतौ ॥ १० ॥  
 पृथ्व्युद्गारे विधात्रा व प्रार्थितो छि पुरा प्रभुः ।  
 छिरण्याक्षं जघानासौ विष्णुर्वाराहंरूपधृक् ॥ ११ ॥  
 तं श्रुत्वा भ्रातरं वीरं निहतं प्राणसन्निभम् ।  
 युकोप उरयेऽतीव छिरण्यकशिपुर्मुने ॥ १२ ॥  
 वर्षाणामयुतं तम्वा ब्रह्मणो वरमाप सः ।  
 न कश्चिन्मारयेन्मां वै त्वत्सृष्टाविति तुष्टतः ॥ १३ ॥  
 शोणितान्पुत्रं गत्वा देवानाढूय सर्वतः ।  
 त्रिलोकीं स्ववशे कृत्वा यडे राज्यमकण्टकम् ॥ १४ ॥  
 देवर्षिकटनं यडे सर्वधर्मविलोपकः ।  
 द्विजपीडाकरः पापी छिरण्यकशिपुर्मुने ॥ १५ ॥  
 प्रह्लादेन स्वपुत्रेण उरिभक्तेन दैत्यराट् ।  
 यदा विद्रेषमकरोद्भ्ररिर्वैरी विशेषतः ॥ १६ ॥  
 सभास्तम्भात्तदा विष्णुरभूदाविर्द्वितं मने ।  
 सन्ध्यायां क्रोधमापन्नो नृसिंहवपुषा ततः ॥ १७ ॥  
 सर्वथा मुनिशार्दूल करालं नृहरेर्वपुः ।  
 प्रज्ज्वालातिभयदं त्रासयन्दैत्यसत्तमान् ॥ १८ ॥  
 नृसिंहेन तदा दैत्या निहताश्चैव तत्क्षणात् ।  
 छिरण्यकशिपुश्चाथ युद्धं यडे सुदारुणम् ॥ १९ ॥  
 महायुद्धं तथोरासीन्भुङ्क्तं मुनिसत्तमाः ।  
 विकरालं य भयदं सर्वेषां रोमलर्षणम् ॥ २० ॥

साथं यकर्ष देवेशो देहल्यां दैत्यपुङ्गवम् ।  
व्योम्नि देवेषु पश्यत्सु नृसिंहश्च रभेश्वरः ॥ २१ ॥  
अथोत्साङ्गे य तं कृत्वा नभैस्तद्दुदरं द्रुतम् ।  
विदार्य मारयामास पश्यतां त्रिदिवीकसाम् ॥ २२ ॥  
उते छिरण्यकशिपौ नृसिंहेनैव विष्णुना ।  
जगत्स्वास्थ्यं तदा लेभे न वै देवा विशेषतः ॥ २३ ॥  
देवदुन्दुभयो नेदुः प्रह्लादो विस्मयं गतः ।  
लक्ष्मीश्च विस्मयं प्राप्ता रुपं दृष्ट्वाऽऽद्भुतं उदरेः ॥ २४ ॥  
उतो यद्यपि दैत्येन्द्रस्तथापि न परं सुभम् ।  
यथुर्देवा नृसिंहस्य जवाला सा न निवर्तिता ॥ २५ ॥  
तथा य व्याकुलं जातं सर्वं यैव जगत्पुनः ।  
देवाश्च दुःखमापन्नाः किं भविष्यति वा पुनः ॥ २६ ॥  
एत्येवं य वदन्तस्ते भयाद् दूरमुपस्थिताः ।  
नृसिंहकोधजज्जवालाव्याकुलाः पद्मभूमिभाः ॥ २७ ॥  
प्रद्वादं प्रेषयामासुस्तच्छान्त्यै निकटं उदरेः ।  
सर्वाभिमित्वा प्रह्लादः प्रार्थितो गतवांस्तदा ॥ २८ ॥  
उरसाऽऽविङ्गयामास तं नृसिंहः कृपानिधिः ।  
दृष्टयं शीतलं जातं रुज्ज्जवाला न निवर्तिता ॥ २९ ॥  
तथापि न निवृता रुज्ज्जवाला नरउदर्येधा ।  
दुःखं प्राप्तास्ततो देवाः शङ्कर शरणं ययुः ॥ ३० ॥  
तत्र गत्वा सुराः सर्वे ब्रह्माद्या मुनयस्तथा ।  
शङ्करं स्तवयामासुर्वोक्तानां सुभलेतवे ॥ ३१ ॥  
देवा ऋषुः ।  
देवदेव महादेव शरणागतवत्सल ।  
पाळि नः शरणापन्नाःसर्वान्देवाञ्जगन्ति य ॥ ३२ ॥  
नमस्तेऽस्तु नमस्तेऽस्तु नमस्तेऽस्तु सदाशिव ।  
पूर्वं दुःखं यदा जातं तदा ते रक्षिता वयम् ॥ ३३ ॥  
समुद्रो मथितश्चैव रत्नानां य विभागशः ।

કૃતે દેવૈસ્તદા શમ્ભો ગૃહીતં ગરલં ત્વયા ॥ ૩૪ ॥

રક્ષિતાઃ સ્મ તદા નાથ નીલકણ્ઠ ઇતિ શ્રુતઃ ।

વિષં પાસ્યસિ નો ચેત્ત્વં ભસ્મીભૂતાસ્તદાખિલાઃ ॥ ૩૫ ॥

પ્રસિદ્ધં ચ યદા યસ્ય દુઃખં ચ જાયતે પ્રભો ।

તદા ત્વન્નામમાત્રેણ સર્વં દુઃખં વિલીયતે ॥ ૩૬ ॥

ઇદાનીં નૃહરિજ્વાલાપીડિતાન્નઃ સદાશિવ ।

તાં ત્વં શમયિતું દેવ શક્તોઽસીતિ સુનિશ્ચિતમ્ ॥ ૩૭ ॥

નન્દીશ્વર ઉવાચ ।

ઇતિ સ્તુતસ્તદા દેવૈઃ શકુરો ભક્તવત્સલઃ ।

પ્રત્યુવાચ પ્રસન્નાત્માઽભયં દત્વા પરં પ્રભુઃ ॥ ૩૮ ॥

શકુર ઉવાચ ।

સ્વસ્થાનં ગચ્છત સુરાઃ સર્વે બ્રહ્માદયોઽભયાઃ ।

શમયિષ્યામિ યદુઃખં સર્વથા હિ વ્રતં મમ ॥ ૩૯ ॥

ગતો મચ્છરણં યસ્તુ તસ્ય દુઃખં ક્ષયં ગતમ્ ।

મત્પ્રિયઃ શરણાપન્નઃ પ્રાણેભ્યોઽપિ ન સંશયઃ ॥ ૪૦ ॥

નન્દીશ્વર ઉવાચ ।

ઇતિ શ્રુત્વા તદા દેવા હ્યાનન્દમ્પરમં ગતાઃ ।

યથાગતં તથા જગ્મુઃ સ્મરન્તઃ શકુરં મુદા ॥ ૪૧ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે તૃતીયાયાં શતરુદ્રસંહિતાયાં શાર્દૂલાવતારે નૃસિંહચરિતવર્ણનં નામ દશમોઽધ્યાયઃ ॥

૩.૧૦ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશકુરાભ્યાં નમઃ ॥

॥ શ્રીશિવમહાપુરાણમ્ ॥

તૃતીયાયાં શતરુદ્રસંહિતાયાં

૩.૧૧. એકાદશોઽધ્યાયઃ । શરભાવતારવર્ણનમ્ ૧ ।

નન્દીશ્વર ઉવાચ ।

એવમભ્યર્થિતો દેવૈર્મતિ ચક્રે કૃપાલયઃ ।

महातेजो नृसिंहाभ्यं संहर्तुं परमेश्वरः ॥ १ ॥  
तदूर्ध्वं स्मृतवान् रुद्रो वीरभद्रं महाबलम् ।  
आत्मनो भैरवं रुपं प्राह प्रलयकारकम् ॥ २ ॥  
आजगाम ततः सद्यो गाणानामत्राणीर्हसन् ।  
साट्टुडासैर्गाणवैरुत्पतद्भिरितस्ततः ॥ ३ ॥  
नृसिंहरूपैरत्युग्रैः कोटिभिः परिवारितः ।  
माघद्भिरभितो वीरैर्नृत्यद्भिश्च भुदान्वितैः ॥ ४ ॥  
क्रीडद्भिश्च महावीरैर्ब्रह्माद्यैः कन्दुकैरिव ।  
अदृष्टपूर्वैरन्यैश्च वेष्टितो वीरवन्दितः ॥ ५ ॥  
कल्पान्तज्वलनज्वालो विलसत्लोक्यनत्रयः ।  
अशस्त्रो हि जटाजूटी ज्वलद् भालेन्दुमण्डितः ॥ ६ ॥  
भालेन्दुवलयकारतीक्ष्णदंष्ट्राङ्गुरद्वयः ।  
आभण्डलधनुःभण्डसन्निभभ्रूलतान्वितः ॥ ७ ॥  
महाप्रयाण्डुङ्गुलभधिरिकृतद्विज्जुभः ।  
नीलमेघाञ्जनश्यामो भीषणः श्मश्रुलोड्भुतः ॥ ८ ॥  
वाद्यभण्डमभण्डाभ्यां भ्रामयन्स्त्रिशिषं मुहुः ।  
वीरभद्रोऽपि भगवान्वीरशक्तिविजृम्भितः ॥ ९ ॥  
स्वयं विज्ञापयामास किमत्र स्मृतिकारणम् ।  
आज्ञापय जगत्स्वामिन् प्रसादः क्षियतां मयि ॥ १० ॥  
नन्दीश्वर उवाच ।  
एत्याकण्य मडेशानो वीरभद्रोऽक्तमादरात् ।  
विलोक्य वचनं प्रीत्या प्रोवाच भलदण्डधृक् ॥ ११ ॥  
शङ्कर उवाच ।  
अकाले भयमुत्पन्नं देवानामपि भैरवम् ।  
ज्वलितः स नृसिंहाग्निः शमयैनं दुरासदम् ॥ १२ ॥  
सान्त्वयन् भोधयाद्यै तं तेन किन्नोपशाम्यति ।  
ततो मत्परमं भावं भैरवं सम्प्रदर्शय ॥ १३ ॥  
सूक्ष्मं संहृत्य सूक्ष्मेण स्थूलं स्थूलेन तेजसा ।

वशमानय वन्धिं त्वं वीरभद्र ममाज्ञया ॥ १४ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

धृत्याद्विष्टो गण्णाध्यक्षो प्रशान्तं वपुरास्थितः ।

जगाम रंढसा तत्र यत्रास्ते नरकेसरी ॥ १५ ॥

ततः सम्भोधयामास वीरभद्रो ढरो ढरिम् ।

उवाच वाक्यमीशानः पितापुत्रमिवौरसम् ॥ १६ ॥

वीरभद्र उवाच ।

जगत्सुभाय भगवन्नवतीर्णोऽसि माधव ।

स्थित्यर्थं त्वं प्रयुक्तोऽसि परेशः परमेष्ठिना ॥ १७ ॥

जन्तुर्यङ्गं भगवता प्रच्छन्नं मत्स्यरूपिणा ।

पुच्छेनैव समाबध्य भ्रमन्नेकाण्वि पुरा ॥ १८ ॥

बिभर्षि कूर्मरूपेण वाराहोऽणोद्धृता मडी ।

अनेन ढरिरूपेण ढिरण्यकशिपुर्दतः ॥ १९ ॥

वामनेन बलिर्बद्धस्त्वया विक्रमता पुनः ।

त्वमेव सर्वभूतानां प्रभवः प्रभुरव्ययः ॥ २० ॥

यदा यदा ढि लोकस्य दुःखं किञ्चित्प्रजायते ।

तदा तदावतीर्णस्त्वं करिष्यसि निरामयम् ॥ २१ ॥

नाधिकस्त्वत्समोऽप्यस्ति ढरे शिवपरायणः ।

त्वया वेदाश्च धर्माश्च शुभमार्गो प्रतिष्ठिताः ॥ २२ ॥

यदर्थमवतारोऽयं निढतः स ढि दानवः ।

ढिरण्यकशिपुश्चैव प्रह्लादोऽपि सुरक्षितः ॥ २३ ॥

अतीव धोरं भगवन्नरसिंढवपुस्तव ।

उपसंढर विश्वात्मंस्त्वमेव मम सन्निधौ ॥ २४ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

धृत्युक्तो वीरभद्रेण नृसिंढः शान्तया गिरा ।

ततोऽधिकं मडाधोरं कोपं यङ्के मडामदः ॥ २५ ॥

उवाच य मडाधोरं कठिनं वयनं तदा ।

वीरभद्रं मडावीरं दंष्ट्राबिर्भाषयन्मुने ॥ २६ ॥

नृसिंह उवाच ।

आगतोऽसि यतस्तत्र गच्छ त्वं मा हितं वद ।

छदानीं संहरिष्यामि जगदेतव्यरायरम् ॥ २७ ॥

संहर्तुर्न हि संहारः स्वतो वा परतोऽपि वा ।

शासिनं मम सर्वत्र शास्ता कोऽपि न विद्यते ॥ २८ ॥

मत्प्रसादेन सकलमलयं हि प्रवर्तते ।

अहं हि सर्वशक्तीनां प्रवर्तकनिवर्तकः ॥ २९ ॥

यद्यद्विभूतिमत्सत्त्वं श्रीमदृजितमेव वा ।

तत्तद्विद्धि गाण्धाध्यक्ष मम तेजोविजृम्भितम् ॥ ३० ॥

देवताः परमार्थज्ञां मामेव परमं विदुः ।

महंशाः शक्तिसम्पन्ना ब्रह्मशक्तादयः सुराः ॥ ३१ ॥

मन्नाभिकमलाज्जातः पुरा ब्रह्मा जगत्करः ।

सर्वाधिकः स्वतन्त्रश्च कर्ता हर्ताभिलेश्वरः ॥ ३२ ॥

छंदं तु मत्परं तेजः किं पुनः श्रोतुमिच्छसि ।

अतो मां शरणं प्राप्य गच्छ त्वं विगतज्वरः ॥ ३३ ॥

अवेहि परमं भावमिदम्भूतं गणेश्वर ।

मामकं सकलं विश्वं सदेवासुरमानुषम् ॥ ३४ ॥

कालोऽस्यहं लोकविनाशहेतु-

र्लोकान्समाहर्तुमहं प्रवृत्तः ।

मृत्योर्भृत्यं विद्धि मां वीरभद्र

शुवन्त्येते मत्प्रसादेन देवाः ॥ ३५ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

साहस्रारं वयः श्रुत्वा हरेरमितविह्वलः ।

विहस्योवाच सावज्ञं ततो विस्फुरिताधरः ॥ ३६ ॥

वीरभद्र उवाच ।

किन्न जानासि विश्वेशं संहर्तारं पिनाकिनम् ।

असद्वादो विवादश्च विनाशस्त्वयि केवलः ॥ ३७ ॥

तवान्योन्यावताराणि कानि शेषाणि साम्प्रतम् ।

कृतानि येन केनैव कथाशेषो भविष्यति ॥ ३८ ॥

दोषं तं वद येन त्वमवस्थामीदृशीं गतः ।

तेन संद्वारदक्षेण दक्षिणशेषमेष्यसि ॥ ३९ ॥

प्रकृतिस्त्वं पुमान्द्रुद्रस्त्वयि वीर्यं समाहितम् ।

त्वन्नाभिपङ्कजजगतः पञ्चवक्त्रः पितामहः ॥ ४० ॥

जगत्त्रयीसर्जनार्थं शङ्करं नीललोहितम् ।

ललाटेऽचिन्तयत्सोऽयं तपस्युग्रे य संस्थितः ॥ ४१ ॥

तल्ललाटादभूच्छम्भुः सृष्ट्यर्थं तेन भूषणम् ।

अतोऽहं देवदेवस्य तस्य भैरवरूपिणः ॥ ४२ ॥

त्वत्संहारे नियुक्तोऽस्मि विनयेन भवेन य ।

देवदेवेन रुद्रेण सकलप्रभुणा हरे ॥ ४३ ॥

श्रेष्ठं रक्षो विदार्यैव तच्छक्तिफलया युतः ।

अहङ्कारायलेपेन गर्जसि त्वमतन्द्रितः ॥ ४४ ॥

उपकारो हि साधूनां सुभाय किल सम्मतः ।

उपकारो ह्यसाधूनामपकाराय केवलम् ॥ ४५ ॥

यन्नृसिंह मडेशानं पुनर्भूतं तु मन्यसे ।

तर्ह्यज्ञानी मडागर्वी विकारी सर्वथा भवान् ॥ ४६ ॥

न त्वं स्रष्टा न संदत्ता भर्तापि न नृसिंहक ।

परतन्त्रो विमूढात्मा न स्वतन्त्रो हि कुत्रचित् ॥ ४७ ॥

कुलालयकवच्छक्त्या प्रेरितोऽसि पिनाकिना ।

नानावतारकर्ता त्वं तदधीनः सदा हरे ॥ ४८ ॥

अद्यापि तव निक्षिप्तं कपालं कुर्मरूपिणः ।

उरदारलतामध्ये दग्धं कश्चिन्नं बध्यते ॥ ४९ ॥

विस्मृतिः किं तदंशेन दंष्ट्रोत्पातनपीडितम् ।

वाराहविघ्नहस्तेऽद्य याकोशन्तारकारिणा ॥ ५० ॥

दग्धोऽसि पश्य शूलाग्रेर्विष्वक्सेनच्छलाद्भवान् ।

दक्षयज्ञे शिरश्छिन्नं मया तेजःस्वरूपिणा ॥ ५१ ॥

अधापि तव पुत्रस्य ब्रह्मणः पञ्चमं शिरः ।  
 छिन्नं न सञ्जितं भूयो छरे तद्विस्मृतं त्वया ॥ ५२ ॥  
 निर्जितस्त्वं दधीयेन सङ्ग्रामे समरुद्रणः ।  
 कण्डूयमाने शिरसि कथं तद्विस्मृतं त्वया ॥ ५३ ॥  
 यङ्कं विङ्कमतो यस्य यङ्कपाणौ तव प्रियम् ।  
 कुतः प्राप्तं कृतं केन त्वया तदपि विस्मृतम् ॥ ५४ ॥  
 ये मया सकला लोका गृहीतास्त्वं पयोनिधौ ।  
 निद्रापारवशः शेषे स कथं सात्त्विको भवान् ॥ ५५ ॥  
 त्वदादिस्तम्भपर्यन्तं रुद्रशक्तिविजृम्भितम् ।  
 शक्तिमान्भितस्त्वं य उच्यते त्वत्त्वं विमोहितः ॥ ५६ ॥  
 तत्तेजसो हि माहात्म्यं पुमान्द्रष्टुं न हि क्षमः ।  
 अस्थूला ये प्रपश्यन्ति तद्विष्णोः परमं पदम् ॥ ५७ ॥  
 धावापृथिव्या षण्द्रात्रेयमस्य वरुणस्य य ।  
 ध्वान्तोदरे शशाङ्कु य जन्तुत्वा परमेश्वरः ॥ ५८ ॥  
 कालोऽसि त्वं महाकालः कालकालो भुवनेश्वरः ।  
 अतस्त्वमुग्रकलया मृत्योर्मृत्युर्भविष्यसि ॥ ५९ ॥  
 स्थिरोऽद्य त्वक्षरो वीरो वीरो विश्वावकः प्रभुः ।  
 उपलन्ता ज्वरं भीमो मृगः पक्षी छिरण्मयः ॥ ६० ॥  
 शास्ता शेषस्य जगतस्तत्त्वं नैव यतुर्भुजः ।  
 नान्ये य केवलं शम्भुः सर्वशास्ता न संशयः ॥ ६१ ॥  
 एत्थं सर्वं समालोक्य संडारात्मानमात्मना ।  
 न विनष्टे त्वमात्मानं कुरु छे नृछरेऽभुध ॥ ६२ ॥  
 नो येद्विदानीं क्रोधस्य महात्मैरवडुपिणः ।  
 वज्राशान्तिरिव स्थाणौ त्वयि मृत्युः पतिष्यति ॥ ६३ ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 एतुङ्क्त्वा वीरभद्रोऽपि विररामाकुतोभयः ।  
 दृष्ट्वा नृसिंहाभिप्रायं क्रोधमूर्त्तिश्शिवस्य सः ॥ ६४ ॥  
 एति श्रीशिवमहापुराणे तृतीयायां शतरुद्रसंछितायां शरभावतारवर्णनं नामैकादशोऽध्यायः ॥ ३.११ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां

### ३.१२. द्वादशोऽध्यायः । शरभावतारवर्णनम् २ ।

सनत्कुमार उवाच ।

नन्दीश्वर महाप्राज्ञ विज्ञातं तदनन्तरम् ।

भमोपरि कृपां कृत्वा प्रीत्या त्वं तद्गदाधुना ॥ १ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

धृत्युक्तो वीरभद्रेण नृसिंहः क्रोधविह्वलः ।

निनदन्ननुवेगेन तं ग्रीहीतुं प्रयत्नमे ॥ २ ॥

अत्रान्तरे महाघोरं प्रत्यक्षभयकारणम् ।

गगनव्यापि दुर्धर्ष शैवतेजः समुद्भवम् ॥ ३ ॥

वीरभद्रस्य तद्रूमदृश्यं तु ततः क्षणात् ।

तद्वै छिरणमयं सौम्यं न सौरं नाग्निसम्भवम् ॥ ४ ॥

न तडिष्यन्द्रसदृशमनौपम्यं मणेश्वरम् ।

तदा तेजसि सर्वाणि तस्मिंस्त्वलीनानि शङ्कुरे ॥ ५ ॥

न तद्व्योमं मण्डतेजो व्यक्तान्तश्चाभवत्ततः ।

रुद्रसाधारणं यैव चिह्नितं विद्वताकृति ॥ ६ ॥

ततस्संसाररूपेण सुव्यक्तं परमेश्वरः ।

पश्यतां सर्वदेवानां जयशब्दादिमङ्गलैः ॥ ७ ॥

सहस्रबाहुर्जटिलश्चन्द्रार्द्धकृतशेखरः ।

समृद्धोऽग्रशरीरेण पक्षाभ्यां यञ्चुना द्विजः ॥ ८ ॥

अतितीक्ष्णो महादंष्ट्रो वज्रतुल्यनभायुधः ।

कण्ठे कालो महाबाहुश्चतुष्पाद्बहिसन्निभः ॥ ९ ॥

युगान्तोद्यतश्रुतमूतभीमगम्भीरनिःस्वनः ।

मडाकुपितकृत्याग्निव्यावृत्तनयनत्रयः ॥ १० ॥

स्यष्टदंष्ट्राघरोष्ठश्च लुङ्गुरैः संयुतो ढरः ।

ठट्टिविधस्वरूपश्च ङ्युग्र आविर्भूव ल ॥ ११ ॥

डरिस्तदर्शनादेव विनष्टबलविङ्कमः ।

भिभ्रद्धामसडस्रांशोरधः भयोतविभ्रमम् ॥ १२ ॥

अथ विभ्रम्य पक्षाभ्यां नाभिपादान्विदारयन् ।

पादान्भवन्य पुच्छेन बाहुभ्यां बाहुमण्डलम् ॥ १३ ॥

भिन्न्नुरसि बाहुभ्यां निजग्राड डरो डरिम् ।

ततो जगाम गगनं देवैस्सड मडर्षिभिः ॥ १४ ॥

सडसैवाभयाद्विषगुं स डि श्येन षवोरगम् ।

उत्क्षिप्योत्क्षिप्य सङ्गुल्य निपात्य य निपात्य य ॥ १५ ॥

उड्डीयोड्डीय भगवान्पक्षघातविमोडितम् ।

डरीं डरस्तं वृषभं विवेशानन्त षश्वरः ॥ १६ ॥

अनुयान्तं सुराः सर्वे नमोवाङ्मयेन तुष्टुवुः ।

प्राणेषुः सादरं प्रीत्या ब्रह्माद्याश्च मुनीश्वराः ॥ १७ ॥

नीयमानः परवशो दीनवङ्त्रः कृताञ्जलिः ।

तुष्टाव परमेशानं डरिस्तं ललिताक्षरैः ॥ १८ ॥

नाम्नामष्टशतेनैव स्तुत्वा तं मृडमेव य ।

पुनश्च प्रार्थयामास नृसिंहः शरभेश्वरम् ॥ १९ ॥

यदा यदा ममाज्ञेयं मतिः स्याद्द्रव्यदूषिता ।

तदा तदाऽपनेतव्या त्वयैव परमेश्वर ॥ २० ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

अेवं विज्ञापयन्प्रीत्या शङ्करं नरकेसरी ।

नत्वाशक्तोऽभवद्विष्णुर्जुवितान्तपराजितः ॥ २१ ॥

तद्भङ्गं शेषगात्रान्तं कृत्वा सर्वस्वविग्रहम् ।

शक्तियुक्तं तदीयाङ्गं वीरभद्रः क्षणात्ततः ॥ २२ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

अथ ब्रह्माद्यो देवाः शारभं रूपमास्थितम् ।

તુષ્ટુવુઃ શકુરં દેવં સર્વલોકૈકશકુરમ્ ॥ ૨૩ ॥

॥ દેવા ઊચુઃ ।

બ્રહ્મવિષ્ણવન્દ્રયન્દ્રાદિસુરાઃ સર્વે મહર્ષયઃ ।

દિતિજાઘાઃ સમ્પ્રસૂતાઃ ત્વત્તઃ સર્વે મહેશ્વર ॥ ૨૪ ॥

બ્રહ્મવિષ્ણુમહેન્દ્રાંશ્ચ સૂર્યાદ્યાનસુરાન્સુરાન્ ।

ત્વં વૈ સૃજસિ પાસ્યત્સિ ત્વમેવ સકલેશ્વરઃ ॥ ૨૫ ॥

યતો હરસિ સંસારં હર ઇત્યુચ્યતે બુધૈઃ ।

નિગૃહીતો હરિર્યસ્માહ્વર ઇત્યુચ્યતે બુધૈઃ ॥ ૨૬ ॥

યતો બિભર્ષિ સકલં વિભજ્ય તનુમષ્ટઘા ।

અતોડસ્માન્યાહિ ભગવન્ સુરાન્ દાનૈરભીષ્ણિતૈઃ ॥ ૨૭ ॥

ત્વં મહાપુરુષઃ શમ્ભુઃ સર્વેશઃ સુરનાયકઃ ।

નિઃસ્વાત્મા નિર્વિકારાત્મા પરબ્રહ્મ સતાં ગતિઃ ॥ ૨૮ ॥

દીનબન્ધુર્દયાસિન્ધુરદ્ભુતોતિઃ પરાત્મદૃક્ ।

પ્રાણો વિરાટ્ વિભુઃ સત્યઃ સચ્ચિદાનન્દલક્ષણઃ ॥ ૨૯ ॥

નન્દીશ્વર ઉવાચ ।

ઇત્યાકર્ણ્ય વચઃ શમ્ભુર્દેવાનાં પરમેશ્વરઃ ।

ઉવાચ તાન્ સુરાન્દેવામહર્ષીશ્ચ પુરાતનાન્ ॥ ૩૦ ॥

યથા જલં જલે ક્ષિપ્તં ક્ષીરે ક્ષીરં ઘૃતે ઘૃતમ્ ।

એક એવ તદા વિષ્ણુઃ શિવે લીનો ન ચાન્યથા ॥ ૩૧ ॥

એકો વિષ્ણુર્નૃસિંહાત્મા સદર્પશ્ચ મહાબલઃ ।

જગત્સંહારકરણે પ્રવૃત્તો નરકેસરી ॥ ૩૨ ॥

પ્રાર્થનીયો નમસ્તસ્મૈ મદ્ભક્તૈઃ સિદ્ધિકારિભિઃ ।

મદ્ભક્તપ્રવરશ્ચૈવ મદ્ભક્તવરદાયકઃ ॥ ૩૩ ॥

નન્દીશ્વર ઉવાચ ।

એતાવદુક્ત્વા ભગવાન્ પક્ષિરાજો મહાબલઃ ।

પશ્યતાં સર્વદેવાનાં તત્રૈવાન્તરધીયત ॥ ૩૪ ॥

વીરભદ્રોડપિ ભગવાન્ગણાધ્યક્ષો મહાબલઃ ।

નૃસિંહકૃત્તિં નિષ્કૃષ્ય સમાદાય યથૌ ગિરિમ્ ॥ ૩૫ ॥

नृसिंहकृत्तिवसनस्तदाप्रभृति शङ्करः ।  
तद्भङ्गं मुण्डमालायां नायकत्वेन कल्पितम् ॥ ३६ ॥

ततो देवा निरातङ्काः कीर्तयन्तः कथामिमाम् ।  
विस्मयोत्कुल्लनयना जग्मुः सर्वे यथागतम् ॥ ३७ ॥

य षट् परमाख्यानां पुण्यं वेदरसान्वितम् ।  
पठति शृणुयाञ्चैव सर्वाङ्गामानवाप्नुयात् ॥ ३८ ॥

धन्यं यशस्यमायुष्यमारोग्यम्पुष्टिवर्द्धनम् ।  
सर्वविघ्नप्रशमनं सर्वव्याधिविनाशनम् ॥ ३९ ॥

दुःखप्रशमनं वाञ्छासिद्धिदं मङ्गलालयम् ।  
अपमृत्युदरं बुद्धिप्रदं शत्रुविनाशनम् ॥ ४० ॥

षट् तु शरभाकारं परं रूपं पिनाकिनः ।  
प्रकाशनीयं भक्त्येषु शङ्करस्य यरेषु वै ॥ ४१ ॥

तैरेव पठितव्यं च श्रोतव्यं च शिवात्मभिः ।  
नवधाभक्तिदं दिव्यमन्तःकराण्युद्धिदम् ॥ ४२ ॥

शिवोत्सवेषु सर्वेषु यतुर्दृश्यश्रीमेषु च ।  
पठेत्प्रतिष्ठाकाले तु शिवसन्निधिकारणम् ॥ ४३ ॥

यौरव्याघ्रनृसिंहात्मकृतराजभयेषु च ।  
अन्येषूत्पातभूकम्पदस्वादिपांसुवृष्टिषु ॥ ४४ ॥

उल्कापाते मडावाते विनावृष्टयतिवृष्टिषु ।  
पठेद्यः प्रयतो विद्वान् शिवभक्तो दृढव्रतः ॥ ४५ ॥

यः पठेच्छृणुयाद्वापि निष्कामो व्रतमैश्वरम् ।  
रुद्रलोकं समासाद्य रुद्रस्थानुयरो भवेत् ॥ ४६ ॥

रुद्रलोकमनुप्राप्य रुद्रेण सल मोदते ।  
ततः सायुज्यमाप्नोति शिवस्य कृपया मुने ॥ ४७ ॥

इति श्रीशिवमहापुराणे तृतीयायां शतरुद्रसंखितायां शरभावतारवर्णनं नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ ३.१२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां

३.१३. त्रयोदशोऽध्यायः । गृहपत्यवतारवर्णनम् १ ।

नन्दीश्वर उवाच ।

शृणु ब्रह्मसुत प्रीत्या चरितं शशिमौलिनः ।  
सोऽवतीर्णो यथा प्रीत्या विश्वानरगृहे शिवः ॥ १ ॥

नाम्ना गृहपतिः सोऽब्रूदग्निर्लोकापतिर्मुने ।  
अग्निरूपस्तैजसश्च सर्वात्मा परमः प्रभुः ॥ २ ॥

नर्मदायास्तटे रम्ये पुरे नर्मपुरे पुरा ।  
पुरारिभक्तः पुण्यात्माभवद्विश्वानरो मुनिः ॥ ३ ॥

ब्रह्मचर्याश्रमे निष्ठो ब्रह्मयज्ञरतः सदा ।  
शाण्डिल्यगोत्रः शुचिमान्ब्रह्मतेजोनिधिर्वशी ॥ ४ ॥

विज्ञाताम्बिलशास्त्रार्थः सदाचाररतः सदा ।  
शैवाचारप्रवीणोऽति लौकिकाचारविद्वरः ॥ ५ ॥

चित्ते विचार्य गृह्णीणीगुणान्विश्वानरः शुभान् ।  
उद्वृत्त्वाऽपि विधानेन स्वोचितान् कुलकन्यकाम् ॥ ६ ॥

अग्निशुश्रूषणरतः पञ्चयज्ञपरायणः ।  
षट्कर्मनिरतो नित्यं देवपित्रतिथिप्रियः ॥ ७ ॥

अेवं बद्धुतिथे काले गते तस्याग्रजन्मनः ।  
भार्या शुचिष्मती नाम भर्तारं प्राड सुप्रता ॥ ८ ॥

नाथ भोगा मया सर्वे भुक्ता वै त्वत्प्रसादतः ।  
स्त्रीणां समुचिता ये स्युः त्वां समेत्य मुदावहाः ॥ ९ ॥

अेवं मे प्रार्थितं नाथ चिराय लृष्टि संस्थितम् ।  
गृहस्थानां समुचितं त्वमेतद्गतुमर्हसि ॥ १० ॥

विश्वानर उवाच ।

किमद्वयं हि सुश्रोणि तव प्रियहितैषिणी ।  
तत्प्रार्थय मडाभागे प्रयच्छाम्यविलम्बितम् ॥ ११ ॥

महेशितुः प्रसादेन मम किञ्चिन्न दुर्लभम् ।

छडामुत्र य कल्याणि सर्वकल्याणकारिणः ॥ १२ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

छत्याकण्यं वयः पत्युस्तस्य सा पतिदेवता ।

उवाच वृष्टवदना करौ बद्ध्वा विनीतिका ॥ १३ ॥

शुचिष्मत्युवाच ।

वरयोग्यास्मि येन्नाथ यद्वि देयो वरो मम ।

मडेशसदृशं पुत्रं देहि नान्यं वरं वृणो ॥ १४ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

छति तस्या वयः श्रुत्वा ब्राह्मणः स शुचिप्रतः ।

क्षणां समाधिमाधाय वृष्टैतत्समयिन्तयत् ॥ १५ ॥

अडो डिं मे तथा तन्व्या प्रार्थितं छ्यतिदुर्लभम् ।

मनोरथपथादूरमस्तु वा स छि सर्वकृत् ॥ १६ ॥

तेनैवास्या मुभे स्थित्वा वाक्स्ववृषेण शम्भुना ।

व्याहृतं कोऽन्यथा कर्तुमुत्सहेत भवेद्विदम् ॥ १७ ॥

छति सञ्चिन्त्य स मुनिर्विश्चानर उदारधीः ।

ततः प्रोवाच तां पत्नीमेकपत्नीव्रते स्थितः ॥ १८ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

छत्थमाश्रास्य तां पत्नीं जगाम तपसे मुनिः ।

यत्र विश्वेश्वरः साक्षात्काशीनाथोऽधितिष्ठति ॥ १९ ॥

प्राप्य वाराणसीं तूर्णं दृष्ट्वा तां मणिकर्णिकाम् ।

तत्याज तापत्रितयमपि जन्मशतार्जितम् ॥ २० ॥

दृष्ट्वा सर्वाणि लिङ्गानि विश्वेशप्रमुष्पानि य ।

स्नात्वा सर्वेषु कुण्डेषु वापीकूपसरस्सु य ॥ २१ ॥

नत्वा विनायकान्सर्वाङ्गौरीं शर्वां प्रणम्य य ।

सम्पूज्य कालराजं य भैरवं पापभक्षणम् ॥ २२ ॥

दण्डनायकमुष्यांश्च गणान्स्तुत्वा प्रयत्नतः ।

आदिकेशवमुष्यांश्च केशवं परितोष्य य ॥ २३ ॥

लोलाकमुभसूर्याश्च प्रणम्य स पुनः पुनः ।

कृत्वा य पिण्डदानानि सर्वतीर्थेष्वतन्द्रितः ॥ २४ ॥

सहस्रभोजनाद्यैश्च मुनीन्विप्रान्प्रतर्प्य य ।

महापूजोपचारैश्च लिङ्गान्यभ्यर्च्य भक्तितः ॥ २५ ॥

असकृच्छिन्तयामास किं लिङ्गं क्षिप्रसिद्धिदम् ।

यत्र निश्चलतामेति तपस्तनयकाम्यया ॥ २६ ॥

क्षाणं विचार्य स मुनिरिति विश्वानरः सुधीः ।

क्षिप्रं पुत्रप्रदं लिङ्गं वीरेशं प्रशशंस ७ ॥ २७ ॥

असङ्ख्याताः सहस्राणि सिद्धाः सिद्धिं गतास्ततः ।

सिद्धलिङ्गमिति ज्येष्ठं तस्माद्दीरेश्वरं परम् ॥ २८ ॥

वीरेश्वरं महालिङ्गमब्दमभ्यर्च्य भक्तितः ।

आयुर्मनोरथं सर्वं पुत्रादिकमनेकशः ॥ २९ ॥

अहमप्यत्र वीरेशं समाराध्य त्रिकालतः ।

आशु पुत्रमवाप्स्यामि यथाभिलषितं स्त्रिया ॥ ३० ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

एति कृत्वा मतिं धिरो विप्रो विश्वानरः कृती ।

यन्द्रकूपजले स्नात्वा जग्राह नियमं प्रती ॥ ३१ ॥

ऐकादारोऽभवन्मासं मासं नक्ताशनोऽभवत् ।

अथायिताशनो मासं मासं त्यक्ताशनः पुनः ॥ ३२ ॥

पथोप्रतोऽभवन्मासं मासं शाककुलाशनः ।

मासं मुष्टितिलादारो मासं पानीयभोजनः ॥ ३३ ॥

पञ्चगव्याशनो मासं मासं यान्द्रायणप्रती ।

मासं कुशाग्रजलभुग्मासं श्वसनभक्षाणः ॥ ३४ ॥

ऐवमब्दमितं कालं तताप स तपोऽद्भुतम् ।

त्रिकालमर्चयद्भक्त्या वीरेशं लिङ्गमुत्तमम् ॥ ३५ ॥

अथ त्रयोदशे मासि स्नात्वा त्रिपथगाम्भसि ।

प्रत्यूष ऐव वीरेशं यावदायाति स द्विजः ॥ ३६ ॥

तावद्विलोक्याञ्चके मध्ये लिङ्गं तपोधनः ।

विभूतिभूषणं बालमष्टवर्षाकृतिं शिशुम् ॥ ३७ ॥

आकर्णायतनेत्रं य सुरक्तादशनश्छदम् ।  
 यारुपिङ्गुगण्टामौलिं नग्न प्रहसिताननम् ॥ ३८ ॥  
 शैशवोचितनेपथ्यधारिणं चितिधारिणम् ।  
 पठन्तं श्रुतिसूक्तानि हसन्तं य स्वलीलया ॥ ३९ ॥  
 तमालोक्य मुदं प्राप्य रोमकञ्चुक्तितो मुनिः ।  
 प्रोथ्यथार लुटालापान्नमोऽस्त्विति पुनः पुनः ॥ ४० ॥  
 अभिलाषप्रदैः पथैरष्टभिर्बालरूपिणाम् ।  
 तुष्टाव परमानन्दं शम्भुं विश्वानरः कृती ॥ ४१ ॥  
 विश्वानर उवाच ।  
 ऐकं ब्रह्मैवाद्द्वितीयं समस्तं  
 सत्यं सत्यं नेह नानास्ति द्विष्यित् ।  
 ऐको रुद्रो न द्वितीयोऽवतस्थे  
 तस्मादेकं त्वां प्रपद्ये मलेशम् ॥ ४२ ॥  
 कर्ता हर्ता त्वं हि सर्वस्य शम्भो  
 नानारूपेष्वेकरूपोऽप्यरूपः ।  
 यद्भक्तप्रत्यग्धर्म ऐकोऽप्यनेक-  
 स्तस्मान्नाभ्यं त्वां विनेशं प्रपद्ये ॥ ४३ ॥  
 रज्जौ सर्पः शुकित्कायां य शीघ्रं  
 नैरः पूरस्तन्मृगाप्ये मरीच्यौ ।  
 यद्यत्सद्ब्रह्मिण्येव प्रपद्ये  
 यस्मिन् ज्ञाते तं प्रपद्ये मलेशम् ॥ ४४ ॥  
 तोये शैत्यं दालकत्वं य वह्नौ  
 तापो भानौ शीतभानौ प्रसादः ।  
 पुष्पे गन्धो दृग्धमध्येऽपि सर्पि-  
 र्यत्तश्चम्भो त्वं ततस्त्वां प्रपद्ये ॥ ४५ ॥  
 शब्दं गृह्णास्यश्रवास्त्वं हि जिघ्र-  
 स्यघ्राणस्त्वं व्यङ्घ्रिरायासि दूरात् ।  
 व्यक्षः पश्येस्त्वं रसज्ञोऽप्यजिह्वः

कस्त्वां सभ्यवेत्यतस्त्वां प्रपद्ये ॥ ४६ ॥

नो वेद त्वामीश साक्षाद्धि वेदो

नो वा विष्णुर्नो विधाताभिलस्य ।

नो योगीन्द्रा नेन्द्रमुष्याश्च देवा

भक्तो वेद त्वामतस्त्वां प्रपद्ये ॥ ४७ ॥

नो ते गोत्रं नेश जन्मापि नाप्या

नो वा रुपं नैव शीलं न देशः ।

धृत्थम्भूतोऽपीश्वरस्त्वं त्रिलोक्याः

सर्वाङ्गामान्यूरयेस्त्वं भजे त्वाम् ॥ ४८ ॥

त्वत्तः सर्वं त्वं छि सर्वं स्मरारे

त्वं गौरीशस्त्वं य नञोऽतिशान्तः ।

त्वं वै वृद्धस्त्वं युवा त्वं य बाल-

स्तत्त्वं यत्किं नान्यतस्त्वां नतोऽहम् ॥ ४९ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

स्तुत्वेति विप्रो निपपात भूमौ

सम्बद्धपाणिर्भवतीड यावत् ।

तावत्स बालोऽभिलवृद्धवृद्धः

प्रोवाच भूदेवमतीव हृष्टः ॥ ५० ॥

बाल उवाच ।

विश्वानर मुनिश्रेष्ठ भूदेवाहं त्वयाद्य वै ।

तोषितः सुप्रसन्नात्मा वृणीष्व वरमुत्तमम् ॥ ५१ ॥

तत उत्थाय हृष्टात्मा मुनिर्विश्वानरः कृती ।

प्रत्यब्रवीन्मुनिश्रेष्ठः शङ्करं बालरूपिणाम् ॥ ५२ ॥

विश्वानर उवाच ।

महेश्वर डिमज्ञातं सर्वज्ञस्य तव प्रभो ।

सर्वान्तरात्मा भगवान् शर्वः सर्वप्रदो भवान् ॥ ५३ ॥

याव्यां प्रति नियुक्तं मां किं ब्रूषे दैन्यकारिणीम् ।

धृति ज्ञात्वा महेशान यथेच्छसि तथा कुरु ॥ ५४ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

एति श्रुत्वा वयस्तस्य देवो विमानरस्य छि ।

शुचिः शुचिप्रतस्याथ शुचिं स्मित्वाभ्रवीच्छिशुः ॥ ५५ ॥

त्वया शुभे शुचिष्मत्यां योऽभिलाषः कृतो लृष्टि ।

अथिरेणैव कालेन स भविष्यत्यसंशयम् ॥ ५६ ॥

तव पुत्रत्वमेष्यामि शुचिष्मत्यां महामते ।

भ्यातो गृहपतिर्नाम्ना शुचिः सर्वाभरप्रियः ॥ ५७ ॥

अभिलाषाष्टकं पुण्यं स्तोत्रमेतत्त्वयेशितम् ।

अब्दत्रिकालपठनात्कामदं शिवसन्निधौ ॥ ५८ ॥

अेतत्स्तोत्रप्रपठनं पुत्रपौत्रधनप्रदम् ।

सर्वशान्तिकरं चापि सर्वापत्तिविनाशनम् ॥ ५९ ॥

स्वर्गापवर्गसम्पत्तिकारकं नात्र संशयः ।

सर्वस्तोत्रसमं ज्येतत्सर्वकामप्रदं सदा ॥ ६० ॥

प्रातरुत्थाय सुस्नातो लिङ्गमभ्यर्च्य शाम्भवम् ।

वर्षं जपन्निदं स्तोत्रमपुत्रः पुत्रवान्भवेत् ॥ ६१ ॥

अभिलाषाष्टकमिदं न देयं यस्य कस्यचित् ।

गोपनीयं प्रयत्नेन महावन्द्याप्रसूतिदृत् ॥ ६२ ॥

स्त्रिया वा पुरुषेणापि नियमाल्लिङ्गसन्निधौ ।

अब्दं जपमिदं स्तोत्रं पुत्रदं नात्र संशयः ॥ ६३ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

एत्युक्त्वान्तर्दधे शम्भुर्बालरूपः सतां गतिः ।

सोऽपि विमानरो विप्रो लृष्टात्मा स्वगृहं ययौ ॥ ६४ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां गृहपत्यवतारवर्णनं नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥ ३.१३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां

३.१४. चतुर्दशोऽध्यायः । गृहपत्यवतारवर्णनम् २ ।

नन्दीश्वर उवाच ।

स विप्रो गृहमागत्य महादर्शसमन्वितः ।

प्रियायै कथयामास तद्गुणान्तमशेषतः ॥ १ ॥

तश्छुत्वा विप्रपत्नी सा मुदं प्राप शुचिष्मती ।

अतीव प्रेमसंयुक्ता प्रशशंस विधिं निजम् ॥ २ ॥

अथ कालेन तद्योषिदन्तर्वती बभूव उ ।

विधिवद् विहिते तेन गर्भाधानाप्यकर्मणि ॥ ३ ॥

ततः पुंसवनं तेन स्पन्दनात्प्राग्विपश्चिता ।

गृहयोक्तविधिना सम्यक् कृतं पुंस्त्वविवृद्धये ॥ ४ ॥

सीमन्तोऽथाष्टमे मासे गर्भरूपसमृद्धिकृत् ।

सुभ्रप्रसवसिद्धौ च तेनाकरि क्रियाविदा ॥ ५ ॥

अथातः शुभतारासु ताराधिपवराननः ।

उन्द्रे गुरौ शुभे लग्ने सुग्रहेषु युगेषु च ॥ ६ ॥

अरिष्टदीपनिर्वाणः सर्वारिष्टविनाशकृत् ।

तनयो नाम तस्यां तु शुचिष्मत्यां बभूव उ ॥ ७ ॥

शर्वः समस्तसुभद्रो भूर्भुवःस्वर्त्रिवासिनाम् ।

गन्धवाहनवाडाश्च दिग्बधूर्भुवःससः ॥ ८ ॥

छष्टगन्धप्रसूनौघैर्ववृषुस्ते घनाधनाः ।

द्वेवदुन्दुभयो नेदुः प्रसेदुः सर्वतो दिशः ॥ ९ ॥

परितः सरितः स्वच्छा भूतानां मानसैः सः ।

तमोऽताम्यत्तु नितरां रजोऽपि विरजोऽभवत् ॥ १० ॥

सत्त्वाः सत्वसमायुक्ताः सुधावृष्टिर्भूव वै ।

कल्याणी सर्वथा वाणी प्राणिनः प्रियवत्यभूत् ॥ ११ ॥

रम्भामुष्या अप्सरसो मङ्गलद्रव्यपाणयः ।

विद्याधर्यश्च किन्नर्यस्तथामर्यः सःस्रशः ॥ १२ ॥

गन्धर्वोरगयक्षाणां सुमानियः शुभस्वराः ।

गायन्त्यो मङ्गलं गीतं तत्राजग्मुर्नेकशः ॥ १३ ॥

मरीचिरत्रिः पुलहः पुलस्त्यः कतुरङ्गिराः ।  
वसिष्ठः कश्यपोऽगस्त्यो विभाण्डो माण्डवीसुतः ॥ १४ ॥  
लोमशो रोमयरणो भरद्वाजोऽथ गौतमः ।  
भृगुस्तु गालवो गर्गो जातूकस्यः पराशरः ॥ १५ ॥  
आपस्तम्बो याज्ञवल्क्यो दक्षवाल्मीकिमुद्गलाः ।  
शातातपश्च विभितः शिलाहः शङ्ख उच्छुम्भुक् ॥ १६ ॥  
जमदग्निश्च संवर्तो मतङ्गो भरतोऽशुमान् ।  
व्यासः कात्यायनः कुत्सः शौनकः सुश्रुतः शुक्रः ॥ १७ ॥  
ऋष्यशृङ्गोऽथ दूर्वासाः शुचिर्नारदतुम्भुरु ।  
उत्तङ्गो वामदेवश्च पवनोऽसितदेवलौ ॥ १८ ॥  
सालङ्कायनहारीतौ विश्वामित्रोऽथ भार्गवः ।  
मृकण्डः सड पुत्रेण पर्वतो दारुकस्तथा ॥ १९ ॥  
धौम्योपमन्युवत्साधा मुनयो मुनिकन्यकाः ।  
तच्छान्त्यर्थं समाजग्मुर्धन्यं विश्वानराश्रमम् ॥ २० ॥  
ब्रह्मा बृहस्पतियुतो देवो गरुडवाहनः ।  
नन्दिभृङ्गिसमायुक्तो गौर्या सड वृषध्वजः ॥ २१ ॥  
मडेन्द्रमुष्या गीर्वाणः नागाः पातालवासिनः ।  
रत्नान्यादाय बडुशः ससरित्का मडाब्धयः ॥ २२ ॥  
स्थावरा जङ्गमं वृषं धृत्वायाताः सडस्रशः ।  
मडामडोत्सवे तस्मिन् अभूवाकालकौमुदी ॥ २३ ॥  
जातकर्म स्वयं तस्य कृतवान्विधिरानतः ।  
श्रुतिं विचार्य तद्रूपं नाग्ना गृह्यतिस्त्वयम् ॥ २४ ॥  
एति नाम ददौ तस्मै देयमेकादशोऽडनि ।  
नामकर्मविधानेन तदर्थं श्रुतिमुच्यरन् ॥ २५ ॥  
यतुर्निगममन्त्रोक्तैराशीर्भिरभिनन्द्य च ।  
समयाह्यं समारुह्य सर्वेषां च पितामहः ॥ २६ ॥  
कृत्वा बालोचितान् रक्षां लौकिकीं गतिमाश्रितः ।

आरुख्य यानं स्वं धाम उरोऽपि हरिणा यथौ ॥ २७ ॥

अलो रुपमलो तेजस्वलो सर्वाङ्गलक्षणम् ।

अलो शुचिष्मतीभाग्यमाविरासीत्स्वयं हरः ॥ २८ ॥

अथवा किमिदं चित्रं शर्वभक्तजनोष्यलो ।

स्वयमाविरभूद् रुद्रो यतो रुद्रस्तदर्थितः ॥ २९ ॥

एति स्तुवन्तस्तेऽन्योऽन्यं सम्प्रदृष्टतनूरुः ।

विश्वानरं समापृच्छ्य जग्मुः सर्वे यथागतम् ॥ ३० ॥

अतः पुत्रं समीलन्ते गृहस्थाश्रमवासिनः ।

पुत्रेण लोकाञ्जयति श्रुतिरेषा सनातनी ॥ ३१ ॥

अपुत्रस्य गृहं शून्यमपुत्रस्यार्जनं वृथा ।

अपुत्रस्य तपश्छिन्नं नो पवित्रत्यपुत्रतः ॥ ३२ ॥

न पुत्रात्परमो लाभो न पुत्रात्परमं सुभम् ।

न पुत्रात्परमं मित्रं परत्रेह य कुत्रचित् ॥ ३३ ॥

निष्कमोऽथ यतुर्थेऽस्य मासि पित्रा कृतो गृहात् ।

अन्नप्राशनमब्दाह्ने यूडाब्दे यार्थवत्कृता ॥ ३४ ॥

कर्णविधं ततः कृत्वा श्रवणार्क्षे स कर्मवित् ।

ब्रह्मतेजोभिवृद्ध्यर्थं पञ्चमेऽब्दे प्रतं ददौ ॥ ३५ ॥

उपाकर्म ततः कृत्वा वेदानध्यापयत्सुधीः ।

त्र्यब्दं वेदान्स विधिनाध्यैष्ट साङ्गपदङ्कमान् ॥ ३६ ॥

विद्याजातं समस्तं य साक्षिमात्रं गुरोर्भुजात् ।

विनयादिगुणानाविष्कुर्वञ्जग्राह शक्तिमान् ॥ ३७ ॥

ततोऽथ नवमे वर्षे पित्रोः शुश्रूषणो रतम् ।

वैश्वानरं गृहपतिं द्रष्टुमायास्य नारदः ॥ ३८ ॥

विश्वानरोऽजं प्राप्य देवर्षिस्तं तु कौतुकी ।

अपृच्छत्कुशलं तत्र गृहीतार्धासनः कमात् ॥ ३९ ॥

ततः सर्वं य तद्भाग्यं पुत्रधर्मं य सम्मुपे ।

विश्वानरं समवदत्स्मृत्वा शिवपदाभ्युजम् ॥ ४० ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

धृत्युक्तो मुनिना बालः पित्रोराज्ञामवाप्य सः ।

प्रणाम्य नारदं श्रीमान् भक्त्या प्रह्व उपाविशत् ॥ ४१ ॥

नारद उवाच ।

वैश्वानर समभ्येहि मभोत्सङ्गे निषीद भोः ।

लक्षणानि परीक्षेऽहं पाणिं दर्शय दक्षिणम् ॥ ४२ ॥

ततो दृष्ट्वा तु सर्वं हि तालुजिह्वादि नारदः ।

विश्वानरं समवदस्त्रिवप्रेरणया सुधीः ॥ ४३ ॥

नारद उवाच ।

विश्वानर मुने वस्मि शृणु पुत्राहुमादरात् ।

सर्वाङ्गस्वङ्गवान्युत्रो मखालक्षणानयम् ॥ ४४ ॥

किन्तु सर्वगुणोपेतं सर्वलक्षणलक्षितम् ।

सम्पूर्णनिर्मलकलं पालयेद्विधुवद्विधिः ॥ ४५ ॥

तस्मात्सर्वप्रयत्नेन रक्षाणीयस्त्वसौ शिशुः ।

गुणोऽपि दोषतां याति वकीभूते विधातरि ॥ ४६ ॥

शङ्केऽस्य द्वादशे वर्षे प्रत्यूढो विद्युदग्निः ।

धृत्युक्त्वा नारदोऽगच्छदेवलोऽहं यथागतम् ॥ ४७ ॥

इति श्रीशिवमहापुराणे तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां गृहपत्यवतारोपाख्याने गृहपत्यवतारवर्णनं नाम  
यतुर्दशोऽध्यायः ॥ ३.१४ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां

३.१५. पञ्चदशोऽध्यायः । गृहपत्यवतारवर्णनम् ३ ।

नन्दीश्वर उवाच ।

विश्वानरः सपत्नीकः तच्छ्रुत्वा नारदेरितम् ।

तदेवं मन्यमानोऽभूद्भ्रूपातं सुदारुणम् ॥ १ ॥

હા હતોડસ્મીતિ વચસા હૃદયં સમતાડયત્ ।  
 મૂર્ચ્છામવાપ મહતીં પુત્રશોકસમાકુલઃ ॥ ૨ ॥

શુચિષ્મત્યપિ દુઃખાર્તાં રુરોદાતીવ દુસ્સહમ્ ।  
 અતિસ્વરેણ હારાવૈરત્યન્તં વ્યાકુલેન્દ્રિયા ॥ ૩ ॥

શ્રુત્વાર્તનાદમિતિ વિશ્વનરોડપિ મોહં  
 હિત્વોત્થિતઃ કિમિતિ કિં ત્વિતિ કિં કિમેતત્ ।  
 ઉચ્ચૈર્વદન્ ગૃહપતિઃ ક્વ સ મે બહિસ્થઃ  
 પ્રાણોડન્તરાત્મનિલયસ્સકલેન્દ્રિયેશઃ ॥ ૪ ॥

તતો દૃષ્ટ્વા સ પિતરૌ બહુશોકસમાવૃતૌ ।  
 સ્મિત્વોવાય ગૃહપતિઃ સબાલઃ શકુરાંશજઃ ॥ ૫ ॥

ગૃહપતિરુવાચ ।  
 હે માતસ્તાત કિં જાતં કારણં તદ્દદાધુના ।  
 કિમર્થં રુદિતોડત્યર્થં ત્રાસસ્તાદૃક્ કુતો હિ વામ્ ॥ ૬ ॥

ન માં કૃતવપુસ્ત્રાણં ભવચ્ચરણરેણુભિઃ ।  
 કાલઃ કલયિતું શક્તો વરાકી ચગ્ચલાલ્પિકા ॥ ૭ ॥

પ્રતિજ્ઞાં શૃણુતાં તાતૌ યદિ વાં તનયો હ્યહમ્ ।  
 કરિષ્યેડહં તથા યેન મૃત્યુસ્તસ્તો ભવિષ્યતિ ॥ ૮ ॥

મૃત્યુગ્જયં સમારાધ્ય સર્વજ્ઞં સર્વદં સતામ્ ।  
 જપિષ્યામિ મહાકાલં સત્યં તાતૌ વદામ્યહમ્ ॥ ૯ ॥

નન્દીશ્ચર ઉવાચ ।  
 ઇતિ શ્રુત્વા વચસ્તસ્ય જારિતૌ દ્વિજદમ્પતી ।  
 અકાલામૃતવર્ષોઘૈર્ગતતાપૌ તદોચતુઃ ॥ ૧૦ ॥

દ્વિજદમ્પતી ઊચતુઃ ।  
 પુનર્બૂહિ પુનર્બૂહિ કીદૃક્ કીદૃક્ પુનર્વદ ।  
 કાલઃ કલયિતું નાલં વરાકી ચગ્ચલાસ્તિ કા ॥ ૧૧ ॥

આવયોસ્તાપનાશાય મહોપાયસ્ત્વયેરિતઃ ।  
 મૃત્યુગ્જયાખ્યદેવસ્ય સમારાધનલક્ષણઃ ॥ ૧૨ ॥

તદ્વચ્ય શરણં શમ્ભોર્નાતઃ પરતરં હિ તત્ ।

मनोरथपथातीतकारिणः पापकारिणः ॥ १३ ॥  
 किं न श्रुतं त्वया तात श्वेतकेतुं यथा पुरा ।  
 पाशितं कालपाशेन ररक्ष त्रिपुरान्तकः ॥ १४ ॥  
 शिलादतनयं मृत्युग्रस्तमष्टाब्दमात्रकम् ।  
 शिवो निजजनं यके नन्दिनं विश्वनन्दिनम् ॥ १५ ॥  
 क्षीरोदमथनोद्भूतं प्रलयानलसन्निभम् ।  
 पीत्वा डालालं घोरमरक्षद्भुवनत्रयम् ॥ १६ ॥  
 जलन्धरं महादर्पं हृतत्रैलोक्यसम्पदम् ।  
 रुशिराङ्गुष्ठरेणोत्थयकेला निजधान यः ॥ १७ ॥  
 य ओडेषुनिपातोत्थज्वलनैस्त्रिपुरम्पुरा ।  
 त्रैलोक्यैश्वर्यसम्भूढं शोषयामास भानुना ॥ १८ ॥  
 कामं दृष्टिनिपातेन त्रैलोक्यविजयोजितम् ।  
 निनायानङ्गपदवीं वीक्ष्यमाणेष्वजिष्ठिषु ॥ १९ ॥  
 तं ब्रह्माद्यैककर्तारं मेघवालनमन्युतम् ।  
 प्रयाहि पुत्र शरणां विश्वरक्षामणिं शिवम् ॥ २० ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 पित्रोरनुष्ठां प्राप्येति प्रणाम्य यरणौ तयोः ।  
 प्रादक्षिण्यमुपावृत्य ब्रह्माश्रास्य विनिर्यथौ ॥ २१ ॥  
 सम्प्राप्य कार्शीं दुष्प्रापां ब्रह्मनारायणादिभिः ।  
 महासंवर्तसन्तापहन्त्रीं विश्वेशपालिताम् ॥ २२ ॥  
 स्वर्धुन्या डारयष्टयेव राजितां कण्ठभूमिषु ।  
 विचित्रगुणशालिन्या डरपत्न्या विराजिताम् ॥ २३ ॥  
 तत्र प्राप्य स विप्रेशः प्राग्यथौ मणिकर्णिकाम् ।  
 तत्र स्नात्वा विधानेन दृष्ट्वा विश्वेश्वरं प्रभुम् ॥ २४ ॥  
 साञ्जलिर्नतशीर्षोऽसौ महानन्धान्वितः सुधीः ।  
 त्रैलोक्यप्राणसन्त्राणकारिणं प्रणनाम ड ॥ २५ ॥  
 आलोक्यालोक्य तल्लिङ्गं तुतोष हृदये मुहुः ।  
 परमानन्दकन्दाढ्यं स्फुटमेतन्न संशयः ॥ २६ ॥

अखो न मत्तो धन्योऽस्ति त्रैलोक्ये सत्यराथरे ।  
 यदद्राक्षिषमधाळं श्रीमद्विश्वेश्वरं विभुम् ॥ २७ ॥  
 मम भाग्योदयायैव नारदेन मदर्षिणा ।  
 पुरागत्य तथोक्तं यत्कृतकृत्योऽस्म्यळं ततः ॥ २८ ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 एत्यानन्दाभृतरसैर्विधाय स हि पारणम् ।  
 ततः शुभेऽङ्घ्रि संस्थाप्य लिङ्गं सर्वहितप्रदम् ॥ २९ ॥  
 जग्राळ नियमान्घोरान् दुष्करानकृतात्मभिः ।  
 अष्टोत्तरशतैः कुम्भैः पूर्णैर्गङ्गाऽम्भसा शुभैः ॥ ३० ॥  
 संस्नाप्य वाससा पूतैः पूतात्मा प्रत्यळं शिवम् ।  
 नीलोत्पलमयीं मालां समर्पयति सोऽन्वळम् ॥ ३१ ॥  
 अष्टाधिकसळस्रैस्तु सुमनोभिर्विनिर्मिताम् ।  
 स पक्षे वाय वा मासे कन्दमूलकृवाशनः ॥ ३२ ॥  
 शीर्षिर्षाशनेर्धीरः षण्मासं सम्भूय सः ।  
 षण्मासं वायुभक्षोऽभूत्षण्मासं जलभिन्दुभुङ्क् ॥ ३३ ॥  
 अेवं वर्षद्वयं तस्य व्यतिक्रान्तं मळात्मनः ।  
 शिवैकमनसो विप्रास्तप्यमानस्य नारद ॥ ३४ ॥  
 जन्मतो द्वादशे वर्षे तद्वयो नारदेरितम् ।  
 सत्यं करिष्यन्निव तमभ्यगात्कुलिशायुधः ॥ ३५ ॥  
 उवाच य वरं भ्रूळि दधि त्वन्मनसि स्थितम् ।  
 अळं शतकतुर्विप्र प्रसन्नोऽस्मि शुभव्रतैः ॥ ३६ ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 एत्याकण्यं मळेन्द्रस्य वाक्यं मुनिकुमारकः ।  
 उवाच मधुरं धीरः कीर्तयन्मधुराक्षरम् ॥ ३७ ॥  
 गृळपतिरुवाच ।  
 मधवन् पृत्रशत्रो त्वां जाने कुलिशपाणिनम् ।  
 नाळं वृषो वरं त्वत्तः शङ्करो वरदोऽस्ति मे ॥ ३८ ॥

धन्द्र उवाच ।

न मत्तः शङ्करस्त्वन्धो दैवदैवोऽस्म्यहं शिशो ।

विधाय बालिशत्वं त्वं वरं यायस्व मा यिरम् ॥ ३९ ॥

गृहपतिरुवाच ।

गच्छाहल्यापतेऽसाधो गोत्रारे पाकशासन ।

न प्रार्थये पशुपतेरन्धं दैवान्तरं स्फुटम् ॥ ४० ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

एति तस्य वयः श्रुत्वा क्रोधसंरक्तलोचनः ।

उद्यम्य कुलेशं धोरं भीषयामास बालकम् ॥ ४१ ॥

स दृष्ट्वा बालको वज्रं विद्युज्जवालासमाकुलम् ।

स्मरन्नारदवाक्यं य मुमूर्च्छं भयविह्वलः ॥ ४२ ॥

अथ गौरीपतिः शम्भुराविरासीत्तमोनुदः ।

उत्तिष्ठोत्तिष्ठ भद्रं ते स्पर्शैः सञ्जुवयन्निव ॥ ४३ ॥

उन्मील्य नेत्रकमले सुमे एव दिनक्षये ।

अपश्यदत्रे योत्थाय शम्भुमर्कशताधिकम् ॥ ४४ ॥

भाले लोचनमालोक्य कण्ठेकालं वृषध्वजम् ।

वामाङ्गसन्निविष्टाद्रितनयं चन्द्रशेखरम् ॥ ४५ ॥

कपर्देन विराजन्तं त्रिशूलाजगवायुधम् ।

स्फुरत्कर्पूरगौराङ्गं परिषाद्गुणज्जिनम् ॥ ४६ ॥

परिज्ञाय मलादेवं गुरुवाक्यत आगमात् ।

उर्षभाष्पाकुलासन्नकण्ठरोमाञ्चकञ्चुकः ॥ ४७ ॥

क्षाणं य गिरिवत्तस्थौ शिन्नकृन्निमपुत्रकः ।

यथा तथा सुसम्पन्नो विस्मृत्यात्मानमेव य ॥ ४८ ॥

न स्तोतुं न नमस्कृतुं किञ्चिद्भिज्ञामुमेव य ।

यदा स न शशाकालं तदा स्मित्वाह शङ्करः ॥ ४९ ॥

श्वर उवाच ।

शिशो गृहपते शकाद्भ्रजोद्यतकरादहो ।

ज्ञातं भीतोऽसि मा भैषीर्जिज्ञासा ते मया कृता ॥ ५० ॥

मम भक्तस्य नो शङ्को न वज्रं यान्तकोऽपि य ।  
प्रभवेद्दिन्द्ररूपेण मयैव त्वं बिभीषितः ॥ ५१ ॥  
वरं ददामि ते भद्रं त्वमग्निपदभाऽभव ।  
सर्वेषामेव देवानां वरदस्त्वं भविष्यसि ॥ ५२ ॥  
सर्वेषामेव भूतानां त्वमग्नेऽन्तश्चरो भव ।  
धर्मराजेन्द्रयोर्मध्ये द्विगीशो राज्यमाप्नुहि ॥ ५३ ॥  
त्वयेदं स्थापितं लिङ्गं तव नाम्ना भविष्यति ।  
अग्नीश्वर इति ज्ञातं सर्वतेजोविभूङ्क्षाम् ॥ ५४ ॥  
अग्नीश्वरस्य भक्तानां न भयं विद्युदग्निभिः ।  
अग्निमान्द्यभयं नैव नाकालमरणं क्वचित् ॥ ५५ ॥  
अग्नीश्वरं समभ्यर्च्य काश्यां सर्वसमृद्धिदम् ।  
अन्यत्रापि मृतो दैवाद्बह्निलोके महीयते ॥ ५६ ॥  
नन्दीश्वर उवाच ।  
धृत्युक्त्यानीय तद्धन्यून्यिन्द्रोश्च परिपश्यतोः ।  
द्विक्पतित्वेऽभिषिष्याग्निं तत्र लिङ्गे शिवोऽविशत् ॥ ५७ ॥  
धृत्थमग्न्यवतारस्ते वर्णिता मे जनार्दनः ।  
नाम्ना गृहपतिस्तात शङ्करस्य परात्मनः ॥ ५८ ॥  
चित्रछोत्रपुरी रम्या सुभृदारिष्मती वरा ।  
जातवेदसि ये भक्ता ते तत्र निवसन्ति वै ॥ ५९ ॥  
अग्निप्रवेशं ये कुर्युर्दृढसत्त्वा जितेन्द्रियाः ।  
स्त्रियो वा सत्त्वसम्पन्नास्ते सर्वेऽप्यग्निजेजसः ॥ ६० ॥  
अग्निछोत्ररता विप्राः स्थापिता ब्रह्मभारिणः ।  
पश्चाद्गिवर्तिनोऽप्येवमग्निलोकेऽग्निवर्चसः ॥ ६१ ॥  
शीते शीतापनुत्स्यै यस्त्वेधोभारान्प्रयच्छति ।  
कुर्यादग्नीष्टिकां वाथ स वसेदग्निसन्निधौ ॥ ६२ ॥  
अनाथस्याग्निं संस्कारं यः कुर्यात्स्त्रुद्धयान्वितः ।  
अशक्तः प्रेरयेदन्यं सोऽग्निलोके महीयते ॥ ६३ ॥  
अग्निरेको द्विजातीनां निःश्रेयसकरः परः ।

गुरुर्द्वयो व्रतं तीर्थं सर्वमग्निर्विनिश्चितम् ॥ ६४ ॥

अपावनानि सर्वाणि वह्निसंसर्गतः क्षणात् ।

पावनानि भवन्त्येव तस्माद्यः पावकः स्मृतः ॥ ६५ ॥

अन्तरात्मा ऽयं साक्षान्निश्चयो ऽद्याशुशुक्षणिः ।

मांसग्रासान्धयेत्कुक्षौ स्त्रीणां नो मांसपेशिकाम् ॥ ६६ ॥

तैजसी शाम्भवी मूर्तिः प्रत्यक्षा दृढनात्मिका ।

कर्त्री ऽर्त्री पालयित्री विनैतां किं विलोक्यते ॥ ६७ ॥

चित्रभानुरयं साक्षान्नेत्रं त्रिभुवनेशितुः ।

अन्धे तमोमये लोके विनैनं कः प्रकाशनः ॥ ६८ ॥

धूपप्रदीपनैवेद्यपयोदधिघृतैक्षवम् ।

अेतद्भुक्तं निषेवन्ते सर्वे दिवि दिवौकसः ॥ ६९ ॥

ॐ श्रीशिवमहापुराणे तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां गृहपत्यवतारवर्णनं नाम पञ्चदशोऽध्यायः ॥ ३.१५ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां

### ३.१६. षोडशोऽध्यायः । यक्षेश्वरावतारवर्णनम् ।

नन्दीश्वर उवाच ।

यक्षेश्वरावतारे य शृणु शम्भोर्मुनीश्वर ।

गर्विणं गर्वदन्तारं सतां भक्तिविवर्द्धनम् ॥ १ ॥

पुरा देवाश्च दैत्याश्च पीयूषार्थं महाभवाः ।

क्षीरोदधिं ममन्थुस्ते सुकृतस्वार्थसन्धयः ॥ २ ॥

मथ्यमानेऽमृते पूर्वं क्षीराब्धेः सुरदानवैः ।

अग्नेः समुत्थितं तस्माद्विषं कालानलप्रभम् ॥ ३ ॥

तं दृष्ट्वा निम्बिला देवा दैत्याश्च भयविह्वलाः ।

विद्रुत्य तरसा तात शम्भोस्ते शरणां ययुः ॥ ४ ॥

दृष्ट्वा तं शङ्करं सर्वे सर्वदेवशिषामणिम् ।

प्रणाम्य तुष्टुवुर्भक्त्या साय्युता नतमस्तकाः ॥ ५ ॥

ततः प्रसन्नो भगवान् शङ्करो भक्तवत्सलः ।

पपौ विषं मखाघोरं सुरासुरगणार्दनम् ॥ ६ ॥

पतिं तं विषमं कण्ठे निदधे विषमुल्बलाम् ।

रेजे तेनाति स विभूर्नीलकण्ठी बभूव ७ ॥ ७ ॥

ततः सुरासुरगणा ममन्थुः पुनरेव तम् ।

विषदाडविनिर्मुक्ताः शिवानुग्रहतोऽपिलाः ॥ ८ ॥

ततो बहूनि रत्नानि निस्सृतानि ततो मुने ।

अमृतं य पदार्थं हि सुरदानवयोर्मुने ॥ ९ ॥

तं पपुः डेवलं देवा नासुराः कृपया हरेः ।

ततो बभूव सुमलद्रत्नं तेषां मिथोऽकण्डम् ॥ १० ॥

द्वन्द्वयुद्धं बभूवाथ देवदानवयोर्मुने ।

तत्र राडुभयायन्द्रो विदुद्राव तदर्दितः ॥ ११ ॥

जगाम सदनं शम्भोः शरणा भयविह्वलः ।

सुप्रणाम्य य तुष्टाव पाळि पाळीति संवदन् ॥ १२ ॥

ततः सतामभयदः शङ्करो भक्तवत्सलः ।

दध्रे शिरसि यन्द्रं स विभुः शरणाभागतम् ॥ १३ ॥

अथागतस्तदा राडुस्तुष्टाव सुप्रणाम्य तम् ।

शङ्करं सकलाधीशं वाग्भिरिष्टाभिरादरात् ॥ १४ ॥

शम्भुस्तन्मतमाज्ञाय तच्छिरस्यय्युतेन ७ ।

पुरा छिन्नानि वै डेतुसंज्ञानि निदधे गले ॥ १५ ॥

ततो युष्टेऽसुराः सर्वे देवैश्चैव पराजिताः ।

पीत्वामृतं सुराः सर्वे जय प्रापुर्महाबलाः ॥ १६ ॥

विषशुभ्रभृतयः सर्वे बभूवुश्चातिगर्विताः ।

बलानि याङ्कुरन्तोऽन्तः शिवमायाविमोडिताः ॥ १७ ॥

ततः स शङ्करो देवः सर्वाधीशोऽथ गर्वला ।

यक्षो भूत्वा जगामाशु यत्र देवाः स्थिता मुने ॥ १८ ॥

सर्वान् दृष्ट्वाय्युतमुष्णान्देवान्यक्षपतिः स वै ।

महागर्वाढ्यमनसा मलेशः प्राड गर्वडा ॥ १८ ॥

यक्षेश्वर उवाच ।

किमर्थं संस्थिता यूयमत्र सर्वे सुरा मिथः ।

किमु काष्ठाभिलं भ्रुत कारणं मेऽनु पृच्छते ॥ २० ॥

देवा उच्युः ।

अभूदत्र मलान्देव रणः परमदारुणः ।

असुरा नाशिताः सर्वेऽवशिष्टा विद्रुता गताः ॥ २१ ॥

वयं सर्वे महावीरा दैत्यघ्ना बलवत्तराः ।

अत्रोऽस्माकं कियन्तस्ते दैत्याः क्षुद्रबलाः सदा ॥ २२ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

एति श्रुत्वा वयस्तेषां सुराणां गर्वगर्भितम् ।

गर्वडासौ महादेवो यक्षरूपो वयोऽब्रवीत् ॥ २३ ॥

यक्षेश्वर उवाच ।

डे सुरा निम्बिला यूयं मद्भयः शृणुतादरात् ।

यथार्थं वय्मि नासत्यं सर्वगर्वापडारकम् ॥ २४ ॥

गर्वमेनं न कुरुत कर्ता छर्तापरः प्रभुः ।

विस्मृताश्च मलेशानं कथयध्वं वृथा बलाः ॥ २५ ॥

युष्माकं चेत्स छि मदो जानतां स्वबलं मडत् ।

मत्स्थापितं तृणमिदं छिन्त स्वास्त्रैश्च तैः सुराः ॥ २६ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

एत्युक्तवैकं तृणं तेषां निश्चिक्षेप पुरस्ततः ।

जड्रे सर्वमदं यक्षरूप एशः सतां गतिः ॥ २७ ॥

अथ सर्वे सुरा विष्णुप्रमुष्णा वीरमानिनः ।

कृत्वा स्वपौरुषं तत्र स्वायुधानि विशिक्षिपुः ॥ २८ ॥

तत्रासन् विङ्गलान्याशु तान्यस्त्राणि द्विवीकसाम् ।

शिवप्रभावतस्तेषां मूढगर्वापडारिणः ॥ २९ ॥

अथासीत्तु नभोवाणी देवविस्मयडारिणी ।

યક્ષોડયં શકુરો દેવાઃ સર્વગર્વાપહારકઃ ॥ ૩૦ ॥

કર્તા હર્તા તથા ભર્તાયમેવ પરમેશ્વરઃ ।

એતદ્ભલેન બલિનો જીવાઃ સર્વેડન્યથા ન હિ ॥ ૩૧ ॥

અસ્ય માયાપ્રભાવાદ્ વૈ મોહિતાઃ સ્વપ્રભું શિવમ્ ।

મદતો બુબુધુર્નૈવાદ્યાપિ બોધતનું પ્રભુમ્ ॥ ૩૨ ॥

નન્દીશ્વર ઉવાચ ।

ઇતિ શ્રુત્વા નભોવાણીં બુબુધુસ્તે ગતસ્મયાઃ ।

યક્ષેશ્વરં પ્રણેમુશ્ચ તુષ્ટુવુશ્ચ તમીશ્વરમ્ ॥ ૩૩ ॥

દેવા ઊચુઃ ।

દેવદેવ મહાદેવ સર્વગર્વાપહારક ।

યક્ષેશ્વર મહાલીલ માયા તેડત્યદ્ભુતા પ્રભો ॥ ૩૪ ॥

મોહિતા માયયાદ્યાપિ તવ યક્ષસ્વરૂપિણઃ ।

સર્ગર્વમભિભાષન્તસ્ત્વત્પુરો હિ પૃથક્મયાઃ ॥ ૩૫ ॥

ઇદાનીં જ્ઞાનમાયાતં તવૈવ કૃપયા પ્રભો ।

કર્તા હર્તા ચ ભર્તા ચ ત્વમેવાન્યો ન શકુર ॥ ૩૬ ॥

ત્વમેવ સર્વશક્તીનાં સર્વેષાં હિ પ્રવર્તકઃ ।

નિવર્તકશ્ચ સર્વેશઃ પરમાત્માવ્યયોડદ્રયઃ ॥ ૩૭ ॥

યક્ષેશ્વરસ્વરૂપેણ સર્વેષાં નો મદો હૃતઃ ।

કૃતો મન્યામહે તત્તેડનુગ્રહો હિ કૃપાલુના ॥ ૩૮ ॥

અથો સ યક્ષનાથોડનુગૃહ્ય વૈ સકલાન્ સુરાન્ ।

વિબોધ્ય વિવિઘૈર્વાક્રયૈસ્તત્રૈવાન્તરધીયત ॥ ૩૯ ॥

ઇત્યં સ વર્ણિતઃ શમ્ભોરવતારઃ સુખાવહઃ ।

યક્ષેશ્વરાખ્યઃ સુખદઃ સતાં તુષ્ટોડભયકુરઃ ॥ ૪૦ ॥

ઇદમાખ્યાનમમલં સર્વગર્વાપહારકમ્ ।

સતાં સુશાન્તિદં નિત્યં ભુક્તિમુક્તિપ્રદં નૃણામ્ ॥ ૪૧ ॥

ચ ઇદં શૃણુયાદ્ભક્ત્યા શ્રાવયેદ્ધા સુધીઃ પુમાન્ ।

સર્વકામાનવાપ્નોતિ તતશ્ચ લભતે ગતિમ્ ॥ ૪૨ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે તૃતીયાયાં શતરુદ્રસંહિતાયાં યક્ષેશ્વરાવતારવાર્ણનં નામ ષોડશોડધ્યાયઃ ॥ ૩.૧૬ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंछितायां

### ३.१७. सप्तदशोऽध्यायः । शिवदशावतारवर्णनम् ।

शृण्वथो गिरिशस्याधावतारान् दशसङ्ख्यकान् ।  
महाकालमुष्मान् भक्त्योपासनाकाण्डसेवितान् ॥ १ ॥

तत्राधो छि महाकालो भुक्तिमुक्तिप्रदः सताम् ।  
शक्तिस्तत्र महाकाली भक्तोप्सितकृत्वप्रदा ॥ २ ॥

तारनामा द्वितीयश्च ताराशक्तिस्तथैव सा ।  
भुक्तिमुक्तिप्रदौ योभौ स्वसेवकसुभप्रदौ ॥ ३ ॥

भुवनेशो छि बालाहस्तृतीयः परिकीर्तितः ।  
भुवनेशी शिवा तत्र बालाहा सुभदा सताम् ॥ ४ ॥

श्रीविद्येशः षोडशाहः श्रीविद्या षोडशी शिवा ।  
यतुर्थो भक्तसुभदो भुक्तिमुक्तिकृत्वप्रदः ॥ ५ ॥

पञ्चमो भैरवः ष्यातः सर्वदा भक्तकामदः ।  
भैरवी गिरिजा तत्र सद्गुपासककामदा ॥ ६ ॥

छिन्नमस्तकनामासौ शिवः षष्ठः प्रकीर्तितः ।  
भक्तकामप्रदा यैव गिरिजा छिन्नमस्तका ॥ ७ ॥

धूमवान् सप्तमः शम्भुः सर्वकामकृत्वप्रदः ।  
धूमवती शिवा तत्र सद्गुपासककामदा ॥ ८ ॥

शिवावतारः सुभदो ष्यष्टमो बगलामुभः ।  
शक्तिस्तत्र महानन्दा विष्याता बगलामुष्मी ॥ ९ ॥

शिवावतारो मातङ्गो नवमः परिकीर्तितः ।  
मातङ्गी तत्र शर्वाणी सर्वकामकृत्वप्रदा ॥ १० ॥

दशमः कमलः शम्भुर्भुक्तिमुक्तिकृत्वप्रदः ।

કમલા ગિરિજા તત્ર સ્વભક્તપરિપાલિની ॥ ૧૧ ॥

એતે દશમિતાઃ શૈવા અવતારાઃ સુખપ્રદાઃ ।

ભુક્તિમુક્તિપ્રદાશ્ચૈવ ભક્તાનાં સર્વદા સતામ્ ॥ ૧૨ ॥

એતે દશાવતારા હિ શકુરસ્ય મહાત્મનઃ ।

નાનાસુખપ્રદા નિત્યં સેવતાં નિર્વિકારતઃ ॥ ૧૩ ॥

એતદ્દશાવતારાણાં માહાત્મ્યં વર્ણિતં મુને ।

સર્વકામપ્રદં જ્ઞેયં તન્નશાસ્ત્રાદિગર્ભિતમ્ ॥ ૧૪ ॥

એતાસામાદિશક્તીનામદ્ભુતો મહિમા મુને ।

સર્વકામપ્રદો જ્ઞેયસ્તત્રંશાસ્ત્રાદિગર્ભિતઃ ॥ ૧૫ ॥

શત્રુમારણકાર્યાદૌ તત્તચ્છક્તિઃ પરા મતા ।

ખલદણ્ડકરી નિત્યં બ્રહ્મતેજોવિવર્દિની ॥ ૧૬ ॥

ઇત્યુક્તાસ્તે મયા બ્રહ્મન્નવતારા મહેશિતુઃ ।

સશક્તિકા દશમિતા મહાકાલમુખાઃ શુભાઃ ॥ ૧૭ ॥

શૈવપર્વેસુ સર્વેષુ યોડધીતે ભક્તિતત્પરઃ ।

એતદાખ્યાનમમલં સોડતિશમ્ભુપ્રિયો ભવેત્ ॥ ૧૮ ॥

બ્રાહ્મણો બ્રહ્મવર્યસ્વી ક્ષત્રિયો વિજયી ભવેત્ ।

ધનાધિપો હિ વૈશ્યઃ સ્યાચ્છૂદ્રઃ સુખમવાપ્નુયાત્ ॥ ૧૯ ॥

શાકુરા નિજધર્મસ્થાઃ શૃણ્વન્તશ્ચરિતં ત્વિદમ્ ।

સુખિનઃ સ્યુર્વિશેષેણ શિવભક્તા ભવન્તુ ચ ॥ ૨૦ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે તૃતીયાયાં શતરુદ્રસંહિતાયાં શિવદશાવતારવર્ણનં નામ સમદશોડધ્યાયઃ ॥ ૩.૧૭ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશકુરાભ્યાં નમઃ ॥

॥ શ્રીશિવમહાપુરાણમ્ ॥

તૃતીયાયાં શતરુદ્રસંહિતાયાં

### ૩.૧૮. અષ્ટાદશોડધ્યાયઃ । એકાદશાવતારવર્ણનમ્ ।

નન્દીશ્વર ઉવાચ ।

એકાદશાવતારાન્વૈ શૃણ્વથો શાકુરાન્વરાન્ ।

यान् श्रुत्वा न छि बाध्येत बाधासत्यादिसम्भवा ॥ १ ॥

पुरा सर्वे सुराः शङ्कमुष्मा दैत्यपराजिताः ।  
त्यक्त्वाभरावतीं भीत्यापलायन्त निजं पुरीम् ॥ २ ॥

दैत्यप्रपीडिता देवा जग्मुस्ते कश्यपान्तिकम् ।  
अध्वा करात्रतस्कन्धाः प्रणोमुस्तं सुविह्वलम् ॥ ३ ॥

सुनुत्वा तं सुराः सर्वे कृत्वा विज्ञप्तिमादरात् ।  
सर्वं निवेदयामासुः स्वदुःखं तत्पराजयम् ॥ ४ ॥

ततः स कश्यपस्तात तत्पिता शिवसक्तधीः ।  
तदाकार्ण्यमराकं वै द्युःषितोऽभून्न याधिकम् ॥ ५ ॥

तानाश्वास्य मुनिः सोऽथ वैर्यमाधाय शान्तधीः ।  
काशीं जगाम सुप्रीत्या विश्वेश्वरपुरीं मुने ॥ ६ ॥

गङ्गाम्भसि ततः स्नात्वा कृत्वा तं विधिमादरात् ।  
विश्वेश्वरं समानर्यं साम्भं सर्वेश्वरं प्रभुम् ॥ ७ ॥

शिवलिङ्गं सुसंस्थाप्य यकार विपुलं तपः ।  
शम्भुमुद्दिश्य सुप्रीत्या देवानां छितकाम्यया ॥ ८ ॥

महाङ्कालो व्यतीयाय तपतस्तस्य वै मुने ।  
शिवपादाभ्युजासक्तमनसो वैर्यशालिनः ॥ ९ ॥

अथ प्रादुरभूच्छम्भुर्वरं दातुं तदर्थये ।  
स्वपदासक्तमनसे दीनबन्धुः सतां गतिः ॥ १० ॥

वरं ब्रूहीति योवाय सुप्रसन्नो मलेश्वरः ।  
कश्यपं मुनिशार्दूलं स्वभक्तं भक्तवत्सलः ॥ ११ ॥

दृष्ट्वाथ तं मलेशानं स प्रणम्य कृताञ्जलिः ।  
तुष्टाय कश्यपो लृष्टो देवतातः प्रसन्नधीः ॥ १२ ॥

कश्यप उवाच ।  
देवदेव मलेशान शरणागतवत्सल ।  
सर्वेश्वः परमात्मा त्वं ध्यानगम्योऽद्भयोऽव्ययः ॥ १३ ॥

अलनिग्रहकर्ता त्वं मलेश्वर सतां गतिः ।  
दीनबन्धुर्दयासिन्धुर्भक्ततरक्षाणदक्षधीः ॥ १४ ॥

अते सुरास्त्वदीया छि त्वद्भक्ताश्च विशेषतः ।  
 दैत्यैः पराजिताश्चाथ पाछि तान्दुःभितान् प्रभो ॥ १५ ॥  
 असमर्थो रमेशोऽपि दुःभदस्ते मुहुर्मुहुः ।  
 अतः सुरा मञ्छरणा वेदयन्तोऽसुभं य तत् ॥ १६ ॥  
 तदर्थं देवदेवेश देवदुःभविनाशक ।  
 तत्पूरितुं तपोनिष्ठां प्रसन्नार्थं तवासदम् ॥ १७ ॥  
 शरणां ते प्रपन्नोऽस्मि सर्वथाहं मडेश्वर ।  
 कामं मे पूरय स्वामिन्देवदुःभं विनाशय ॥ १८ ॥  
 पुत्रदुःभैश्च देवेश दुःभितोऽहं विशेषतः ।  
 सुभिनं कुरु मामीश सहायस्त्वं द्विवौकसाम् ॥ १९ ॥  
 भूत्वा मम सुतो नाथ देवा यक्षाः पराजिताः ।  
 दैत्यैर्महाभवैः शम्भो सुरानन्दप्रदो भव ॥ २० ॥  
 सदैवास्तु मडेशान सर्वलोभसहायकः ।  
 यथा दैत्यकृता बाधा न बाधेत सुरान्प्रभो ॥ २१ ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 धृत्युक्तस्य तु सर्वेशस्तथेति प्रोच्य शङ्करः ।  
 पश्यतस्तस्य भगवांस्तत्रैवान्तर्दधे हरः ॥ २२ ॥  
 कश्यपोऽपि महादृष्टः स्वस्थानमगमद् द्रुतम् ।  
 देवेभ्यः कथयामास सर्ववृत्तान्तमादरात् ॥ २३ ॥  
 ततः स शङ्करः शर्वः सत्यं कर्तुं स्वकं वचः ।  
 सुरभ्यां कश्यपाज्जज्ञो अेकादशस्वरुपवान् ॥ २४ ॥  
 मडोत्सवस्तदासीद् वै सर्वं शिवमयं त्वभूत् ।  
 आसन्दृष्टः सुराश्चाथ मुनिना कश्यपेन य ॥ २५ ॥  
 कपाली पिङ्गलो भीमो विरुपाक्षो विलोहितः ।  
 शास्ताजपादछिर्भुङ्क्ष्यशम्भुश्चाङ्गो भवस्तथा ॥ २६ ॥  
 अेकादशैते रुद्रास्तु सुरभीतनयाः स्मृताः ।  
 देवकार्यार्थमुत्पन्नाः शिवरुपाः सुभास्पदम् ॥ २७ ॥

ते रुद्राः काश्यपा वीरा मडाबलपराङ्गमाः ।  
 दैत्यान् जघ्नुश्च सङ्ग्रामे देवसाहाय्यकारिणः ॥ २८ ॥

तद्गुद्रङ्गपया देवा दैत्यान् जित्वा च निर्भयाः ।  
 यङ्कुः स्वराज्यं सर्वे ते शङ्कायाः स्वस्थमानसाः ॥ २९ ॥

अद्यापि ते मडारुद्राः सर्वे शिवस्वरूपकाः ।  
 देवानां रक्षणार्थाय विराजन्ते सदा दिवि ॥ ३० ॥

अैशान्यां पुरि ते वासं यङ्किरे भक्तवत्सलाः ।  
 विरमन्ते सदा तत्र नानावीलाविशारदाः ॥ ३१ ॥

तेषामनुयरा रुद्राः कोटिशः परिकीर्तिताः ।  
 सर्वत्र संस्थितास्तत्र त्रिलोकेष्वभिभागशः ॥ ३२ ॥

एति ते वर्णितास्तातावताराः शङ्कुरस्य वै ।  
 अेकादशमिता रुद्राः सर्वलोकसुभाषदाः ॥ ३३ ॥

एदमाभ्यानममलं सर्वपापप्राणाशकम् ।  
 धन्यं यशस्यमायुष्यं सर्वकामप्रदायकम् ॥ ३४ ॥

य एदं शृणुयात्तात श्रावयेद्द्वै समाहितः ।  
 एड सर्वसुषुं भुङ्क्वा ततो मुक्तिं लभेत सः ॥ ३५ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे तृतीयायां शतरुद्रसंछितायां अेकादशावतारवर्णनं नामाष्टादशोऽध्यायः ॥ ३.१८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंछितायां

### ३.१८. अेकोनविंशोऽध्यायः । दूर्वासश्चरितवर्णनम् ।

नन्दीश्चर उवाच ।

अथान्यथ्यरितं शम्भोः शृणु प्रीत्या मडामुने ।

यथा बभूव दूर्वासाः शङ्कुरो धर्महेतवे ॥ १ ॥

ब्रह्मपुत्रो बभूवातितपस्वी ब्रह्मवित्प्रभुः ।

अनसूयापतिर्धामा-ब्रह्माज्ञाप्रतिपालकः ॥ २ ॥

सुनिर्देशाद् ब्रह्मणो ङि सस्त्रीकः पुत्रकाम्यया ।  
स त्र्यक्षकुलनामानं यथौ च तपसे गिरिम् ॥ ३ ॥  
प्राणानायम्य विधिवन्निर्विन्ध्यातटिनीतटे ।  
तपश्चत्वार सुमहद् अद्भ्योऽप्यशतं मुनिः ॥ ४ ॥  
य अेक ईश्वरः कश्चिद्विकारी महाप्रभुः ।  
स मे पुत्रवरं दद्यादिति निश्चितमानसः ॥ ५ ॥  
बहुकालो व्यतीयाय तस्मिंस्तपति सत्तपः ।  
आविर्बभूव तस्मात्तु शुचिर्जवाला महीयसी ॥ ६ ॥  
तथासन्निभिला लोका दग्धप्राया मुनीश्वराः ।  
तथा सुरर्षयः सर्वे पीडिता वासवाद्यः ॥ ७ ॥  
अथ सर्वे वासवाद्या सुराश्च मुनयो मुने ।  
ब्रह्मस्थानं ययुः शीघ्रं तज्जवालातिप्रपीडिताः ॥ ८ ॥  
नत्वा नुत्वा विधिं देवाः तत्स्वदुःखं न्यवेदयन् ।  
ब्रह्मा सल सुरैस्तात विष्णुलोकं यथावरम् ॥ ९ ॥  
तत्र गत्वा रमानाथं नत्वा नुत्वा विधिः सुरैः ।  
स्वदुःखं तत्समायज्यौ विष्णवेऽनन्तकं मुने ॥ १० ॥  
विष्णुश्च विधिना देवै रुद्रस्थानं यथौ द्रुतम् ।  
उरं प्राणम्य तत्रैत्य तुष्टाव परमेश्वरम् ॥ ११ ॥  
स्तुत्वा बहुतया विष्णुः स्वदुःखं च न्यवेदयत् ।  
शर्वं जवालासमुद्भूतमत्रेश्च तपसः परम् ॥ १२ ॥  
अथ तत्र समेतास्तु ब्रह्मविष्णुमलेश्वराः ।  
मुने सम्मन्त्रयाज्यकुरन्योऽन्यं जगतां हितम् ॥ १३ ॥  
तदा ब्रह्माद्यो देवास्त्रयस्ते वरदर्षभाः ।  
जग्मुस्तदाश्रमं शीघ्रं वरं दातुं तदर्थये ॥ १४ ॥  
स्वयिह्निह्नितांस्तान्स दृष्ट्वात्रिर्भुनिसत्तमः ।  
प्राणनाम च तुष्टाव वाग्भिरिष्टाभिरादरात् ॥ १५ ॥  
ततः स विस्मितो विप्रस्तानुवाच कृताञ्जलिः ।  
ब्रह्मपुत्रो विनीतात्मा ब्रह्मविष्णुदराभिधान् ॥ १६ ॥

अत्रिरुवाथ ।

हे ब्रह्मन् हे उरे रुद्र पूज्यास्त्रिजगतां मताः ।

प्रभवश्चेश्वरः सृष्टिरक्षासंडारकारकाः ॥ १७ ॥

એક એવ મયા ધ્યાત ઈશ્વરઃ પુત્રહેતવે ।

યઃ કશ્ચિદીશ્વરઃ ખ્યાતો જગતાં સ્વસ્ત્રિયા સહ ॥ ૧૮ ॥

यूयं त्रयस्सुराः कस्मादागता वरदर्षभाः ।

એતન્મે સંશયં છિત્વા તતો દત્તેપ્સિતં વરમ્ ॥ ૧૯ ॥

ઇતિ શ્રુત્વા વચસ્તસ્ય પ્રત્યૂચુસ્તે સુરાસ્ત્રયઃ ।

યાદૃક્કૃતસ્તે સહુલ્પસ્તથૈવાભૂન્મુનીશ્વર ॥ ૨૦ ॥

વયં ત્રયો ભવેશાનાઃ સમાના વરદર્ષભાઃ ।

અસ્મદંશભવાસ્તસ્માદ્ભવિષ્યન્તિ સુતાસ્ત્રયઃ ॥ ૨૧ ॥

વિદિતા ભુવને સર્વે પિત્રોઃ કીર્તિવિવર્ધનાઃ ।

ઇત્યુક્ત્વા ત્રયો દેવાઃ સ્વધામાનિ યયુર્મુદા ॥ ૨૨ ॥

વરં લબ્ધ્વા મુનિઃ સોડથ જગામ સ્વાશ્રમં મુદા ।

યુતોડનુસૂયયા પ્રીતો બ્રહ્માનન્દપ્રદો મુને ॥ ૨૩ ॥

અથ બ્રહ્મા હરિઃ શમ્ભુરવતેરુઃ સ્ત્રિયાં તતઃ ।

પુત્રરૂપૈઃ પ્રસન્નાસ્તે નાનાલીલાપ્રકાશકાઃ ॥ ૨૪ ॥

વિધેરંશાદ્વિધુર્જ્જોડનસૂયાયાં મુનીશ્વરાત્ ।

આવિર્ભભૂવોદધિતઃ ક્ષિમો દેવૈઃ સ એવ હિ ॥ ૨૫ ॥

વિષ્ણોરંશાત્ સ્ત્રિયાં તસ્થામત્રેર્દત્તો વ્યજાયત ।

સંન્યાસપદ્ધતિર્યેન વર્ધિતા પરમા મુને ॥ ૨૬ ॥

દુર્વાસા મુનિશાર્દૂલઃ શિવાંશાન્મુનિસત્તમ ।

જજ્ઞે તસ્થાં સ્ત્રિયામત્રેર્વરધર્મપ્રવર્તકઃ ॥ ૨૭ ॥

ભૂત્વા રુદ્રશ્ચ દુર્વાસા બ્રહ્મતેજોવિવર્ધનઃ ।

ચક્રે ધર્મપરીક્ષાં ચ બહૂનાં સ દયાપરઃ ॥ ૨૮ ॥

સૂર્યવંશે સમુત્પન્નો ચોડમ્બરીષો નૃપોડભવત્ ।

તત્પરીક્ષામકાર્ષીત્સ તાં શૃણુ ત્વં મુનીશ્વર ॥ ૨૯ ॥

सोऽम्बरीषो नृपवरः समद्वीपरसापतिः ।  
नियमं हि यकारासावेकादश्यां व्रते दृढम् ॥ ३० ॥  
अेकादश्या व्रतं कृत्वा द्वादश्यां यैव पारणाम् ।  
करिष्यामीति सुदृढसङ्कल्पस्तु नराधिपः ॥ ३१ ॥  
ज्ञात्वा तन्नियमं तस्य दुर्वासा मुनिसत्तमः ।  
तदन्तिकं गतः शिष्यैर्बहुभिः शङ्करांशजः ॥ ३२ ॥  
पारणो द्वादशीं स्वल्पां ज्ञात्वा यावत्स भोजनम् ।  
कर्तुं व्यवसितस्तावदागतं स न्यमन्त्रयत् ॥ ३३ ॥  
ततः स्नानार्थमगमदुर्वासाः शिष्यसंयुतः ।  
विलम्बं कृतवांस्तत्र परीक्षार्थं मुनिर्बहु ॥ ३४ ॥  
धर्मविद्गं तदा ज्ञात्वा स नृपः शास्त्रशासनात् ।  
जलं प्राश्यास्थितस्तत्र तदागमनकाङ्क्षया ॥ ३५ ॥  
अेतस्मिन्नन्तरे तत्र दुर्वासा मुनिरागतः ।  
कृताशनं नृपं ज्ञात्वा परीक्षार्थं धृताकृतिः ॥ ३६ ॥  
युकोधाति नृपे तस्मिन्परीक्षार्थं वृषस्य सः ।  
प्रोवाच वचनं तूत्रं स मुनिः शङ्करांशजः ॥ ३७ ॥  
दुर्वासा उवाच ।  
मां निमन्त्र्य नृपाभोज्य जलं पीतं त्वयाधम ।  
दर्शयामि क्वलं तस्य दुष्टदण्डधरो ऽयम्वृत् ॥ ३८ ॥  
एत्युक्त्वा क्रोधताम्राक्षो नृपं दग्धुं समुद्यतः ।  
समुत्तस्थौ द्रुतं यकं तत्स्थं रक्षार्थमैश्वरम् ॥ ३९ ॥  
प्रज्ज्वालति तं यकं मुनिं दग्धुं सुदर्शनम् ।  
शिवरूपं तमज्ञात्वा शिवमायाविमोहितम् ॥ ४० ॥  
अेतस्मिन्नन्तरे व्योमवाण्युवाचाशरीरिणी ।  
अम्बरीषं महात्मानं ब्रह्मभक्तं य वैष्णवम् ॥ ४१ ॥  
व्योमवाण्युवाच ।  
सुदर्शनमिदं यकं हरये शम्भुनार्पितम् ।  
शान्तं कुरु प्रज्वलितमद्य दुर्वाससे नृप ॥ ४२ ॥

दूर्वासायं शिवः साक्षात्स यङ्कं उरयेऽर्पितम् ।  
 अेवं साधारणमुनिं न जानीहि नृपोत्तम ॥ ४३ ॥  
 तव धर्मपरीक्षार्थमागतोऽयं मुनीश्वरः ।  
 शरणं याहि तस्याशु भविष्यत्यन्यथा वयः ॥ ४४ ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 धृत्युक्त्वा य नभोवाणी विरराम मुनीश्वर ।  
 अस्तावीत्स उरांशं तमम्बरीषोऽपि यादरात् ॥ ४५ ॥  
 अम्बरीष उवाच ।  
 यद्यस्ति दत्तमिष्टं य स्वधर्मो वा स्वनुष्ठितः ।  
 कुलं नो विप्रद्वैवं येद्धरेरस्त्रं प्रशाम्यतु ॥ ४६ ॥  
 यद्वि नो भगवान्प्रीतो मद्भक्तो भक्तवत्सलः ।  
 सुदर्शनमिदं यास्त्रं प्रशाम्यतु विशेषतः ॥ ४७ ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 धति स्तुवति रुद्राग्रे शैवं यङ्कं सुदर्शनम् ।  
 अशाम्यत्सर्वथा ज्ञात्वा तं शिवांशं सुलब्धधीः ॥ ४८ ॥  
 अथाम्बरीषः स नृपः प्राणनाम य तं मुनिम् ।  
 शिवावतारं संज्ञाय स्वपरीक्षार्थमागतम् ॥ ४९ ॥  
 सुप्रसन्नो बभूवाथ स मुनिः शङ्करांशजः ।  
 भुङ्क्त्वा तस्मै वरं दत्त्वा स्वाभीष्टं स्वालयं ययौ ॥ ५० ॥  
 अम्बरीषपरीक्षायां दूर्वासश्चारितं मुने ।  
 प्रोक्तामन्यञ्चरित्रं त्वं शृणु तस्य मुनीश्वर ॥ ५१ ॥  
 पुनर्दाशरथेश्चके परीक्षां नियमेन वै ।  
 मुनिरुपेण कालेन यः कृतो नियमो मुने ॥ ५२ ॥  
 तद्वैव मुनिना तेन सौमित्रिः प्रेषितो ङात् ।  
 तं तत्याज द्रुतं रामो बन्धुं पाणवशान्मुने ॥ ५३ ॥  
 सा कथा विद्विता लोके मुनिभिर्बहुधुङ्घिता ।  
 नातो मे विस्तरात्प्रोक्ता ज्ञाता यत्सर्वथा बुधैः ॥ ५४ ॥  
 नियमं सुदृढं दृष्ट्वा सुप्रसन्नोऽभवन्मुनिः ।

दूर्वासाः सप्रसन्नात्मा वरं तस्मै प्रदत्तवान् ॥ ५५ ॥  
 श्रीकृष्णनियमस्यापि परीक्षां स यकार उ ।  
 तां शृणु त्वं मुनिश्रेष्ठ कथयामि कथां य ताम् ॥ ५६ ॥  
 ब्रह्मप्रार्थनया विष्णुर्वसुदेवसुतोऽभवत् ।  
 धराभारावतारार्थं साधूनां रक्षाणाय च ॥ ५७ ॥  
 उत्वा दृष्टान्महापापान् ब्रह्मद्रोहकरान्मवान् ।  
 ररक्ष निष्पिलाऽसाधून्ब्रह्महाराऽकृष्णानामभाङ् ॥ ५८ ॥  
 ब्रह्मभक्तिं यकाराति स कृष्णो वसुदेवजः ।  
 नित्यं हि भोजयामास सुरसान्ब्रह्महाराऽभङ् ॥ ५९ ॥  
 ब्रह्मभक्तो विशेषेण कृष्णश्चेति प्रथामगात् ।  
 सन्द्रष्टुकामः स मुनिः कृष्णान्तिकमगान्मुने ॥ ६० ॥  
 रुद्रिणीसहितं कृष्णं सन्नं कृत्वा रथे स्वयम् ।  
 संयोज्य संस्थितो वाढं सुप्रसन्न उवाच तम् ॥ ६१ ॥  
 मुनी रथात्समुत्तीर्य दृष्ट्वा तां दृढतां पराम् ।  
 तस्मै भूत्वा सुप्रसन्नो वञ्चाद्गत्यवरं ददौ ॥ ६२ ॥  
 धुनधामेकदा स्नानं कुर्वन्नग्नो बभूव उ ।  
 लज्जितोऽभून्मुनिश्रेष्ठो दूर्वासाः कौतुकी मुने ॥ ६३ ॥  
 तज्ज्ञात्वा द्रौपदी स्नानं कुर्वती तत्र यादरात् ।  
 तल्लज्जो छादयामास भिन्नस्वाञ्चलदानतः ॥ ६४ ॥  
 तदादाय प्रवाडेनागतं स्वनिकटं मुनिः ।  
 तेनाच्छाद्य स्वगुह्यं च तस्यै तुष्टो बभूव सः ॥ ६५ ॥  
 द्रौपद्यै च वरं प्रादात्तदञ्चलविवर्द्धनम् ।  
 पाण्डवान्सुभिनश्चके द्रौपदी तद्भ्रात्यायुनः ॥ ६६ ॥  
 उंसिम्भौ नृपौ कौचित्स्वावमानकरौ भवौ ।  
 दत्त्वा निदेशं च उरेर्नाशयामास स प्रभुः ॥ ६७ ॥  
 ब्रह्मतेजो विशेषेण स्थापयामास भूतले ।  
 संन्यासपद्धतिं यैव यथाशास्त्रविधिङ्गमम् ॥ ६८ ॥

अङ्गुनुद्धारयामास सूपटेशं विबोधय च ।

ज्ञानं दत्त्वा विशेषेण अङ्गुनुक्तांश्चकार सः ॥ ६८ ॥

एतथं यङ्के स दुर्वासा विचित्रं यरितं अङ्गु ।

धन्यं यशस्यमायुष्यं शृण्वतः सर्वकामदम् ॥ ७० ॥

य एदं शृणुयाद्भक्त्या दुर्वासश्चरितं मुदा ।

श्रावयेद्वा परान् यश्च स सुष्पीड परत्र य ॥ ७१ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे तृतीयायां शतरुद्रसंखितायां दुर्वासश्चरितवर्णनं नामैकोनविंशोऽध्यायः ॥ ३.१८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंखितायां

### ३.२०. विंशोऽध्यायः । अनुमदवतारचरित्रवर्णनम् ।

नन्दीश्वर उवाच ।

अतः परं शृणु प्रीत्या अनुमद्व्यरितं मुने ।

यथा यकाराशु डरो वीलास्तद्रूपतो वराः ॥ १ ॥

यकार सुखितं प्रीत्या रामस्य परमेश्वरः ।

तत्सर्वं यरितं विप्र शृणु सर्वसुभावलम् ॥ २ ॥

ऐकस्मिन्समये शम्भुरदृमुतोतिकरः प्रभुः ।

दृदर्श मोहिनीरूपं विष्णोः स छि वसेद्गुणः ॥ ३ ॥

यङ्के स्वं क्षुभितं शम्भुः कामबाणहतो यथा ।

स्वं वीर्यं पातयामास रामकार्यार्थमीश्वरः ॥ ४ ॥

तद्दीर्यं स्थापयामासुः पत्रे सप्तर्षयश्च ते ।

प्रेरिता मनसा तेन रामकार्यार्थमादरात् ॥ ५ ॥

तैर्गौतमसुतायां तद्दीर्यं शम्भोर्महर्षिभिः ।

कर्णद्वारा तथाञ्जन्यां रामकार्यार्थमाहितम् ॥ ६ ॥

ततश्च समये तस्माद्भ्रूमानिति नामभाङ् ।

शम्भुर्जज्ञे कपितनुर्महाबलपराङ्मः ॥ ७ ॥

उन्मूमांस कपीशानः शिशुरेव महाबलः ।  
 रविभिम्बं बभक्षाशु ज्ञात्वा लघुकुलं प्रगे ॥ ८ ॥  
 देवप्रार्थनया तं सोऽत्यज्जज्ञात्वा महाबलम् ।  
 शिवावतारं य प्राप वरान्तत्तान् सुरर्षिभिः ॥ ९ ॥  
 स्वजनन्यन्तिकं प्रागाद्य सोऽतिप्रदर्षितः ।  
 उन्मूमांसर्वमायभ्यौ तस्यै तद् वृत्तमादरात् ॥ १० ॥  
 तदाज्ञया ततो धीरः सर्वविद्यामयत्नतः ।  
 सूर्यात्यपाठ स कपिर्गत्वा नित्यं तदन्तिकम् ॥ ११ ॥  
 सूर्याज्ञया तदंशत्य सुग्रीवस्यान्तिकं ययौ ।  
 मातुराज्ञामनुप्राप्य रुद्रांशः कपिसत्तमः ॥ १२ ॥  
 ज्येष्ठभ्रात्रा वालिना छि स्वस्त्रीभोक्त्रा तिरस्कृतः ।  
 ऋष्यमूकगिरौ तेन न्यवसत्स उन्मूमता ॥ १३ ॥  
 ततोऽभूत्स सुकण्ठस्य मन्त्री कपिवरः सुधीः ।  
 सर्वथा सुखितं यके सुग्रीवस्य उरांशजः ॥ १४ ॥  
 तत्रागतेन सभ्रात्रा हृतभार्येण दुःष्मिना ।  
 कारयामास रामेण तस्य सभ्यं सुभावलम् ॥ १५ ॥  
 धातयामास रामश्च वालिनं कपिकुञ्जरम् ।  
 भ्रातृपत्न्याश्च भोक्तारं पापिनं वीरमानिनम् ॥ १६ ॥  
 ततो रामाज्ञया तात उन्मूमान्वानरेश्वरः ।  
 स सीतान्वेषणं यके बहुभिर्वानरैः सुधीः ॥ १७ ॥  
 ज्ञात्वा लङ्कागतां सीतां गतस्तत्र कपीश्वरः ।  
 द्रुतमुल्लङ्घ्य सिन्धुं तमनिस्तीर्य परैः स वै ॥ १८ ॥  
 यकेऽद्भुतयस्त्रिं स तत्र विक्रमसंयुतम् ।  
 अभिज्ञानं ददौ प्रीत्या सीतायै स्वप्रभोर्वरम् ॥ १९ ॥  
 सीताशोकं जडाराशु स वीरः कपिनायकः ।  
 श्रावयित्वा रामवृत्तं तत्प्राणावनकारकम् ॥ २० ॥  
 तदभिज्ञानमादाय निवृत्तो रामसन्निधिम् ।  
 रावणाराममाहृत्य जघान बहुराक्षसान् ॥ २१ ॥

तदैव रावणसुतं हत्वा सबहुराक्षसम् ।  
 स महोपद्रवं यके महोतिस्तत्र निर्भयः ॥ २२ ॥  
 यदा दग्धो रावणेनावगुण्ठय वसनानि य ।  
 तैवाभ्यक्तानि सुदृढं महाबलवता मुने ॥ २३ ॥  
 उत्प्लुत्योत्प्लुत्य य तदा महादेवांशजः कपिः ।  
 ददाह लङ्कां निम्बिलां कृत्वा व्याजं तमेव हि ॥ २४ ॥  
 दग्ध्वा लङ्कां वज्रयित्वा विभीषणगृहं ततः ।  
 अपतद्धारिण्यौ वीरस्ततः स कपिकुञ्जरः ॥ २५ ॥  
 स्वपुच्छं तत्र निर्वाप्य प्राप तस्य परन्तटम् ।  
 अभिन्नः स यथौ रामसन्निधिं गिरिशांशजः ॥ २६ ॥  
 अविलम्बेन सुजवो हनूमान् कपिसत्तमः ।  
 रामोपकण्ठमागत्य ददौ सीताशिरोमणिम् ॥ २७ ॥  
 ततस्तदाज्ञया वीरः सिन्धौ सेतुमभन्धयत् ।  
 वानरैः स समानीय बहून् गिरिवरान् बली ॥ २८ ॥  
 गत्वा तत्र ततो रामस्तर्तुकाभो यथा ततः ।  
 शिवलिङ्गं समानर्थं प्रतिष्ठाप्य जयेत्सया ॥ २९ ॥  
 तद्भरात्स जयं प्राप्य वरं तीर्वोदधिं ततः ।  
 लङ्कामावृत्य कपिभी रणं यके स राक्षसैः ॥ ३० ॥  
 जघानाथासुरान्वीरो रामसैन्यं ररक्ष सः ।  
 शक्तिक्षतं लक्ष्मणं च सञ्ज्विन्या ज्यञ्जवयत् ॥ ३१ ॥  
 सर्वथा सुम्भिनं यके सरामं लक्ष्मणं हि सः ।  
 सर्वसैन्यं ररक्षासौ महादेवात्मजः प्रभुः ॥ ३२ ॥  
 रावणं परिवाराढ्यं नाशयामास विश्रमः ।  
 सुभीचकार देवान्स महाबलव्रतः कपिः ॥ ३३ ॥  
 महीरावणसंज्ञं स हत्वा रामं सलक्ष्मणम् ।  
 तत्स्थानानादानयामास स्वस्थानं परिपाल्य च ॥ ३४ ॥  
 रामकार्यं यकाराशु सर्वथा कपिपुङ्गवः ।

असुरान्नमयामास नानावीलां यकार य ॥ ३५ ॥

स्थापयामास भूलोके रामभक्तिं कपीश्वरः ।

स्वयं भक्तवरो भूत्वा सीतारामसुभप्रदः ॥ ३६ ॥

लक्ष्मणप्राणदाता य सर्वदेवमदापहः ।

रुद्रावतारो भगवान्भक्तोद्धारकरः स वै ॥ ३७ ॥

उनुमान्स महावीरो रामकार्यकरः सदा ।

रामदूताभिधो लोके दैत्यघ्नो भक्तवत्सलः ॥ ३८ ॥

एति ते कथितं तात अनुमन्थरितं वरम् ।

धन्यं यशस्यमायुष्यं सर्वकामकृत्प्रदम् ॥ ३९ ॥

य एदं शृणुयाद्भक्त्या श्रावयेद्वा समाहितः ।

स भुङ्क्तेलाभिलाकामान् अन्ते मोक्षं लभेत्परम् ॥ ४० ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां अनुमन्थवताश्चरित्रवर्णनं नाम विंशोऽध्यायः ॥ ३.२० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां

### ३.२१. ऐकविंशोऽध्यायः । मणेशावतारवर्णनम् ।

नन्दीश्वर उवाच ।

अथ प्रीत्या शृणु मुनेऽवतारं परमं प्रभोः ।

शङ्करस्यात्मभूपुत्र शृण्वतां सर्वकामदम् ॥ १ ॥

ऐकदा मुनिशार्दूल गिरिजशङ्करावुभौ ।

विहर्तुंकामौ सञ्जातौ स्वेच्छया परमेश्वरौ ॥ २ ॥

भैरवं द्वारपालं य कृत्वाभ्यन्तरमागतौ ।

नानासभिगणैः प्रीत्या सेवितौ नरशीलितौ ॥ ३ ॥

चिरं विहृत्य तत्र द्वौ स्वतन्त्रौ परमेश्वरौ ।

बभूवतुः प्रसन्नौ तौ नानावीलाकरौ मुने ॥ ४ ॥

अथोन्मत्ताकृतिर्देवी स्वतन्त्रा लीलया शिवा ।

आगता द्वारि तद्रूपा प्रभोराज्ञामवाप सा ॥ ५ ॥

तां देवीं भैरवः सोऽथ नारीदृष्ट्या विलोक्य च ।

निषिषेध बहिर्गन्तुं तद्रूपेण विमोहितः ॥ ६ ॥

नारीदृष्ट्या सुदृष्टा सा भैरवेण यदा मुने ।

कुब्जाभवस्थिवा देवी तं शशाप तदाऽम्बिका ॥ ७ ॥

शिवोवाच ।

नारीदृष्ट्या पश्यसि त्वं यतो मां पुरुषाधम ।

अतो भव धरायां हि मानुषस्त्वं च भैरव ॥ ८ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

एत्थं यदाभवच्छमो भैरवः शिवया मुने ।

डाडाकारो मडानासीदुःखमाप स लीलया ॥ ९ ॥

ततश्च शङ्करः शीघ्रं तमागत्य मुनीश्वर ।

आश्वासयद्भैरवं हि नानानुनयकोविदः ॥ १० ॥

तच्छापाद्भैरवः सोऽथ क्षिताववतरन्मुने ।

मनुष्योन्त्यां वैतालसंज्ञकः शङ्कुकरेष्ठया ॥ ११ ॥

तत्स्नेहतः शिवः सोऽपि क्षिताववतरद्विभुः ।

शिवया सङ्ग सल्वीलौ लौकिकीं गतिमाश्रितः ॥ १२ ॥

मडेशाहः शिवश्चासीच्छारदा गिरिजा मुने ।

सुलीलां यङ्कतुः प्रीत्या नानालीलाविशारदौ ॥ १३ ॥

एति ते कथितं तात मडेशयश्चितं वरम् ।

धन्यं यशस्यमायुष्यं सर्वकामङ्गलप्रदम् ॥ १४ ॥

य एदं शृणुयाद्भक्त्या श्रावयेद्वा समाहितः ।

स भुङ्क्तेऽपिबिभान्भोगानन्ते भोक्षमवाप्नुयात् ॥ १५ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां मडेशावतारवर्णनं नामैकविंशोऽध्यायः ॥ ३.२१ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां

३.२२. द्वाविंशोऽध्यायः । विष्णुपद्रववृषावतारवर्णनम् ।

नन्दीश्वर उवाच ।

शृणु ब्रह्मसुत प्राज्ञ वृषेशाभ्यं मुनीश्वर ।  
शिवावतारं सल्लीवं हरिगर्वहरे वरम् ॥ १ ॥

पुरा देवासुराः सर्वे जरामृत्युभयार्दिताः ।  
परस्परं य सन्धाय रत्नान्यादित्सवोऽभवन् ॥ २ ॥

ततः सुरासुराः सर्वे क्षीरोदं सागरोत्तमम् ।  
उद्यता भयितुं तं य बभूवुर्मुनिनन्दन ॥ ३ ॥

आसन् शुचिस्मिताः सर्वे केनेदं मन्थनं भवेत् ।  
स्वकार्यसिद्धये तस्य ब्रह्मन्निति सुरासुराः ॥ ४ ॥

तदा नभोगता वाणी मेघगम्भीरनिःस्वना ।  
उवाच देवान्दैत्यांश्चासयन्तीश्वराज्ञया ॥ ५ ॥

नभोवाण्युवाच ।  
उे देवा असुराश्चैव मन्थध्वं क्षीरसागरम् ।  
भवतां बलबुद्धिर्हि भविष्यति न संशयः ॥ ६ ॥

मन्दरं यैव मन्थानं रज्जुं कुरुत वासुकिम् ।  
मिथः सर्वे मिलित्वा तु मन्थनं कुरुतादरात् ॥ ७ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

नभोगतां तदा वाणीं निशम्याथ सुरासुराः ।  
उद्योगं यङ्किरे सर्वे तर्लुर्तु मुनिसत्तम ॥ ८ ॥

सुसन्धायाभिलास्ते वै मन्दरं पर्वतोत्तमम् ।  
कनकाभं य सरलं नानाशोभायितं ययुः ॥ ९ ॥

सुप्रसाधे गिरीशं तं तदाज्ञातः सुरासुराः ।  
बलादुत्पाटयामासुर्नेतुकाभाः पयोऽर्णवम् ॥ १० ॥

भुञ्जैरुत्पाट्य ते सर्वे जग्मुः क्षीरार्णवं मुने ।  
अशक्ता अबवंस्तत्र तमानेतुं हतौजसः ॥ ११ ॥

तद्भुञ्जैः स परिभ्रष्टः पतितो मन्दरो गिरिः ।

सहसातिगुरुः सद्यो देवदैत्योपरि ध्रुवम् ॥ १२ ॥  
अेवं भग्नोद्यमा भग्नः सम्भ्रमूवुः सुरासुराः ।  
येतनाः प्राप्य य ततस्तुष्टुवुर्जगदीश्वरम् ॥ १३ ॥  
तद्विच्छयोधताः सर्वे पुनरुत्थाप्य तं गिरिम् ।  
निचिक्षिपुर्जले नीत्वा क्षीरोदस्थोत्तरे तटे ॥ १४ ॥  
ततः सुरासुरगणा रज्जुं कृत्वा य वासुकिम् ।  
रत्नान्यादातुकामास्ते ममन्थुः क्षीरसागरम् ॥ १५ ॥  
क्षीरोद्रे मथ्यमाने तु श्रीः स्वर्लोकमलेश्वरी ।  
समुद्भूता समुद्राख्य भृगुपुत्री हरिप्रिया ॥ १६ ॥  
धन्वन्तरिः शशाङ्कश्च पारिजातो महाद्रुमः ।  
उख्यैःश्रवाश्च तुरगो गज अैरावतस्तथा ॥ १७ ॥  
सुरा हरिधनुः शङ्खो गावः कामदुघास्ततः ।  
कौस्तुभाभ्यो मणिश्चैव तथा पीयूषमेव य ॥ १८ ॥  
पुनश्च मथ्यमाने तु कालकूटं महाविषम् ।  
युगान्तानलभं जातं सुरासुरभयावहम् ॥ १९ ॥  
पीयूषजन्मकाले तु भिन्दवो ये बहिर्गताः ।  
तेभ्यः कान्ताः समुद्भूता बह्व्यो ज्यद्भुतदर्शनाः ॥ २० ॥  
शरत्पूर्वोन्वुवदनास्तडित्सूर्यानलप्रभाः ।  
हारकेयूरकटकैर्दिव्यरत्नैरलङ्कृताः ॥ २१ ॥  
लावण्यामृततोयेन ताः सिञ्चन्त्यो दिशो दश ।  
जगद्गन्मादयन्त्येव भ्रूमङ्गायतवीक्षाः ॥ २२ ॥  
कोटिशस्ताः समुत्पन्नास्त्वमृतात्कामनिस्तृताः ।  
ततोऽमृतं समुत्पन्नं जरामृत्युनिवारणम् ॥ २३ ॥  
लक्ष्मीं शङ्खं कौस्तुभं य षड्गं जग्राह केशवः ।  
जग्राहार्कं ज्यं दिव्यमुख्यैःश्रवसामादरात् ॥ २४ ॥  
पारिजातं तरुवरमैरावतमिभेश्वरम् ।  
शयीपतिश्च जग्राह निर्जरेणो महादरात् ॥ २५ ॥

कालकूटं शशाङ्गं य देवत्राणाय शङ्करः ।  
 स्वकण्ठे धृतवान् शम्भुः स्वेच्छया भक्तवत्सलः ॥ २६ ॥  
 दैत्याः सुराभ्यां रमणीमीश्वराजविमोहिताः ।  
 जगद्भुः सकला व्यास सर्वे धन्वन्तरि जनाः ॥ २७ ॥  
 जगद्भुर्भुनयः सर्वे कामधेनुं मुनीश्वराः ।  
 सामान्यतस्त्रियस्ताश्च स्थिता आसन्विमोहिताः ॥ २८ ॥  
 अमृतार्थं महायुद्धं सम्भूयैव जयैषिणाम् ।  
 सुराणामसुराणां य मिथः सङ्घुब्धयेतसाम् ॥ २९ ॥  
 हृतं सोमं य दैतेयैर्बलादेवान्विजित्य य ।  
 बलिप्रभृतिभिर्व्यास युगान्ताऽन्यर्कसुप्रभैः ॥ ३० ॥  
 देवाः शङ्करमापन्ना विह्वलाः शिवमायया ।  
 सर्वे शङ्काद्यस्तात दैतेयैरर्दिता बलात् ॥ ३१ ॥  
 ततस्तदमृतं यत्नास्त्रीस्वयुपेण मायया ।  
 शिवाज्ञया रमेशेन दैत्येभ्यश्च हृतं मुने ॥ ३२ ॥  
 अपाययत्सुरांस्तांश्च मोहिनी स्त्रीस्वयुपयुक् ।  
 मोहयित्वासुरान्सर्वान्छरिर्मायाविनां वरः ॥ ३३ ॥  
 गत्वा निकटमेतस्या ऋषिरे दैत्यपुङ्गवाः ।  
 पाययस्व सुधामेतां मातृभूमेदोऽत्र पङ्क्तिषु ॥ ३४ ॥  
 अेतद्भुक्त्वा ददुस्तस्मै विष्णवे छलरूपिणे ।  
 ते दैत्या दानवाः सर्वे शिवमायाविमोहिताः ॥ ३५ ॥  
 अेतस्मिन्नन्तरे दृष्ट्वा स्त्रियो दानवपुङ्गवाः ।  
 अनयन्नमृतोद्भूता यथास्थानं यथासुभम् ॥ ३६ ॥  
 तासां पुराणि दिव्यानि स्वर्गाश्छतगुणान्यपि ।  
 धौरैर्यन्त्रैः सुगुहानि मयमायाकृतानि य ॥ ३७ ॥  
 सुरक्षितानि सर्वाणि कृत्वा युद्धाय निर्ययुः ।  
 अस्यृष्टवक्षसो दैत्याः कृत्वा समयमेव हि ॥ ३८ ॥  
 न स्पृशामः स्त्रियश्चेमा यदि देवैर्विनिर्जिताः ।  
 धृत्युक्त्वा ते महावीरा दैत्याः सर्वे युयुत्सवः ॥ ३९ ॥

सिंहनादं ततश्चक्रुः शङ्खान्धुः पृथङ्पृथङ् ।  
पूरयन्त षवाकाशं तर्पयन्तो बलाडकान् ॥ ४० ॥  
युद्धं बभूव देवानामसुरैः सड भीकरम् ।  
देवासुराप्यमतुलं प्रसिद्धं भुवनत्रये ॥ ४१ ॥  
जयं प्रापुः सुराः सर्वे विष्णुना परिरक्षिताः ।  
दैत्याः पलायितास्तत्र उताः सामरविष्णुना ॥ ४२ ॥  
दैत्याः सम्मोडिता देवैर्विष्णुना य मडात्मना ।  
उतावशिष्टाः पातालं विविशुर्विवराणि य ॥ ४३ ॥  
अनुवप्राज तान्विष्णुश्चक्रपाणिर्मडाबलः ।  
पातालं परमं गत्वा संस्थितान्भीतभीतवत् ॥ ४४ ॥  
येतस्मिन्नन्तरे विष्णुर्दृष्टशामृतसम्भवाः ।  
कान्ताः पूर्णैर्दृष्टवदना दिव्यलावण्यगर्विताः ॥ ४५ ॥  
सम्मोडितः कामबाणैर्लोभे तत्रैव निर्वृतिम् ।  
तामिश्च वरनारीभिः कीडमानो बभूव उ ॥ ४६ ॥  
ताम्यः पुत्रानजनयद्विष्णुर्वरपराङ्मान् ।  
मडीं सर्वां कम्पयन्तो नानायुद्धविशारदान् ॥ ४७ ॥  
ततो वै उरिपुत्रास्ते मडाबलपराङ्माः ।  
मडोपद्रवमायेरुः स्वर्गे भुवि य द्रुःभदम् ॥ ४८ ॥  
लोकोपद्रवमालक्ष्य निर्जरा मुनयोऽथ वै ।  
यङ्कुर्निवेदनं तेषां ब्रह्मणो प्रणिपत्य य ॥ ४९ ॥  
तच्छ्रुत्वादाय तान्ब्रह्मा ययौ कैलासपर्वतम् ।  
तत्र दृष्ट्वा शिवं देवं प्रणनाम पुनः पुनः ॥ ५० ॥  
तुष्टाव विविधैः स्तोत्रैर्नतस्कन्धः कृताञ्जलिः ।  
जय देव मडादेव सर्वस्वामिन्निति भ्रुवन् ॥ ५१ ॥  
ब्रह्मोवाच ।  
देवदेव मडादेव लोकान् रक्षाप्पिलान्ब्रह्मो ।  
उपद्रुतान्विष्णुपुत्रैः पातालस्थैर्विकारिभिः ॥ ५२ ॥

नारीष्वमृतभूतासु संसक्तात्मा हरिर्विभो ।  
पाताले तिष्ठतीदानीं रमते हि विकारवान् ॥ ५३ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।  
एत्थं बहुरस्तुतः शम्भुर्ब्रह्मणा सर्षिनिर्जरैः ।  
लोकसंरक्षणार्थाय विष्णोरानयनाय च ॥ ५४ ॥

ततः स भगवान् शम्भुः कृपासिन्धुर्भृश्वरः ।  
तद्गुपद्रवमाज्ञाय वृषरूपो बभूव ह ॥ ५५ ॥

एतत् श्रीशिवमहापुराणे तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां विष्णुपद्रववृषावतारवर्णनं नाम द्वाविंशोऽध्यायः ॥ ३.२२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां

### ३.२३. त्रयोविंशोऽध्यायः । वृषेश्वरसंज्ञकशिवावतारवर्णनम् ।

नन्दीश्वर उवाच ।  
ततो वृषभरूपेण गर्जमानः पिनाकधृक् ।  
प्रविष्टो विवरं तत्र निनदन्मैरवान् रवान् ॥ १ ॥  
निपेतुस्तस्य निनदैः पुराणि नगराणि च ।  
प्रकम्पो हि बभूवाथ सर्वेषां पुरवासिनाम् ॥ २ ॥  
ततो वृषो हरेः पुत्रान्सङ्गामोदितकार्मुकान् ।  
शिवमायाविमूढात्ममहाबलपराक्रमान् ॥ ३ ॥  
हरिपुत्रास्ततस्तेऽथ प्राङ्मुख्यन्मुनिसत्तम ।  
प्रदुद्रुवुः प्रगज्योर्ध्वैर्वीराः शङ्करसम्भुषम् ॥ ४ ॥  
आयातांस्तान्दरेः पुत्रान् रुद्रो वृषभरूपधृक् ।  
प्राङ्मुख्यद्विषशुपुत्रांश्च भुरैः शङ्खैर्व्यदारयत् ॥ ५ ॥  
विदारिताङ्गा रुद्रेण सर्वे हरिसुताश्च ते ।  
नष्टा द्रुतं सन्बभूवुर्गतप्राणा विचेतसः ॥ ६ ॥  
उतेषु तेषु पुत्रेषु विष्णुर्बलवतां वरः ।

निष्कम्याथ प्रगजर्योश्चैर्यथौ शीघ्रं हरान्तिकम् ॥ ७ ॥

दृष्ट्वा रुद्रं प्रप्रजन्तं हतविषयुसुतं वृषम् ।

शरैः सन्ताडयामास द्विव्यैरस्त्रैश्च केशवः ॥ ८ ॥

ततः क्रुद्धो मडादेवो वृषरूपी मदाबलः ।

अस्त्राणि तानि विषणोश्च जग्रास गिरिगोचरः ॥ ९ ॥

अथ कृत्वा मडाकोपं वृषात्मा स मधेश्वरः ।

विननाद मडाघोरं कम्पयंस्त्रिजगन्मुने ॥ १० ॥

तत उत्प्लुत्य तरसा पुरैः शृङ्गैर्व्येदारयत् ।

विषणुं क्रोधाकुलं मूढमजानन्तं निजं हरिम् ॥ ११ ॥

ततः स शिथिलात्मा हि व्यथिताङ्गो बलभूव ह ।

तत्प्रहारमसख्याशु हरिर्मायाविमोहितः ॥ १२ ॥

गतगर्वो हरिश्चैव विचेता गतयेतनः ।

ज्ञातवान् परमेशानं विहरन्तं वृषात्मना ॥ १३ ॥

अथ विज्ञाय गौरीशमागतं वृषरूपतः ।

प्राह गम्भीरया वाया नतस्कन्धः कृताञ्जलिः ॥ १४ ॥

हरिरुवाच ।

देवदेव मडादेव करुणासागर प्रभो ।

मायया ते मडेशान मोहितोऽहं विमूढधीः ॥ १५ ॥

कृतं युद्धं त्वयेशेन स्वनाथेन मया प्रभो ।

कृपां कृत्वा मयि स्वामिन्सोऽपराधो हि सख्यताम् ॥ १६ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

तस्य तद्भयनं श्रुत्वा हरेर्दीनतया मुने ।

भगवान् शङ्करः प्राह रमेशं भक्तवत्सलः ॥ १७ ॥

हे विषणो हे मडाबुद्धे कथं मां ज्ञातवान्न हि ।

युद्धं कृतं कृतस्तेऽद्य ज्ञानं सर्वं य विस्मृतम् ॥ १८ ॥

आत्मानं किन्न जानासि मधधीनपराक्रमम् ।

त्वया नात्र रतिः कार्या निवर्तस्व कुयारतः ॥ १९ ॥

कामाधीनं कथं ज्ञानं स्त्रीषु सक्तो विहारकृत् ।

नोयितं तव देवेश स्मरणं विश्वतारणम् ॥ २० ॥

तश्छुत्वा शम्भुवचनं विज्ञानप्रदमादरात् ।

ग्रीज्यन्स्वमनसा विष्णुः प्राड वाचं मधेश्वरम् ॥ २१ ॥

विष्णुरुवाच ।

ममात्र विद्यते यत्कं तद् गृहीत्वेतदादरात् ।

गमिष्यामि स्वलोकं तं त्वदाज्ञापदिपालकः ॥ २२ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

तदाकर्ण्य मधेशानो वचनं वैष्णवं उरः ।

प्रत्युवाच वृषात्मा हि वृषरक्षः पुनर्हृदिम् ॥ २३ ॥

न विलम्बः प्रकर्तव्यो गन्तव्यमित आशु ते ।

मच्छासनाद्दुरे लोके यत्कमत्रैव तिष्ठताम् ॥ २४ ॥

सन्तानादित्यसंस्थानास्थिवत्ववचनादपि ।

अहं धीरतरं तस्माद्यत्कमन्यद्दामि ते ॥ २५ ॥

अेतद्गुत्वा उरोऽलेभीदिव्यं कालानलप्रभम् ।

परं यत्कं प्रदीप्तं हि सर्वदुष्टविनाशनम् ॥ २६ ॥

विष्णवे प्रददौ यत्कं धीराकार्युतसुप्रभम् ।

सर्वामरमुनीन्द्राणां रक्षकाय मडात्मने ॥ २७ ॥

लब्ध्वा सुदर्शनं यान्यञ्चयत्कं परमदीप्तिमत् ।

उवाच विबुधांस्तत्र विष्णुर्बुद्धिमतां वरः ॥ २८ ॥

सर्वदेववरा यूयं मद्भाज्यं शृणुतादरात् ।

कर्तव्यं तत्तथा शीघ्रं ततः शं वो भविष्यति ॥ २९ ॥

दिव्या वराङ्गनास्सन्ति पाताले यौवनान्विताः ।

ताभिः सार्द्धं मडाकीडां यः करोतु करोतु सः ॥ ३० ॥

तश्छुत्वा केशवाद्भाज्यं शूरास्त्रिदशयोनयः ।

प्रवेष्टुकामाः पातालं बभूवुर्विष्णुना सह ॥ ३१ ॥

विचारमथ विज्ञाय तं तदा भगवान्हरः ।

क्रोधाच्छापं ददौ धीरं देवयोन्वष्टकस्य च ॥ ३२ ॥

हर उवाच ।

वर्जयित्वा मुनिं शान्तं दानवान्वा मदंशजम् ।

एतं यः प्रविशेत्स्थानं तस्य स्यान्निधनं क्षणम् ॥ ३३ ॥

श्रुत्वा वाक्यमिदं धीरं मनुष्यदितवर्धनम् ।

प्रत्याप्यातास्तु रुद्रेण देवाः स्वगृहमाययुः ॥ ३४ ॥

येवं स्त्रीलः परो विष्णुः शिवेन प्रतिशासितः ।

स्वर्लोकमगमद् व्यास स्वास्थ्यं प्राप जगत्थ तत् ॥ ३५ ॥

वृषेश्वरोऽपि भगवान् शङ्करो भक्तवत्सलः ।

एतं कृत्वा देवकार्यं जगाम स्वगिरीश्वरम् ॥ ३६ ॥

वृषेश्वरावतारस्तु वर्णितः शङ्करस्य य ।

विष्णुमोहलरः शर्वः त्रैलोक्यसुभकारकः ॥ ३७ ॥

पवित्रमिदमाप्यानं शत्रुबाधाहरं परम् ।

स्वर्ग्यं यशस्यमायुष्यं भुक्तिमुक्तिप्रदं सताम् ॥ ३८ ॥

य एतं शृणुयाद्भक्त्या श्रावयेद्भै समाहितः ।

तथा पठति यो ङीदं पाठयेत् सुधियो नरान् ।

स भुक्त्वा सकलान् कामान् अन्ते भोक्षमवाप्नुयात् ॥ ३९ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां वृषेश्वरसंज्ञकशिववतारवर्णनं नाम त्रयोविंशोऽध्यायः ॥

३.२३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां

### ३.२४. यतुर्विशोऽध्यायः । पिप्पलादावतारवर्णनम् ।

नन्दीश्वर उवाच ।

पिप्पलादाप्यमपरमवतारं भडेशितुः ।

शृणु प्राज्ञ मडाप्रीत्या भक्तिवर्धनमुत्तमम् ॥ १ ॥

यः पुरा गदितो विप्रो दधीचिर्मुनिस्तमः ।

मडाशैवः सुप्रतापी व्यावनिर्भृगुवंशजः ॥ २ ॥

क्षुवेण सड सङ्ग्रामे येन विष्णुः पराजितः ।  
 सनिर्जरोऽथ संशमो मलेश्वरसडाधिना ॥ ३ ॥  
 तस्य पत्नी मडाभागा सुवर्या नाम नामतः ।  
 मडापतिव्रता साध्वी यथा शमा द्विवौकसः ॥ ४ ॥  
 तस्मात्तस्यां मडादेवो नानालीलाविशारदः ।  
 प्रादुर्भूव तेजस्वी पिप्पलादेति नामतः ॥ ५ ॥  
 सूत उवाच ।  
 षत्याकण्यं मुनिश्रेष्ठो नन्दीश्वरवयोऽद्भुतम् ।  
 सनत्कुमारः प्रोवाच नतस्कन्धः कृताञ्जलिः ॥ ६ ॥  
 सनत्कुमार उवाच ।  
 नन्दीश्वर मडाप्राज्ञ साक्षाद् रुद्रस्वऋषधृक् ।  
 धन्यस्त्वं सद्गुरुस्तात श्रावितेयं कथाद्भुता ॥ ७ ॥  
 क्षुवेण सड सङ्ग्रामे श्रुतो विष्णुपराजयः ।  
 ब्रह्मणा मे पुरा तात तच्छापश्च शिलादृज ॥ ८ ॥  
 अधुना श्रोतुमिच्छामि देवशापं सुवर्यया ।  
 दत्तं पश्चात् पिप्पलादथरितं मङ्गलायनम् ॥ ९ ॥  
 सूत उवाच ।  
 षति श्रुत्वाथ शैलादिविधिपुत्रवयः शुभम् ।  
 प्रत्युवाच प्रसन्नात्मा स्मृत्वा शिवपदाभ्युजम् ॥ १० ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 अेकदा निर्जराः सर्वे वासवाधा मुनीश्वर ।  
 वृत्रासुरसडायैश्च दैत्यैरासन्यराजिताः ॥ ११ ॥  
 स्वानि स्वानि वरास्त्राणि दधीचस्याश्रमेऽपिलाः ।  
 निःक्षिप्य सडसा सधोऽभवन् देवाः पराजिताः ॥ १२ ॥  
 तदा सर्वे सुराः सेन्द्रा वध्यमानास्तथर्षयः ।  
 ब्रह्मलोकं गताः शीघ्रं प्रोयुः स्वं व्यसनं य तत् ॥ १३ ॥  
 तच्छ्रुत्वा देववचनं ब्रह्मा लोकपितामडः ।  
 सर्वं शशंस तत्त्वेन त्वष्टृश्रैव चिकीर्षितम् ॥ १४ ॥

भवद्गर्धार्यं जनिस्तस्त्वष्ट्रायं तपसा सुराः ।  
 वृत्रो नाम महातेजाः सर्वद्वैत्याधिपो महात् ॥ १५ ॥  
 अथ प्रयत्नः क्रियतां भवेदस्य वधो यथा ।  
 तत्रोपायं शृणु प्राज्ञ धर्मलेतोर्वदामि ते ॥ १६ ॥  
 महामुनिर्दधीश्वरिः स तपस्वी जितेन्द्रियः ।  
 लेभे शिवं समाराध्य वज्रास्थित्ववरं पुरा ॥ १७ ॥  
 तस्यास्थीन्धेव यायध्वं स दास्यति न संशयः ।  
 निर्माय तैर्दण्डवज्रं वृत्रं जडि न संशयः ॥ १८ ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 तश्श्रुत्वा ब्रह्मवचनं शङ्को गुरुसमन्वितः ।  
 आगच्छत्सामरः सद्यो दधीश्याश्रममुत्तमम् ॥ १९ ॥  
 दृष्ट्वा तत्र मुनिं शङ्कः सुवर्यान्वितमादरात् ।  
 ननाम साञ्जलिर्नम्रः सगुरुः सामरश्च तम् ॥ २० ॥  
 तदभिप्रायमाज्ञाय स मुनिर्भुधसत्तमः ।  
 स्वपत्नीं प्रेषयामास सुवर्यां स्वाश्रमान्तरम् ॥ २१ ॥  
 ततस्स देवराजश्च सामरः स्वार्थसाधकः ।  
 अर्थशास्त्रपरो भूत्वा मुनीशं वाक्यमब्रवीत् ॥ २२ ॥  
 शङ्क उवाच ।  
 त्वष्ट्रा विप्रकृताः सर्वे वयं देवास्तथर्षयः ।  
 शरण्यं त्वां महाशैवं दातारं शरणं गताः ॥ २३ ॥  
 स्वास्थीनि दृष्टि नो विप्र महावज्रमयानि हि ।  
 अश्ना ते स्वपविं कृत्वा उनिष्यामि सुरद्रुडम् ॥ २४ ॥  
 षट्युक्तस्तेन स मुनिः परोपकरणो रतः ।  
 ध्यात्वा शिवं स्वनाथं हि विससर्ज कलेवरम् ॥ २५ ॥  
 ब्रह्मलोकं गतः सद्यः स मुनिर्ध्वस्तबन्धनः ।  
 पुष्पवृष्टिरभूत्तत्र सर्वे विस्मयमागताः ॥ २६ ॥  
 अथ गां सुरभिं शङ्क आडूयाशु ल्यलेलयत् ।  
 अस्त्रनिर्मितये त्वाष्ट्रे निर्दिष्टं तदस्थिभिः ॥ २७ ॥

વિશ્વકર્મા તદાજ્ઞામશ્ચકલપેડસ્ત્રાણિ કૃત્સ્નશઃ ।  
 તદસ્થિભિર્વજ્રમયૈઃ સુદૃઢૈઃ શિવવર્યસા ॥ ૨૮ ॥  
 તસ્ય વંશોદ્ભવૈર્વજ્રં શરો બ્રહ્મશિરસ્તથા ।  
 અન્યાસ્થિભિર્બહૂનિ સ્વપરાણ્યસ્ત્રાણિ નિર્મમે ॥ ૨૯ ॥  
 તમિન્દ્રો વજ્રમુદ્યમ્ય વહ્નિતઃ શિવવર્યસા ।  
 વૃત્રમભ્યદ્રવત્કુહ્લો મુને રુદ્ર ઇવાન્તકમ્ ॥ ૩૦ ॥  
 તતઃ શકઃ સુસત્રધસ્તેન વજ્રેણ સ દ્રુતમ્ ।  
 ઉચ્ચકર્ત શિરો વાર્ત્તં ગિરિશ્ચ્ચુડ્ગમિવૌજસા ॥ ૩૧ ॥  
 તદા સમુત્સવસ્તાત બભૂવ ત્રિદિવૌકસામ્ ।  
 તુષ્ટુવુર્નિર્જરાઃ શકં પેતુઃ કુસુમવૃષ્ટયઃ ॥ ૩૨ ॥  
 ઇતિ તે કથિતં તાત પ્રસડ્ગાચ્ચરિતં ત્વિદમ્ ।  
 પિપ્પલાદાવતારં મે શ્ચૃણુ શમ્ભોર્મહાદરાત્ ॥ ૩૩ ॥  
 સુવર્યા સા મુનેઃ પત્ની દધીયસ્ય મહાત્મનઃ ।  
 યયૌ સ્વમાશ્રમાભ્યન્તસ્તદાજ્ઞામા પતિવ્રતા ॥ ૩૪ ॥  
 આગત્ય તત્ર સા દૃષ્ટ્વા ન પતિં સ્વં તપસ્વિની ।  
 ગૃહકાર્યં ચ સા કૃત્વાખિલં પતિનિદેશતઃ ॥ ૩૫ ॥  
 આજગામ પુનસ્તત્ર પશ્યન્તી બહ્વશોભનમ્ ।  
 દેવાંશ્ચ તાન્મુનિશ્રેષ્ઠ સુવર્યા વિસ્મિતાભવત્ ॥ ૩૬ ॥  
 જ્ઞાત્વા ચ તત્સર્વમિદં સુરાણાં  
 કૃત્યં તદાનીં ચ ચુકોપ સાધ્વી ।  
 દદૌ તદા શાપમતીવ રુષ્ટા  
 તેષાં સુવર્યા ઋષિવર્યભાર્યા ॥ ૩૭ ॥  
 સુવર્યોવાચ ।  
 અહો સુરા દ્રુષ્ટતરાશ્ચ સર્વે  
 સ્વકાર્યદક્ષા હ્યબુધાશ્ચ લુબ્ધાઃ ।  
 તસ્માચ્ચ સર્વે પશવો ભવન્તુ  
 સેન્દ્રાશ્ચ મેડધપ્રભૃતીત્યુવાચ ॥ ૩૮ ॥  
 એવં શાપં દદૌ તેષાં સુરાણાં સા તપસ્વિની ।

सशङ्काणां च सर्वेषां सुवर्या मुनिकाशिनी ॥ ३८ ॥

अनुगन्तुं पतेर्लोकमथेच्छत्सा पतिप्रता ।

यितां यङ्के समेधोभिः सुपवित्रैर्मनस्विनी ॥ ४० ॥

ततो नभोगिरा प्राड सुवर्या तां मुनिप्रियाम् ।

आश्वासयन्ती गिरिशप्रेरिता सुभ्रदायिनी ॥ ४१ ॥

आकाशवाण्युवाच ।

साडसं न कुरु प्राङ्गे शृणु मे परमं वचः ।

मुनितेजस्त्वद्दृष्टे तद्गुत्पाद्य यत्ततः ॥ ४२ ॥

ततः स्वाभीष्टथरणं देवि कर्तुं त्वमर्हसि ।

सगर्भा न दडेद् गात्रमिति ब्रह्मनिदेशनम् ॥ ४३ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

धृत्युक्त्वा सा नभोवाणी विरराम मुनीश्वर ।

तां श्रुत्वा सा मुनेः पत्नी विस्मिताभूत्क्षणां य सा ॥ ४४ ॥

सुवर्या सा महासाध्वी पतिलोकमभीप्सती ।

उपविश्याश्मना भूयः सोदरे विददार ड ॥ ४५ ॥

निर्गतो जठरात्तस्या गर्भो मुनिवरस्य सः ।

महादिव्यतनुर्दीप्तो भासयंश्च दिशो दश ॥ ४६ ॥

साक्षाद् रुद्रावतारोऽसौ दधीशिवरतेजसः ।

प्रादुर्भूतः स्वयं तात स्वलीलाकरणे क्षमः ॥ ४७ ॥

तं दृष्ट्वा स्वसुतं दिव्यं स्वरूपं मुनिकाशिनी ।

सुवर्याज्ञाय मनसा साक्षाद् रुद्रावतारकम् ॥ ४८ ॥

प्रलृष्टाभूमहासाध्वी प्रणम्याशु नुनाव सा ।

स्वदृष्टि स्थापयामास तत्स्वरूपं मुनीश्वर ॥ ४९ ॥

सुवर्या तनयं तं य प्रडस्य विमलेक्षणा ।

जननी प्राड सुप्रीत्या पतिलोकमभीप्सती ॥ ५० ॥

सुवर्योवाच ।

डे तात परमेशान थिरं तिष्ठास्य सन्निधौ ।

अश्वत्थस्य महाभाग सर्वेषां सुभ्रदो भवेः ॥ ५१ ॥

મામાજ્ઞાપય સુપ્રીત્યા પતિલોકાય ચાધુના ।  
તત્રસ્થાહં ચ પતિના ત્વાં ધ્યાયે રુદ્રરૂપિણમ્ ॥ ૫૨ ॥

નન્દીશ્ચર ઉવાચ ।  
ઇત્યેવં સા બભાષેઽથ સુવર્યા તનયં પ્રતિ ।  
પતિમન્વગમત્સાધ્વી પરમેણ સમાધિના ॥ ૫૩ ॥

એવં દધીચપત્ની સા પતિના સડ્ગતા મુને ।  
શિવલોકં સમાસાદ્ય સિષેવે શકુરં મુદા ॥ ૫૪ ॥

એતસ્મિન્નન્તરે દેવાઃ સેન્દ્રાશ્ચ મુનિભિઃ સહ ।  
તત્રાજગમુસ્ત્વરા તાત આહૂતા ઇવ હર્ષિતાઃ ॥ ૫૫ ॥

હરિબ્રહ્મા ચ સુપ્રીત્યાવતીર્ણ શકુરં ભુવિ ।  
સુવર્યાયાં દધીચાદ્યા યયતુઃ સ્વગણૈઃ સહ ॥ ૫૬ ॥

તત્ર દૃષ્ટ્વાવતીર્ણ તં મુનિપુત્રત્વમાગતમ્ ।  
રુદ્રં સર્વે પ્રણેમુશ્ચ તુષ્ટુવુર્બદ્ધપાણયઃ ॥ ૫૭ ॥

તદોત્સવો મહાનાસીદેવાનાં મુનિસત્તમ ।  
નેદુદુન્દુભયસ્તત્ર નર્તકયો નનૃતુર્મુદા ॥ ૫૮ ॥

જગુર્ગન્ધર્વપુત્રાશ્ચ કિન્નરા વાદવાદકાઃ ।  
વાદયામાસુરમરાઃ પુષ્પવૃષ્ટિં ચ ચક્રિરે ॥ ૫૯ ॥

દધીચેઃ પિષ્પલપિતુર્વિલસન્તં સુતં ચ તમ્ ।  
સંસ્કૃત્ય વિધિવત્સર્વે વિષ્ણ્વાદ્યાસ્તુષ્ટુવુઃ પુનઃ ॥ ૬૦ ॥

પિષ્પલાદેતિ તન્નામ ચક્રે બ્રહ્મા પ્રસન્નધીઃ ।  
પ્રસન્નો ભવ દેવેશ ઇત્યૂચે હરિણા સુરૈઃ ॥ ૬૧ ॥

ઇત્યુક્ત્વા તમનુજ્ઞાય બ્રહ્મા વિષ્ણુઃ સુરાસ્તથા ।  
સ્વં સ્વં ધામ યયુઃ સર્વે વિધાય ચ મહોત્સવમ્ ॥ ૬૨ ॥

અથ રુદ્રઃ પિષ્પલાદોઽશ્ચત્યમૂલે મહાપ્રભુઃ ।  
તતાપ સુચિરં કાલં લોકાનાં હિતકામ્યયા ॥ ૬૩ ॥

ઇત્યં સુતપતસ્તસ્ય પિષ્પલાદસ્ય સમ્મુખે ।  
મહાકાલો વ્યતીયાય લોકચર્યાનુસારિણઃ ॥ ૬૪ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે તૃતીયાયાં શતરુદ્રસંહિતાયાં પિષ્પલાદાવતારવર્ણનં નામ ચતુર્વિંશોઽધ્યાયઃ ॥ ૩.૨૪ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां

### ३.२५. पञ्चविंशोऽध्यायः । पिप्पलादावतारयस्त्रितवर्णनम् ।

नन्दीश्वर उवाच ।

अथ लोके व्यवस्थाय धर्मस्य स्थापनेच्छया ।

महालीलां यकारेशस्तामलो सन्मुने शृणु ॥ १ ॥

अेकदा पुष्पभद्रायां स्नातुं गच्छन्मुनीश्वरः ।

ददर्श पद्मां युवतीं शिवांशां सुमनोहराम् ॥ २ ॥

तल्लिप्सुस्तत्पितुः स्थानमनरायस्य भूपतेः ।

जगाम भुवनायारी लोकतत्त्वविद्यक्षाणः ॥ ३ ॥

राजा नराणां तं दृष्ट्वा प्रणाम्य य भयाकुलः ।

मधुपर्कादिकं दत्त्वा पूजयामास भक्तितः ॥ ४ ॥

स्नेहात्सर्वं गृहीत्वा स यथाये कन्यकां मुनिः ।

मौनी बभूव नृपतिः किञ्चिन्निर्वक्तुमक्षमः ॥ ५ ॥

मुनिः प्रोवाच नृपतिं कन्यां मे देहि भक्तितः ।

अन्यथा भस्मसात्सर्वं करिष्येऽहं त्वया सह ॥ ६ ॥

अथो बभूवुरारुणः सर्वे राजजनास्तदा ।

तेजसा पिप्पलादस्य दाधीयस्य महामुने ॥ ७ ॥

अथ राजा महाभीतो विलप्य य मुहुर्मुहुः ।

कन्यामलङ्कृतां पद्मां वृद्धाय मुनये ददौ ॥ ८ ॥

पद्मां विवाह्य स मुनिः शिवांशाम्भूपतेः सुताम् ।

पिप्पलादो गृहीत्वा तां मुदितः स्वाश्रमं ययौ ॥ ९ ॥

तत्र गत्वा मुनिवरो वयसा जर्जरोऽधिकः ।

उवास नार्यां स तथा तपस्वी नातिलम्पटः ॥ १० ॥

अथोऽनराण्यकन्या सा सिषेवे भक्तितो मुनिम् ।  
 कर्माणा मनसा वाया लक्ष्मीनारायणं यथा ॥ ११ ॥  
 एत्थं स पिप्पलादो हि शिवांशो मुनिसत्तमः ।  
 रेमे तथा युवत्या य युवाभूय स्वलीलया ॥ १२ ॥  
 दश पुत्रा मडात्मानो बभूवुः सुतपस्विनः ।  
 मुनेः पितुः समाः सर्वे पद्मायाः सुभवर्द्धनाः ॥ १३ ॥  
 अेवं लीलावतारो हि शङ्करस्य मडाप्रभोः ।  
 पिप्पलादो मुनिवरो नानालीलाकरः प्रभुः ॥ १४ ॥  
 येन दत्तो वरः प्रीत्या लोकेभ्यो हि दयालुना ।  
 दृष्ट्वा लोके शनेः पीडां सर्वेषामनिवारिणीम् ॥ १५ ॥  
 षोडशाब्दावधि नृणां जन्मतो न भवेय्य सा ।  
 तथा य शिवभक्तानां सत्यमेतद्धि मे वयः ॥ १६ ॥  
 अथानादृत्य मद्वाङ्मयं कुर्यात्पीडां शनिः क्वचित् ।  
 तेषां नृणां तदा स स्याद्भस्मसान्न हि संशयः ॥ १७ ॥  
 एति तद्भयतस्तात विकृतोऽपि शनैश्चरः ।  
 तेषां न कुरुते पीडां कदाचिद् ग्लसत्तमः ॥ १८ ॥  
 एति लीलामनुष्यस्य पिप्पलादस्य सन्भुने ।  
 कथितं सुयस्त्रिं ते सर्वकामकृत्वप्रदम् ॥ १९ ॥  
 गाधिश्च कौशिकश्चैव पिप्पलादो मडामुनिः ।  
 शनैश्चरकृतां पीडां नाशयन्ति स्मृतास्त्रयः ॥ २० ॥  
 पिप्पलादस्य यरितं पद्मायरितसंयुतम् ।  
 यः पठेच्छृणुयाद्वापि सुभक्त्या भुवि मानवः ॥ २१ ॥  
 शनिपीडाविनाशार्थमेतय्यरितमुत्तमम् ।  
 यः पठेच्छृणुयाद्वापि सर्वाकामानवाप्नुयात् ॥ २२ ॥  
 धन्यो मुनिवरो ज्ञानी मडाशैवः सतां प्रियः ।  
 अस्य पुत्रो मडेशानः पिप्पलादाप्य आत्मवान् ॥ २३ ॥  
 एदमाभ्यानमनघं स्वर्ग्यं कुग्रहदोषहृत् ।  
 सर्वकामप्रदं तात शिवभक्तिविवर्द्धनम् ॥ २४ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां पिप्पलादावतास्थरितवर्णनं नाम पञ्चविंशोऽध्यायः ॥  
३.२५ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां

३.२६. षट्त्रिंशोऽध्यायः । वैश्वनाथाह्वयशिवावतारवर्णनम् ।

नन्दीश्वर उवाच ।

शृणु तात प्रवक्ष्यामि शिवस्य परमात्मनः ।

अवतारं परानन्दं वैश्वनाथाह्वयं मुने ॥ १ ॥

नन्दिग्रामे पुरा काञ्चिन्मलानन्देति विश्रुता ।

अभूव वाश्वनिता शिवभक्ता सुसुन्दरी ॥ २ ॥

महाविभवसम्पन्ना सुधनाढ्या मलोज्ज्वला ।

नानारत्नपरिच्छिन्नशृङ्गाररसनिर्भरा ॥ ३ ॥

सर्वसङ्गीतविद्यासु निपुणातिमनोहरा ।

तस्या गेयेन लृप्यन्ति राक्ष्यो राजान एव च ॥ ४ ॥

समानर्थं सदा साम्भं सा वेश्या शङ्करं मुदा ।

शिवनामजपासक्ता भस्मरुद्राक्षभूषणा ॥ ५ ॥

शिवं सम्पूज्य सा नित्यं सेवन्ती जगदीश्वरम् ।

ननर्त परया भक्त्या गायन्ती शिवसद्यशः ॥ ६ ॥

रुद्राक्षैर्भूषयित्वैकं मर्कटं यैव कुक्कुटम् ।

करतालैश्च गीतैश्च सदा नर्तयति स्म सा ॥ ७ ॥

नृत्यमानौ य तौ दृष्ट्वा शिवभक्तिरता य सा ।

वेश्या स्म विडसत्युभ्यैः प्रेमणा सर्वसाभीयुता ॥ ८ ॥

रुद्राक्षैः कृतकेयूरकर्णाभरणभण्डना ।

मर्कटः शिक्षया तस्याः पुरो नृत्यति बालवत् ॥ ९ ॥

शिभासम्भद्ररुद्राक्षः कुक्कुटः कपिना सह ।  
 नित्यं ननर्त नृत्यज्ञः पश्यातां हितभावहन् ॥ १० ॥  
 अवे सा कुर्वती वेश्या कौतुकं परमादरात् ।  
 शिवभक्तिरता नित्यं महानन्दभराभवत् ॥ ११ ॥  
 शिवभक्तिं प्रकुर्वन्त्या वेश्याया मुनिसत्तम ।  
 बहुकालो व्यतीयाय तस्याः परमसौष्यतः ॥ १२ ॥  
 अेकदा य गृहे तस्या वैश्यो भूत्वा शिवः स्वयम् ।  
 परीक्षितुं य तद्भावमाजगाम शुभो प्रती ॥ १३ ॥  
 त्रिपुण्ड्रविलसद्भावो रुद्राक्षाभरणः कृती ।  
 शिवनामजपासक्तो जटिलः शैववेषभृत् ॥ १४ ॥  
 स भिन्नद्वेषस्मनियथं प्रकोष्ठे वरकङ्कुणम् ।  
 महारत्नपरिस्तीर्णं राजते परकौतुकी ॥ १५ ॥  
 तमागतं सुसम्भूज्य सा वेश्या परया मुदा ।  
 स्वस्थाने सादरं वैश्यं सुन्दरी हि न्यवेशयत् ॥ १६ ॥  
 तत्प्रकोष्ठे वरं वीक्ष्य कङ्कुणं सुमनोहरम् ।  
 तस्मिञ्जातस्पृहा सा य तं प्रोवाय सुविस्मिता ॥ १७ ॥  
 महानन्दोवाय ।  
 महारत्नमयश्चायं कङ्कुणस्त्वत्करे स्थितः ।  
 मनो हरति मे सद्यो दिव्यस्त्रीभूषणोचितः ॥ १८ ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 एति तां नवरत्नाढ्ये सस्पृहां करभूषणे ।  
 वीक्ष्योदारमतिर्वैश्यः सस्मितं समभाषत ॥ १९ ॥  
 वैश्यनाथ उवाच ।  
 अस्मिन् रत्नवरे दिव्ये सस्पृहं यद्वि ते मनः ।  
 त्वमेवाधत्स्व सुप्रीत्या मौल्यमस्य ददासि किम् ॥ २० ॥  
 वेश्योवाच ।  
 वयं हि स्वैर्यारिण्यो वेश्यास्तु न पतिप्रताः ।  
 अस्मत्सुलोचिती धर्मो व्यभियारो न संशयः ॥ २१ ॥

यद्यैतदभिलं चित्तं गृह्णाति करभूषणम् ।  
 दिनत्रयमडोरात्रं पत्नी तव भवाम्यहम् ॥ २२ ॥  
 वैश्य उवाच ।  
 तथास्तु यदिति ते सत्यं वचनं वीरवल्लभे ।  
 ददामि रत्नवलयं त्रिरात्रं भव मे वधूः ॥ २३ ॥  
 अेतस्मिन्व्यवहारे तु प्रमाणां शशिभास्करौ ।  
 त्रिवारं सत्यमित्युक्त्वा हृद्यं मे स्पृश प्रिये ॥ २४ ॥  
 वैश्यावाच ।  
 दिनत्रयमडोरात्रं पत्नी भूत्वा तव प्रभो ।  
 सडधर्मं यरामीति सत्यं सत्यं न संशयः ॥ २५ ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 धृत्युक्त्वा हि मडानन्दा त्रिवारं शशिभास्करौ ।  
 प्रमाणीकृत्य सुप्रीत्या सा तद् हृद्यमस्पृशत् ॥ २६ ॥  
 अथ तस्यै स वैश्यस्तु प्रदत्त्वा रत्नकङ्कुणम् ।  
 लिङ्गं रत्नमयं तस्य हस्ते दत्त्वेदमश्रवीत् ॥ २७ ॥  
 वैश्यनाथ उवाच ।  
 धदं रत्नमयं लिङ्गं शैवं मत्प्राणदवल्लभम् ।  
 रक्षाणीयं त्वया कान्ते गोपनीयं प्रयत्नतः ॥ २८ ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 अेवमस्त्विति सा प्रोश्य लिङ्गमादाय रत्नजम् ।  
 नाट्यमण्डपिकामध्ये निधाय प्राविशद् गृहम् ॥ २९ ॥  
 सा तेन सङ्गता रात्रौ वैश्येन विटधर्मिणा ।  
 सुभं सुष्वाप पर्यङ्गे मृदुतल्पोपशोभिते ॥ ३० ॥  
 ततो निशीथसमये मुने वैश्यपतीश्रया ।  
 अकस्माद्दुत्थिता वाणी नृत्यमण्डपिकान्तरे ॥ ३१ ॥  
 मडाप्रज्वलितो वह्निः सुसमीरसहायवान् ।  
 नाट्यमण्डपिकां तात तामेव सडसावृणोत् ॥ ३२ ॥  
 मण्डपे दह्यमाने तु सडसोत्थाय सम्भ्रमात् ।

मर्कटं भोययामास सा वेश्या तत्र बन्धनात् ॥ ३३ ॥

स मर्कटो मुक्तबन्धः कुक्कुटेन सलामुना ।

भिया दूरं छि दृद्राव विधूयाग्निं कणान्बलून् ॥ ३४ ॥

स्तम्भेन सल निर्दग्धं तल्लिङ्गं शकलीकृतम् ।

दृष्ट्वा वेश्या स वैश्यश्च दुरन्तं दृग्भमापतुः ॥ ३५ ॥

दृष्ट्वा ज्यात्मसमं लिङ्गं दग्धं वैश्यपतिस्तदा ।

ज्ञातुं तद्भावमन्तःस्थं मरुणाय मतिं दधे ॥ ३६ ॥

निविश्येऽतितरां जेदाद्वैश्यस्तामाह दृःषिताम् ।

नानालीलो मडेशानः कौतुकात्ररदेऽलवान् ॥ ३७ ॥

वैश्यपतिरुवाच ।

शिवलिङ्गे तु निर्भिन्ने दग्धे मडत्प्राणवल्लभे ।

सत्यं वस्मि न सन्देशो नाहं श्रुवितुमुत्सहे ॥ ३८ ॥

शितां कारय मे भद्रे स्वभृत्यैस्त्वं वरैर्दधु ।

शिवे मनः समावेश्य प्रवेक्ष्यामि लुताशनम् ॥ ३९ ॥

यदि ब्रह्मेन्द्रविषण्वाद्या वारयेयुः समेत्य माम् ।

तथाप्यस्मिन् क्षणे भद्रे प्रविशामि त्यजाम्यसून् ॥ ४० ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

तमेवं दृढनिर्बन्धं सा विज्ञाय सुदुःषिता ।

स्वभृत्यैः कारयामास शितां स्वभवनाद् बलिः ॥ ४१ ॥

ततः स वैश्यः शिव ओक ओव

प्रदक्षिणीकृत्य समिद्धमग्निम् ।

विवेश पश्यत्सु नरेषु धीरः

सुकौतुकी सङ्गतिभावमिच्छुः ॥ ४२ ॥

दृष्ट्वा सा तद्गतिं वेश्या मडानन्दातिविस्मिता ।

अनुतापं च युवती प्रपेदे मुनिसत्तम ॥ ४३ ॥

अथ सा दृःषिता वेश्या स्मृत्वा धर्मं सुनिर्मलम् ।

सर्वान्बन्धुजनान्वीक्ष्य बभाषे करुणं वचः ॥ ४४ ॥

मडानन्दोवाच ।

रत्नकुण्डलादाय मया सत्यमुदाहृतम् ।  
 दिनत्रयमहं पत्नी वैश्यस्यामुष्य सम्मता ॥ ४५ ॥  
 कर्मणा मत्कृतेनायं मृतो वैश्यः शिवप्रती ।  
 तस्मादहं प्रवेक्ष्यामि सडानेन दुताशनम् ॥ ४६ ॥  
 स्वधर्मचारिणीत्युक्तमाचार्यैः सत्यवादिभिः ।  
 अेवं कृते मम प्रीत्या सत्यं मयि न नश्यतु ॥ ४७ ॥  
 सत्याश्रयः परो धर्मः सत्येन परमा गतिः ।  
 सत्येन स्वर्गमोक्षौ य सत्ये सर्वं प्रतिष्ठितम् ॥ ४८ ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 षति सा दृढनिर्भन्धा वार्यमाणापि बन्धुभिः ।  
 सत्यलोपमिया नारी प्राणांस्त्यक्तुं मनो दधे ॥ ४९ ॥  
 सर्वस्वं द्विजमुष्येभ्यो दत्त्वा ध्यात्वा सदाशिवम् ।  
 तमग्निं त्रिःपरिक्रम्य प्रवेशाम्बुभी ल्यभूत् ॥ ५० ॥  
 तां पतन्तीं समिद्धेऽग्नौ स्वपदार्पितमानसाम् ।  
 वारयामास विश्वात्मा प्रादुर्भूतः स वै शिवः ॥ ५१ ॥  
 सा तं विलोक्याभिलहेवहेवं  
 त्रिलोचनं चन्द्रकलावतंसम् ।  
 शशाङ्कसूर्यानलकोटिभासं  
 स्तब्धेव भीतेव तथैव तस्थौ ॥ ५२ ॥  
 तां विह्वलां सुवित्रस्तां वेपमानां जडीकृताम् ।  
 समाश्वास्य गलद्भाष्यां करौ धृत्वाभ्रवीद्भयः ॥ ५३ ॥  
 शिव उवाच ।  
 सत्यं धर्मं य धैर्यं य भक्तिं य मयि निश्चलाम् ।  
 परीक्षितुं त्वत्सकाशं वैश्यो भूत्वाहमागतः ॥ ५४ ॥  
 माययाग्निं समुद्दीप्य दग्धं ते नाट्यमण्डपम् ।  
 दग्धं कृत्वा रत्नलिङ्गं प्रविष्टोऽहं दुताशनम् ॥ ५५ ॥  
 सा त्वं सत्यमनुस्मृत्य प्रविष्टाग्निं मया सडा ।  
 अतस्ते सम्प्रदास्यामि भोगांस्त्रिदशदुर्बलान् ॥ ५६ ॥

યદાદિચ્છસિ સુશ્રોણિ તદેવ હિ દદામિ તે ।  
ત્વદ્ભક્ત્યાહં પ્રસન્નોઽસ્મિ તવાદેયં ન વિદ્યતે ॥ ૫૭ ॥

નન્દીશ્વર ઉવાચ ।  
ઇતિ બ્રુવતિ ગૌરીશે શકુરે ભક્તવત્સલે ।  
મહાનન્દા ચ સા વેશ્યા શકુરં પ્રત્યભાષત ॥ ૫૮ ॥

વેશ્યોવાચ ।  
ન મે વાઞ્છાસ્તિ ભોગેષુ ભૂમૌ સ્વર્ગે રસાતલે ।  
તવ પાદામ્બુજસ્પર્શાદન્યત્કિચ્ચિન્ન કામયે ॥ ૫૯ ॥

યે મે ભૃત્યાશ્ચ દાસ્યશ્ચ યે ચાન્યે મમ બાન્ધવાઃ ।  
સર્વે ત્વદ્દર્શનપરાસ્ત્વયિ સન્ન્યસ્તવૃત્તયઃ ॥ ૬૦ ॥

સર્વનિતાન્મયા સાર્ધં નિનીયાત્મપરં પદમ્ ।  
પુનર્જન્મભયં ઘોરં વિમોચય નમોઽસ્તુ તે ॥ ૬૧ ॥

નન્દીશ્વર ઉવાચ ।  
તતઃ સ તસ્થા વચનં પ્રતિનન્ધ મહેશ્વરઃ ।  
તાઃ સર્વાશ્ચ તયા સાર્ધં નિનાય સ્વં પરં પદમ્ ॥ ૬૨ ॥

વૈશ્યનાથાવતારસ્તે વર્ણિતઃ પરમો મયા ।  
મહાનન્દાસુખકરો ભક્તાનન્દપ્રદઃ સદા ॥ ૬૩ ॥

ઇદં ચરિત્રં પરમં પવિત્રં  
સતાં ચ સર્વપ્રદમાશુ દિવ્યમ્ ।  
શિવાવતારસ્ય વિશામ્પતેર્મહા-  
નન્દામહાસૌખ્યકરં વિચિત્રમ્ ॥ ૬૪ ॥

ઇદં ચઃ શૃણુયાદ્ભક્ત્યા શ્રાવયેદ્વા સમાહિતઃ ।  
ચ્યવતે ન સ્વધર્માત્સ પરત્ર લભતે ગતિમ્ ॥ ૬૫ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે તૃતીયાયાં શતરુદ્રસંહિતાયાં વૈશ્યનાથાહ્યશિવાવતારવર્ણનં નામ ષડ્વિંશોઽધ્યાયઃ ॥  
૩.૨૬ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશકુરાભ્યાં નમઃ ॥

॥ શ્રીશિવમહાપુરાણમ્ ॥

તૃતીયાયાં શતરુદ્રસંહિતાયાં

३.२७. सप्तविंशोऽध्यायः । द्विजेशाभ्यशिवावतारवर्णनम् ।

नन्दीश्वर उवाच ।

शङ्खु तात प्रवक्ष्यामि शिवस्य परमात्मनः ।

द्विजेश्वरावतारं य सशिवं सुषुप्तं सताम् ॥ १ ॥

यः पूर्वं वर्णितस्तात भद्रायुर्नृपसत्तमः ।

यस्मिन्नुषभरूपेणानुग्रहं कृतवाञ्छिवः ॥ २ ॥

तद्धर्मस्य परीक्षार्थं पुनराविर्बभूव सः ।

द्विजेश्वरस्वरूपेण तदेव कथयाम्यहम् ॥ ३ ॥

ऋषभस्य प्रभावेण शत्रूञ्जित्वा रणे प्रभुः ।

प्राप्तसिंहासनस्तात भद्रायुः सम्भूवतु ॥ ४ ॥

यन्द्राङ्गदस्य तनया सीमन्तिन्याः शुभाङ्गजा ।

पत्नी तस्याभवद् ब्रह्मन्सुसाध्वी कीर्तिमालिनी ॥ ५ ॥

स भद्रायुः कदाचित्स्वप्रियया गहनं वनम् ।

प्राविशत्संविडारार्थं वसन्तसमये मुने ॥ ६ ॥

अथ तस्मिन्वने रभ्ये विजडार स भूपतिः ।

शरणागतपालिन्या तथा स्वप्रियया सह ॥ ७ ॥

अथ तद्धर्मदृढतां प्रतीक्षन्परमेश्वरः ।

लीलां यकार तत्रैव शिवया सह शङ्करः ॥ ८ ॥

शिवा शिवश्च भूत्वोभौ तद्गने द्विजदम्पती ।

व्याघ्रं मायामयं कृत्वाविर्भूतौ निजलीलया ॥ ९ ॥

अथाविदूरे तस्यैव द्रवन्तौ भयविह्वलौ ।

अन्वीयमानौ व्याघ्रेण रुदन्तौ तौ भभूवतुः ॥ १० ॥

अथ विद्मौ य तौ तात भद्रायुः स महीपतिः ।

ददर्श कन्दमानौ हि शरण्यः क्षत्रियर्षभः ॥ ११ ॥

अथ तौ मुनिशार्दूल स्वमायाद्विजदम्पती ।

भद्रायुषं मडाराजभूयतुर्भयविह्वलौ ॥ १२ ॥

द्विजदम्पती उच्यतुः ।

पाङ्क्ति पाङ्क्ति महाराज नावुभौ धर्मवित्तम् ।  
 अेष आयाति शार्दूलो जग्धुमावां महाप्रभो ॥ १३ ॥  
 अेष छिन्नः कालसमः सर्वप्राणिभयङ्करः ।  
 यावन्न जादति प्राप्य तावन्नौ रक्ष धर्मवित् ॥ १४ ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 एतन्माकन्दितं श्रुत्वा तयोश्च नृपतीश्वरः ।  
 अति शीघ्रं महावीरः स यावद्धनुराददे ॥ १५ ॥  
 तावदभ्येत्य शार्दूलः त्वरमाणोऽतिमायिकः ।  
 स तस्य द्विजवर्यस्य मध्ये जग्राह तां वधूम् ॥ १६ ॥  
 उे नाथ नाथ उे कान्त उा शम्भो उा जगद्गुरो ।  
 एति रोडुयमानां तां व्याघ्रो जग्रास भीषणः ॥ १७ ॥  
 तावत्स राजा निशितैर्भल्लैर्व्याघ्रमताडयत् ।  
 न स तैर्विव्यथे डिग्धिद्गिरीन्द्र एव वृष्टिभिः ॥ १८ ॥  
 स शार्दूलो महासत्त्वो राज्ञः स्वैरकृतव्यथः ।  
 भलादाकृष्य तां नारीमपाकमत सत्वरः ॥ १९ ॥  
 व्याघ्रेणापहृतां नारीं वीक्ष्य विप्रोऽतिविस्मितः ।  
 लौडिडीं गतिमाश्रित्य रुरोदाति मुहुर्मुहुः ॥ २० ॥  
 रुदित्वा चिरकालं य स विप्रो मायश्वरः ।  
 भद्रायुषं मडीपालं प्रोवाच मडलारकः ॥ २१ ॥  
 द्विजेश्वर उवाच ।  
 राजन् क्व ते महास्त्राणि क्व ते त्राणं मलद्धनुः ।  
 क्व ते द्वादशसाहस्रमडानागयुतं भलम् ॥ २२ ॥  
 किं ते भङ्गेन शङ्गेन किं ते मन्त्रास्त्रविधया ।  
 किं सत्त्वेन मडास्त्राणां किं प्रभावेण भूयसा ॥ २३ ॥  
 तत्सर्वं विह्वलं जातं यथ्यान्यत्त्वयि तिष्ठति ।  
 यस्त्वं वनौकसां घातं न निवारयितुं क्षमः ॥ २४ ॥  
 क्षत्रस्थायं परो धर्मो क्षताय्य परिरक्षणम् ।  
 तस्मिन्कुलोचिते धर्मो नष्टे त्वज्जिवितेन किम् ॥ २५ ॥

आर्तानां शरणागतानां त्राणं कुर्वन्ति पार्थिवाः ।  
 प्राणैरर्थैश्च धर्मज्ञास्तद्धिना य मृतोपमाः ॥ २६ ॥  
 आर्तत्राणविहीनानां ज्वितान्मरणं वरम् ।  
 धनिनां दानहीनानां गार्हस्थ्यार्त्सिक्शुता वरम् ॥ २७ ॥  
 वरं विषाशनं प्राणैर्वरमग्निप्रवेशनम् ।  
 कृपणानामनाथानां दीनानामपरक्षणात् ॥ २८ ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 एत्थं विलपितं तस्य स्ववीर्यस्य य गर्हणम् ।  
 निशम्य नृपतिः शोकादात्मन्येवमचिन्तयत् ॥ २९ ॥  
 अहो मे पौरुषं नष्टमद्य दैवविपर्ययात् ।  
 अद्य कीर्तिश्च मे नष्टा पातकं प्राप्तमुत्कटम् ॥ ३० ॥  
 धर्मः कुलोचितो नष्टो मन्मथाग्यस्य दुर्मतेः ।  
 नूनं मे सम्पद्ये राज्यमायुष्यं क्षयमेष्यति ॥ ३१ ॥  
 अद्य यैनं द्विजन्मानं उतदारं शुयार्दितम् ।  
 उतशोकं कश्चिन्मामि दत्त्वा प्राणानतिप्रियान् ॥ ३२ ॥  
 एति निश्चित्य मनसा सा भद्रायुर्नृपोत्तमः ।  
 पतित्वा पादयोस्तस्य बभ्राषे परिसान्त्वयन् ॥ ३३ ॥  
 भद्रायुरुवाच ।  
 कृपां कृत्वा मयि ब्रह्मन् क्षत्रबन्धौ उत्तौजसि ।  
 शोकन्त्यज महाप्राज्ञ दास्याम्यद्य तु वाञ्छितम् ॥ ३४ ॥  
 एदं राज्यमियं राज्ञी ममेदं य कलेवरम् ।  
 त्वदधीनमिदं सर्वं किन्तेऽभिलषितं वरम् ॥ ३५ ॥  
 ब्राह्मण उवाच ।  
 किमादर्शनं यान्धस्य किं गृहेर्भैक्ष्यज्विनः ।  
 किं पुस्तकेन मूढस्य निस्त्रीकस्य धनेन किम् ॥ ३६ ॥  
 अतोऽहं उतपत्नीको भुक्तभोगो न कर्हियित् ।  
 एमान्तवाग्रमहिर्षी कामये दीयतामिति ॥ ३७ ॥  
 भद्रायुरुवाच



ततोऽम्भराद् द्रुतं पेतुर्दिव्याः कुसुमवृष्टयः ।  
 प्रणोर्दुर्दिवतूर्याणि देव्यश्च ननृतुर्जगुः ॥ ५० ॥  
 तत्राजग्मुः स्तूयमाना हरिर्भ्रूमा तथासुराः ।  
 छन्द्राद्यो नारदाद्या मुनयश्चापरेऽपि य ॥ ५१ ॥  
 तदोत्सवो मडानासीत्तत्र भक्तिप्रवर्धनः ।  
 सति पश्यति भूपाले भक्तिनम्रीकृताञ्जलौ ॥ ५२ ॥  
 तदर्शानानन्दविजृम्भिताशयः प्रवृद्धभाष्याम्बुविलिप्तगात्रः ।  
 प्रवृष्टरोमा स हि गद्गदाक्षरस्तुष्टाव गीर्भिर्मुकुलीकृताञ्जलिः ॥ ५३ ॥  
 ततस्स भगवान् राज्ञा संस्तुतः परमेश्वरः ।  
 प्रसन्नः सल पार्वत्या तमुवाच दयानिधिः ॥ ५४ ॥  
 राज्ञस्ते परितुष्टोऽलं भक्त्या त्वद्धर्मतोऽधिकम् ।  
 वरं ब्रूहि सपत्नीकम्प्रयच्छामि न संशयः ॥ ५५ ॥  
 तव भावपरीक्षार्थं द्विजो भूत्वाऽहमागतः ।  
 व्याघ्रोऽथा परित्रस्ता साक्षाद्देवी शिवा हि सा ॥ ५६ ॥  
 व्याघ्रो मायामयो यस्ते शरैरक्षत विग्रहः ।  
 धीरतान् द्रष्टुकामस्ते पत्नीं याचितवानलम् ॥ ५७ ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 छत्याकर्ण्य प्रभोर्वाक्यं स भद्रायुर्मंडीपतिः ।  
 पुनः प्राणम्य संस्तूय स्वामिनं नतकोऽब्रवीत् ॥ ५८ ॥  
 भद्रायुरुवाच ।  
 ओक एव वरो नाथ यद्भवान्परमेश्वरः ।  
 भवतापप्रतप्तस्य मम प्रत्यक्षतां गतः ॥ ५९ ॥  
 यद्ददासि पुनर्नाथ वरं स्वकृपया प्रभो ।  
 वृष्टोऽलं परमं त्वत्तो वरं हि वरदर्षभात् ॥ ६० ॥  
 वज्रबाहुः पिता मे हि सपत्नीको मलेश्वर ।  
 सपत्नीकस्त्वलं नाथ सदा त्वत्पादसेवकः ॥ ६१ ॥  
 वैश्यः पद्माकरो नाम तत्पुत्रः सनयाभिधः ।  
 सर्वानेतान्मलेशान सदा त्वं पार्श्वगान्धुरु ॥ ६२ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

अथ राज्ञी य तत्पत्नी प्रमत्ता कीर्तिमालिनी ।  
भक्त्या प्रसाद्य गिरिशं यथाये वरमुत्तमम् ॥ ६३ ॥

राङ्ग्युवाच ।

यन्द्राङ्गदो मम पिता माता सीमन्तिनी य मे ।  
तयोर्थाये मडादेव त्वत्पाश्रे सन्निधिं मुदा ॥ ६४ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

येवमस्त्विति गौरीशः प्रसन्नो भक्तवत्सलः ।  
तयोः कामवराहत्वा क्षणाहन्तर्हितोऽभवत् ॥ ६५ ॥

भद्रायुरपि सुप्रीत्या प्रसादं प्राप्य शूलिनः ।  
सहितः कीर्तिमालिन्या बुभुजे विषयान्बलून् ॥ ६६ ॥

कृत्वा वर्षायुतं राज्यमव्याहृतपराक्रमः ।  
राज्यं विक्षिप्य तनये जगाम शिवसन्निधिम् ॥ ६७ ॥

यन्द्राङ्गदोऽपि राजेन्द्रो राज्ञी सीमन्तिनी य सा ।  
भक्त्या सम्पूज्य गिरिशं जग्मतुः शाम्भवं पदम् ॥ ६८ ॥

द्विजेश्वरावतारस्ते वर्णितः परमो मया ।  
महेश्वरस्य भद्रायुपरमानन्दः प्रभो ॥ ६९ ॥

एतं यस्मिन् परमं पवित्रं शिवावतारस्य पवित्रकीर्तिः ।  
द्विजेशसंज्ञस्य मडाद्भुतं हि शृण्वन्पठन् शम्भुपदं प्रयाति ॥ ७० ॥

य एतं शृणुयान्नित्यं श्रावयेद्वा समाहितः ।  
न श्रोतति स्वधर्मात्स परत्र लभते गतिम् ॥ ७१ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां द्विजेशाभ्यशिवावतारवर्णनं नाम सप्तविंशोऽध्यायः ॥  
३.२७ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां

३.२८. अष्टाविंशोऽध्यायः । यतिनाथब्रह्मलंडसाह्वयशिवावतार्यरितवर्णनम् ।

नन्दीश्वर उवाच ।

शृणु प्राज्ञ प्रवक्ष्यामि शिवस्य परमात्मनः ।

अवतारं परानन्दं यतिनाथाह्वयं मुने ॥ १ ॥

अर्भुदायलसंज्ञे तु पर्वते भिल्लवंशजः ।

आलुङ्कश्च तदभ्याशे वसति स्म मुनीश्वर ॥ २ ॥

तत्पत्नी ज्यालुङ्का नाम बभूव डिल सुप्रता ।

उभावपि मडाशैवावास्तां तौ शिवपूजकौ ॥ ३ ॥

कस्मिंश्चित्सामये भिल्लः शिवभक्तिरतः सदा ।

आडारार्थं स्वपत्न्याश्च सुदूरं स गतो मुने ॥ ४ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे तत्र गेडे भिल्लस्य शङ्करः ।

भूत्वा यतिवपुः सायं परीक्षार्थं समाययौ ॥ ५ ॥

तस्मिन्नवसरे तत्राजगाम स गृडाधिपः ।

पूजनं य यतीशस्य चकार प्रेमतः सुधीः ॥ ६ ॥

तद्भावावस्य परीक्षार्थं यतिरूपः स शङ्करः ।

मडालीलातरः प्रीत्या भीतः प्रोवाच दीनगीः ॥ ७ ॥

यतिनाथ उवाच ।

अद्य स्थलं निवासार्थं देडि मे प्रातरेव हि ।

यास्यामि सर्वथा भिल्ल स्वस्ति स्यात्तव सर्वदा ॥ ८ ॥

भिल्ल उवाच ।

सत्यं प्रोक्तं त्वया स्वामिन् शृणु मद्भयनं य ते ।

अति स्वल्पं स्थलं मे हि स्यान्निवासः कथं तव ॥ ९ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

धृत्युक्तः स यतिस्तेन गमनाय मतिं दधे ।

तावद्भिल्ल्या वयः प्रोक्तं स्वामिनं संविचार्य वै ॥ १० ॥

भिल्ल्युवाच ।

स्वामिन्नेडि यतेः स्थानं विमुषं कुरु मातिथिम् ।

गृहधर्मं विचार्य त्वमन्यथा धर्मसङ्घयः ॥ ११ ॥

સ્થીયતાં તે ગૃહાભ્યન્તઃ સુખેન યતિના સહ ।  
અહં બહિઃ સ્થિતિં કુર્યામાયુધાનિ બૃહન્ત્યપિ ॥ ૧૨ ॥

નન્દીશ્ચર ઉવાચ ।  
તસ્યાસ્તદ્વચનં શ્રુત્વા ભિલ્લ્યા ધર્માન્વિતં શિવમ્ ।  
સ્વપત્ન્યા મનસા તેન ભિલ્લેન ચ વિચારિતમ્ ॥ ૧૩ ॥

સ્ત્રિયં બહિશ્ચ નિષ્કાસ્ય કથં સ્થેયં મયા ગૃહે ।  
યતેરન્યત્ર ગમનમધર્મકરમાત્મનઃ ॥ ૧૪ ॥

દ્વયમખ્યુચિતં નૈવ સર્વથા ગૃહમેધિનઃ ।  
યદ્ભાવિ તદ્ભવેદેવ મયા સ્થેયં ગૃહાદ્ બહિઃ ॥ ૧૫ ॥  
ઇત્યાગ્રહં તદા કૃત્વા ગૃહાન્તઃ સ્થાપ્ય તૌ મુદા ।  
સ્વાયુધાનિ ચ સંસ્થાપ્ય ભિલ્લોઽતિષ્ઠદ્ ગૃહાદ્ બહિઃ ॥ ૧૬ ॥

રાત્રૌ તં પશવઃ કૂરાઃ હિંસકાઃ સમપીડયન્ ।  
તેનાપિ ચ યથાશક્તિ કૃતો યત્નો મહાંસ્તદા ॥ ૧૭ ॥

એવં યત્નં પ્રકુર્વાણઃ સ ભિલ્લો બલવાનપિ ।  
પ્રારબ્યાત્પ્રેરિતૈર્હિંસ્રૈર્બલાદાસીચ્ચ ભક્ષિતઃ ॥ ૧૮ ॥

પ્રાતરુત્થાય સ યતિર્દૃષ્ટ્વા હિંસ્રૈશ્ચ ભક્ષિતમ્ ।  
ભિલ્લં વનેચરં તં વૈ દુઃખિતોઽભૂદતીવ હિ ॥ ૧૯ ॥

દુખિતં તં યતિં દૃષ્ટ્વા ભિલ્લી સા દુઃખિતાપિ હિ ।  
ઘૈર્યાત્સ્વદુઃખં સંહૃત્ય વચનં ચેદમબ્રવીત્ ॥ ૨૦ ॥

ભિલ્લ્યુવાચ ।  
કિમર્થં ક્ષિયતે દુઃખં ભદ્રં જાતં યતેઽધુના ।  
ધન્યોઽયં કૃતકૃત્યશ્ચ યજ્જાતો મૃત્યુરીદૃશઃ ॥ ૨૧ ॥  
અહં ચૈનં ગમિષ્યામિ ભસ્મ ભૂતવાનલે યતે ।  
ચિતાં કારય સુપ્રીત્યા સ્ત્રીણાં ધર્મઃ સનાતનઃ ॥ ૨૨ ॥

ઇતિ તદ્વચનં શ્રુત્વા હિતં મત્વા સ્વયં યતિઃ ।  
ચિતાં વ્યરચયત્સા હિ પ્રવિવેશ સ્વધર્મતઃ ॥ ૨૩ ॥

એતસ્મિન્નન્તરે સાક્ષાત્પુરઃ પ્રાદુરભૂચ્છિવઃ ।  
ધન્યે ધન્યે ઇતિ પ્રીત્યા પ્રશંસસ્તાં હરોઽબ્રવીત્ ॥ ૨૪ ॥

उर उवाच ।

वरं ब्रूहि प्रसन्नोऽस्मि त्वदायराणतोऽनघे ।  
तवाद्येयं न वै किञ्चिद् वश्योऽहं ते विशेषतः ॥ २५ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

तश्चुत्वा शम्भुवचनं परमानन्ददायकम् ।  
सुभं प्राप्तं विशेषेण न किञ्चित्स्मरणं ययौ ॥ २६ ॥

तस्यास्तद्रतिभालक्ष्य सुप्रसन्नो उरोऽभवत् ।  
उवाच य पुनः शम्भुर्वरं ब्रूहीति तां प्रभुः ॥ २७ ॥

शिव उवाच ।

अयं यतिश्च मद्रूपो हंसरूपो भविष्यति ।  
परजन्मनि वां प्रीत्या संयोगं कारयिष्यति ॥ २८ ॥

भिल्लश्च वीरसेनस्य नैषधे नगरे वरे ।  
महान्युत्रो नलो नाम भविष्यति न संशयः ॥ २९ ॥

त्वं सुता भीमराजस्य वैदर्भे नगरेऽनघे ।  
दमयन्ती य विष्याता भविष्यसि गुणान्विता ॥ ३० ॥

युवां योभौ मिलित्वा य राजभोगं सुविस्तरम् ।  
भुङ्क्वा मुक्तिं य योगीन्द्रैर्लभ्येथे दुर्लभां ध्रुवम् ॥ ३१ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

धृत्युक्त्वा य स्वयं शम्भुर्लिङ्गरूपोऽभवत्तदा ।  
तस्मान्न यलितो धर्माद्यवेश इति स्मृतः ॥ ३२ ॥

स भिल्ल आडुकश्चापि वीरसेनसुतोऽभवत् ।  
नैषधे नगरे तात नलनामा महानृपः ॥ ३३ ॥

आडुका सा महाभिल्ली भीमस्य तनयाभवत् ।  
वैदर्भे नगरे राज्ञो दमयन्तीति विश्रुता ॥ ३४ ॥

यतिनाथाह्वयः सोऽपि हंसरूपोऽभवच्छिवः ।  
विवाहं कारयामास दमयन्त्या नलेन वै ॥ ३५ ॥

पूर्वसत्काररूपेण महापुण्येन शङ्करः ।  
हंसरूपं विधायैव ताभ्यां सुभमदात्प्रभुः ॥ ३६ ॥

शिवो ङसावतारो छि नानावार्ताविचक्षणः ।

दमयन्त्या नलस्यापि परमानन्ददायकः ॥ ३७ ॥

छदं यरितं परमं पवित्रं शिवावतारस्य पवित्रकीर्तिः ।

यतीशसंज्ञस्य महाद्भुतं छि ङसाह्वयस्यापि विमुक्तिदं छि ॥ ३८ ॥

यतीशब्रह्मसंसाभ्यावतारयरितं शुभम् ।

शृङ्गुयास्त्रावयेधी छि स लभेत परां गतिम् ॥ ३९ ॥

छदमाभ्यानमनघं सर्वकामकूलप्रदम् ।

स्वर्ग्यं यशस्यमायुष्यं भक्तिवर्धनमुत्तमम् ॥ ४० ॥

श्रुत्वैतस्यरितं शम्भोर्यतिङ्गसस्वरूपयोः ।

छल सर्वसुभं भुक्त्वा सोऽन्ते शिवपुरं व्रजेत् ॥ ४१ ॥

छति श्रीशिवमहापुराणे तृतीयायां शतरुद्रसंछितायां यतिनाथब्रह्मसंसाह्वयशिवावतारयरितवर्णनं  
नामाष्टाविंशोऽध्यायः ॥ ३.२८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंछितायां

### ३.२९. ओङ्कोनत्रिंशोऽध्यायः । कृष्णदर्शनाशिवावतारवर्णनम् ।

नन्दीश्वर उवाच ।

सनत्कुमार शम्भोस्त्ववतारं परमं शृङ्गु ।

नभगज्ञानदं कृष्णदर्शनाह्वयमुत्तमम् ॥ १ ॥

छक्ष्वाङ्गुप्रमुभा आसन् श्राद्धदेवसुताश्च ये ।

नभगस्तत्र नवभो नाभागस्तत्सुतः स्मृतः ॥ २ ॥

अम्भरीषः सुतस्तस्य विष्णुभक्तो बभूव सः ।

यस्योपरि प्रसन्नोऽभूद्गुर्वासा ब्रह्मभक्तितः ॥ ३ ॥

पितामहोऽम्भरीषस्य नभगो यः प्रकीर्तितः ।

तस्यरितं शृङ्गु मुने यस्मै ज्ञानमदास्थिवः ॥ ४ ॥

नभगो मनुपुत्रस्तु पठनार्थं सुबुद्धिमान् ।

यङ्के गुरुकुले वासं भडुडालं जितेन्द्रियः ॥ ५ ॥

अेतस्मिन्समये ते वै षड्वाडुप्रमुष्पाः सुताः ।

तस्मै भागमकलयैव भेजुभांगान्निजान्छमात् ॥ ६ ॥

स्वं स्वं भागं गृहीत्वा ते बुभुजू राज्यमुत्तमम् ।

अविषादं महाभागाः पित्राटिशान्सुबुद्धयः ॥ ७ ॥

स पश्चादागतस्तत्र ब्रह्मयारी गुरुस्थलात् ।

नभगोऽधीत्य सर्वाश्च साङ्गोपाङ्गाः श्रुतीः क्रमात् ॥ ८ ॥

भ्रातृन्विलोक्य नभगो विभक्तान्सकलान्निजान् ।

दायार्थी प्राड तान्स्नेहाद्विष्वाडुप्रमुष्पान्मुने ॥ ९ ॥

नभग उवाच ।

भ्रातरोऽभक्तकं मख्यं दायं कृत्वा यथातथम् ।

सर्वे विभक्ताः सुप्रीत्या स्वदायार्थागताय च ॥ १० ॥

तदा विस्मृतमस्मान्भिरिदानीं पितरं तव ।

विभजामो वयं भागं तं गृहाण न संशयः ॥ ११ ॥

तश्छुत्वा भ्रातृवयनं नभगः परविस्मृतः ।

तदोपकण्ठमागत्य पितरं समभाषत ॥ १२ ॥

नभग उवाच ।

डे तात भ्रातरः सर्वे त्यक्त्वा मां न्यभजंश्च ते ।

पठनार्थं गतश्चाडं ब्रह्मयारी गुरोः कुले ॥ १३ ॥

तत आगत्य मे पृष्टा दायदानार्थमादरात् ।

ते त्वामूयुर्विभागं मे तदर्थमडमागतः ॥ १४ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

तदाकण्ठं वयस्तस्य पिता तं प्राड विस्मितः ।

आश्वास्य श्राद्धदेवः स सत्यधर्मरतं मुने ॥ १५ ॥

मनुरुवाच ।

तदुक्तं मादृथास्तात प्रतारणकरं छि तत् ।

न छ्यडं परमं दायं सर्वथा भोगसाधनम् ॥ १६ ॥

तथापि दायभावेन दत्तोऽडं तैः प्रतारिभिः ।

तव वै ज्वनोपायं वदामि शृणु तत्पतः ॥ १७ ॥  
 सत्रमाङ्गिरसा विप्राः कुर्वन्त्यद्य सुमेधसः ।  
 तत्र कर्मणि मुच्यन्ति षष्ठे षष्ठमहः प्रति ॥ १८ ॥  
 तत्र त्वं गच्छ नभग तान् सुशंस मडाकवे ।  
 सूक्ते द्वे वैश्वदेवे हि सत्रं शुद्धं हि तद्भवत् ॥ १९ ॥  
 तत्कर्मणि समाप्ते हि स्वयान्तो ब्राह्मणाश्च ते ।  
 धनं दास्यन्ति ते तुष्टाः स्वसत्रपरिशेषितम् ॥ २० ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 तदाकार्यं पितृर्वाक्यं नभगः सत्यसारवान् ।  
 जगाम तत्र सुप्रीत्या यत्र तत्सत्रमुत्तमम् ॥ २१ ॥  
 तदाहः कर्मणि मुने सत्रे तस्मिन्स मानवः ।  
 सूक्ते द्वे वैश्वदेवे हि प्रोवाच स्पष्टतः सुधीः ॥ २२ ॥  
 समाप्ते कर्मणि ततो विप्रा आङ्गिरसाश्च ते ।  
 तस्मै दत्त्वा ययुः स्वर्गं स्वं स्वं सत्रावशेषितम् ॥ २३ ॥  
 तत्तदा स्वीकृष्यन्तं सुसत्रपरिशेषितम् ।  
 विज्ञाय गिरिशः सद्ये आविर्भूतः सद्भूतिः ॥ २४ ॥  
 सर्वाङ्गसुन्दरः श्रीमान्पुरुषः कृष्णदर्शनः ।  
 भावं समीक्षितुं भागं दातुं ज्ञानं परं य तत् ॥ २५ ॥  
 अथो स शङ्करः शम्भुः परीक्षाकर ईश्वरः ।  
 उवाचोत्तरतोऽभ्येत्य नभगं तं हि मानवम् ॥ २६ ॥  
 ईश्वर उवाच ।  
 कस्त्वं गुह्यसि पुरुष ममेदं वास्तुकं वसु ।  
 प्रेषितः केन तत्सर्वं सत्यं वद ममागतः ॥ २७ ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 तच्छ्रुत्वा तद्भयस्तात मानवो नभगः कविः ।  
 प्रत्युवाच विनीतात्मा पुरुषं कृष्णदर्शनम् ॥ २८ ॥  
 नभग उवाच ।  
 ममेदमृषिभिर्दत्तं वसु यज्ञगतं भलु ।

कथं वास्यसे मां त्वं गृह्णतं कृष्णदर्शनं ॥ २९ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

आकर्ण्य नाभगं वाक्यमिदं सत्यमुदीरितम् ।

प्रत्युवाच प्रसन्नात्मा पुरुषः कृष्णदर्शनः ॥ ३० ॥

कृष्णदर्शनं उवाच ।

विवाहेऽस्मिन्धि नौ तात प्रमाणां जनकस्तव ।

याहि तं पृच्छ स भूयात्तत्प्रमाणां तु सत्यतः ॥ ३१ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

तदाकर्ण्य वयस्तस्य नभगो मानवः कविः ।

आगच्छत्पितरं प्रीत्या तद्दुक्तं पृष्टवाभुने ॥ ३२ ॥

पुत्रोदितं समाकर्ण्य श्राद्धदेवः स वै मनुः ।

स्मृत्वा शिवपदाभोजं प्राप्तस्मृतिरुवाच तम् ॥ ३३ ॥

मनुरुवाच ।

हे तात शृणु मद्राज्यं स देवः पुरुषः शिवः ।

तस्यैव सकलं वस्तु यज्ञप्राप्तं विशेषतः ॥ ३४ ॥

अध्यरोर्वरितं वस्तु रुद्रभागः प्रकीर्तितः ।

एत्यपि प्राज्ञवाद्यो हि क्वयिज्जतस्तद्विच्छया ॥ ३५ ॥

स देव ईश्वरः सर्वं वस्त्वर्हति न संशयः ।

यज्ञावशिष्टं डिमुत परे तस्येच्छया विभोः ॥ ३६ ॥

अनुग्रहार्थमायातस्तव तद्रूपतः प्रभुः ।

तत्र त्वं गच्छ नभग प्रसन्नं कुरु सत्यतः ॥ ३७ ॥

क्षमापय स्वापराधं सुप्राणम्य स्तुतिं कुरु ।

सर्वप्रभुः स अवेशो यज्ञाधीशोऽपिलेश्वरः ॥ ३८ ॥

विष्णुब्रह्माद्यो देवाः सिद्धाः सर्वर्षयोऽपि हि ।

तदनुग्रहतस्तात समर्थाः सर्वकर्मणि ॥ ३९ ॥

डिम्बदूक्त्यात्मजश्रेष्ठ गच्छ तत्राशु मायिरम् ।

प्रसादय मलादेवं सर्वथा सकलेश्वरम् ॥ ४० ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

एत्युक्त्वा स मनुः श्राद्धदेवश्च तनयं द्रुतम् ।  
 प्रेषयामास निकटं शम्भोः सोऽपि समेत्य तम् ॥ ४१ ॥  
 नभगश्च प्रणाम्याशु साञ्जलिर्नतमस्तकः ।  
 प्रोवाय सुप्रसन्नात्मा विनयेन महामतिः ॥ ४२ ॥  
 नभग उवाच ।  
 धृष्टं तवेष सव्यं हि वस्तु त्रिभुवने हि यत् ।  
 एत्याह मे पिता नूनं किमुताध्वरशेषितम् ॥ ४३ ॥  
 अजानता मया नाथ यदुक्तं तद्भवो भ्रमात् ।  
 अपराधं त्वं क्षमस्व शिरसा त्वां प्रसादये ॥ ४४ ॥  
 एत्युक्त्वा नभगः सोऽतिदीनधीस्तु कृताञ्जलिः ।  
 तुष्टाय तं मडेशानं कृष्णदर्शनमानतः ॥ ४५ ॥  
 श्राद्धदेवोऽपि शुद्धात्मा नतकः साञ्जलिः सुधीः ।  
 तुष्टाय तं प्रभुं नत्वा स्वापराधं क्षमापयन् ॥ ४६ ॥  
 अतस्मिन्नन्तरे तत्र विष्णुब्रह्मादयः सुराः ।  
 वासवाद्याः समाजग्मुः सिद्धाश्च मुनयोऽपि हि ॥ ४७ ॥  
 मडोत्सवं प्रकुर्वन्तः सुकृताञ्जलयोऽपिलाः ।  
 तुष्टुवूर्नतका भक्त्या सुप्रणाम्य पृथक्पृथक् ॥ ४८ ॥  
 अथ रुद्रः प्रसन्नात्मा कृपादृष्ट्या विलोक्य तान् ।  
 उवाच नभगं प्रीत्या सस्मितं कृष्णदर्शनः ॥ ४९ ॥  
 कृष्णदर्शनं उवाच ।  
 यत्ते पितावदध्म्यं वाक्यं तत्तु तथैव हि ।  
 त्वयापि सत्यमुक्तं तत् साधुस्त्वं नात्र संशयः ॥ ५० ॥  
 अतोऽहं सुप्रसन्नोऽस्मि सर्वथा सुव्रतेन ते ।  
 ददामि कृपया ते हि ज्ञानं ब्रह्म सनातनम् ॥ ५१ ॥  
 महाज्ञानी भव त्वं हि सविप्रो नभगं द्रुतम् ।  
 गृहाण वस्तिवदं सर्वं मद्दत्तं कृपयाधुना ॥ ५२ ॥  
 धृष्टं सर्वसुभं भुङ्क्व निर्विकारं महामते ।  
 सुगतिं प्राप्स्यसि त्वं हि सविप्रः कृपया मम ॥ ५३ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

धृत्युक्त्वा तात भगवान्स रुद्रः सत्यवत्सलः ।  
सर्वेषां पश्यतां तेषां तत्रैवान्तर्दधे हरः ॥ ५४ ॥

विष्णुर्ब्रह्मापि देवाद्याः सर्वे ते मुनिसत्तम ।  
स्वं स्वं धाम ययुः प्रीत्या तस्यै नत्वा दिशे मुदा ॥ ५५ ॥

सपुत्रः श्राद्धदेवोऽपि स्वस्थानमगमन्मुदा ।  
भुक्त्वा भोगान्सुविपुलान्सोऽन्ते शिवपुरं ययौ ॥ ५६ ॥

धत्थं ते कीर्तितो ब्रह्मन्नवतारः शिवस्य हि ।  
कृष्णदर्शननामा वै नभगानन्ददायकः ॥ ५७ ॥

धृष्टमाभ्यानमनघं भुक्तिमुक्तिप्रदं सताम ।  
पठतां शृण्वतां वापि सर्वकामफलप्रदम् ॥ ५८ ॥

य अेतस्थरितं प्रातः सायं च स्मरते सुधीः ।  
कविर्भवति मन्त्रज्ञो गतिमन्ते लभेत्यराम् ॥ ५९ ॥

धृति श्रीशिवमहापुराणे तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां नन्दीश्वरसनत्सुमारसंवादे कृष्णदर्शनशिवावतारवर्णनं  
नामैकोनत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३.२९ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां

### ३.३०. त्रिंशोऽध्यायः । अवधूतेश्वरशिवावतारचरित्रवर्णनम् ।

नन्दीश्वर उवाच ।

शृणु त्वं ब्रह्मपुत्राधावतारं परमेशितुः ।  
अवधूतेश्वराहं वै शङ्कगर्वापिडारकम् ॥ १ ॥

शङ्कः पुरा हि सगुरुः सर्वदेवसमन्वितः ।  
दर्शनं कर्तुमीशस्य कैलासमगमन्मुने ॥ २ ॥

अथ गुर्विन्द्रयोर्ज्ञात्वागमनं शङ्करस्तयोः ।  
परीक्षितुं च तद्भावं स्वदर्शनरतात्मनोः ॥ ३ ॥

अवधूतस्वर्गपोऽभून्नानावीलाकरः प्रभुः ।  
 द्विगम्भरो मलाभीमो ज्वलदग्निमप्रभः ॥ ४ ॥  
 सोऽवधूतस्वर्गपो द्वि मार्गमारुद्ध्य सद्रतिः ।  
 लम्भमानपटः शम्भुरतिष्ठच्छोभिताकृतिः ॥ ५ ॥  
 अथ तौ गुरुशकौ य गच्छन्तौ शिव सन्निधिम् ।  
 अद्राष्टां पुरुषं भीमं मार्गमध्येऽद्भुताकृतिम् ॥ ६ ॥  
 अथ शको मुनेऽपृच्छत्स्वाधिकाशेण दुर्मदः ।  
 पुरुषं तं स्वमार्गान्तः स्थितमज्ञाय शङ्करम् ॥ ७ ॥  
 शङ्क उवाच ।  
 कस्त्वं द्विगम्भराकारावधूतः कुत आगतः ।  
 किन्नाम तव विष्यातं तत्त्वतो वद मेऽचिरम् ॥ ८ ॥  
 स्वस्थाने संस्थितः शम्भुः किं वान्यत्र गतोऽधुना ।  
 दर्शनार्थं द्वि तस्याहं गच्छामि सगुरुः सुरैः ॥ ९ ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 शङ्केषोत्थं स पृष्ठश्च किञ्चिन्नोवाच पूरुषः ।  
 वीलागृहीतद्वेदः स शङ्करो मदला प्रभुः ॥ १० ॥  
 शङ्कः पुनरपृच्छत्तं नोवाच स द्विगम्भरः ।  
 अविज्ञातगतिः शम्भुर्महाकौतुककारकः ॥ ११ ॥  
 पुनः पुरन्दरोऽपृच्छत् त्रैलोक्याधिपतिः स्वराट् ।  
 तूष्णीमास मलायोगी मलावीलाकरः स वै ॥ १२ ॥  
 एत्थं पुनः पुनः पृष्ठः शङ्केण स द्विगम्भरः ।  
 नोवाच किञ्चिद्भगवान् शङ्कदर्पिष्ठांसया ॥ १३ ॥  
 अथ युकोध देवेशस्त्रैलोक्यैश्वर्यगर्वितः ।  
 उवाच वचनं कोधात्तं निर्भर्त्स्य जटाधरम् ॥ १४ ॥  
 छन्द उवाच ।  
 पृच्छमानोऽपि रे मूढ नोत्तरं दत्तवानसि ।  
 अतस्त्वां हन्मि वज्रेण कस्ते त्रातास्ति दुर्मते ॥ १५ ॥  
 इत्युदीर्य ततो वञ्च सन्निरिक्ष्य कुधा द्वि तम् ।

उन्तुं द्विगम्भरे वज्रमुद्यतं स यकार उ ॥ १६ ॥

वज्रउस्तं य तं दृष्ट्वा शङ्कं शीघ्रं सदाशिवः ।

यकार स्तम्भनं तस्य वज्रपातस्य शङ्करः ॥ १७ ॥

ततः स पुरुषः कुङ्कुः करालाक्षो भयङ्करः ।

द्रुतमेव प्रज्ज्वाल तेषां प्रदहन्निव ॥ १८ ॥

भाङ्गप्रतिष्ठम्भुवा मन्थुनान्तः शयीपतिः ।

समदह्यत भोगीव मन्त्ररुद्रपराङ्मः ॥ १९ ॥

दृष्ट्वा बृहस्पतिस्त्वेनं प्रज्वलन्तं स्वतेजसा ।

पुरुषं तं धियामास प्राणनाम उरं द्रुतम् ॥ २० ॥

कृताञ्जलिपुटो भूत्वा ततो गुरुरुदारधीः ।

दण्डवत्कौ पुनर्नत्वा प्रभुं तुष्टाय भङ्गितः ॥ २१ ॥

गुरुरुवाय ।

द्वेवद्वेव महाद्वेव शरणागतवत्सल ।

प्रसन्नो भव गौरीश सर्वेश्वर नमोऽस्तु ते ॥ २२ ॥

मायया मोहिताः सर्वे ब्रह्मविषण्वाद्योऽपि ते ।

त्वां न जानन्ति तत्त्वेन जानन्ति त्वदनुग्रहात् ॥ २३ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

बृहस्पतिरिति स्तुत्वा स तदा शङ्करं प्रभुम् ।

पादयोः पातयामास तस्येशस्य पुरन्दरम् ॥ २४ ॥

ततस्तात सुरार्यार्यः कृताञ्जलिरुदारधीः ।

बृहस्पतिरुवाचेदं प्रश्रयावनतः सुधीः ॥ २५ ॥

बृहस्पतिरुवाच ।

दीनानाथ महाद्वेव प्राणतं तव पादयोः ।

समुद्भूय य मां तत्त्वं कोधं न प्राणयं कुरु ॥ २६ ॥

तुष्टो भव महाद्वेव पाडीन्द्रं शरणागतम् ।

वह्निरेष समायाति भालनेत्रसमुद्भवः ॥ २७ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

धत्याडर्ष्यं गुरोर्वाङ्मयमवधूताकृतिः प्रभुः ।

ઉવાચ કરુણાસિન્ધુર્વિહસન્ સ સદ્દૃતિકૃત્ ॥ ૨૮ ॥

અવધૂત ઉવાચ ।

ક્રોધાચ્ચ નિસ્સૃતં તેજો ધારયામિ સ્વનેત્રતઃ ।

કથં હિ કચ્ચુર્કી સર્પઃ સન્ધત્તે ચોજ્જિઝતાં પુનઃ ॥ ૨૯ ॥

નન્દીશ્વર ઉવાચ ।

ઇતિ શ્રુત્વા વચસ્તસ્ય શઙ્કરસ્ય બૃહસ્પતિઃ ।

ઉવાચ સાઞ્જલિર્ભૂયો ભયવ્યાકુલમાનસઃ ॥ ૩૦ ॥

બૃહસ્પતિરુવાચ ।

હે દેવ ભગવન્ભક્તા અનુકમ્પ્યાઃ સદૈવ હિ ।

ભક્તવત્સલનામેતિ સ્વં સત્યં કુરુ શઙ્કર ॥ ૩૧ ॥

ક્ષેમુમન્યત્ર દેવેશ સ્વતેજોઽત્યુગ્રમર્હસિ ।

ઉદ્ધર્તા સર્વભક્તાનાં સમુદ્ધર પુરન્દરમ્ ॥ ૩૨ ॥

નન્દીશ્વર ઉવાચ ।

ઇત્યુક્તો ગુરુણા રુદ્રો ભક્તવત્સલનામભાક્ ।

પ્રત્યુવાચ પ્રસન્નાત્મા સુરેજ્યં પ્રણાતાર્તિહા ॥ ૩૩ ॥

રુદ્ર ઉવાચ ।

પ્રીતસ્તેઽહં સુરાચાર્ય દદામિ વરમુત્તમમ્ ।

ઇન્દ્રસ્ય જીવદાનેન જીવેતિ ત્વં પ્રથાં વ્રજ ॥ ૩૪ ॥

સમુદ્ભૂતોઽનલો યોઽયં ભાલનેત્રાત્સુરાસહઃ ।

એનં ત્યક્ષ્યામ્યહં દૂરે યથેન્દ્ર નૈવ પીઽયેત્ ॥ ૩૫ ॥

નન્દીશ્વર ઉવાચ ।

ઇત્યુક્ત્વા સ કરે ધૃત્વા સ્વતેજોઽનલમદ્ભુતમ્ ।

ભાલનેત્રસમુદ્ભૂતં પ્રાક્ષિપલ્લવણામ્ભસિ ॥ ૩૬ ॥

અથો શિવસ્ય તત્તેજો ભાલનેત્રસમુદ્ભવમ્ ।

ક્ષિમં ચ લવણામ્ભોધૌ સધો બાલો બભૂવ હ ॥ ૩૭ ॥

સ જલન્ધરનામાભૂત્સિન્ધુપુત્રોઽસુરેશ્વરઃ ।

તં જઘાન મહેશાનો દેવપ્રાર્થનયા પ્રભુઃ ॥ ૩૮ ॥

ઇત્યં કૃત્વા સુચરિતં શઙ્કરો લોકશઙ્કરઃ ।

अवधूतस्वयंपेण ततश्चान्तर्हितोऽभवत् ॥ ३९ ॥

अभूयुः सकला देवाः सुभिनश्चातिनिर्भयाः ।

गुरुशकौ भयान्मुक्तौ जग्मतुः सुप्रभुत्तमम् ॥ ४० ॥

यदर्थं गमनोद्युक्तौ दर्शनं प्राप्य तस्य तौ ।

कृतार्थौ गुरुशकौ हि स्वस्थानं जग्मतुर्मुदा ॥ ४१ ॥

अवधूतेश्वराहोऽवतारस्ते कथितो मया ।

परमेशस्य परमानन्दः भवदण्डः ॥ ४२ ॥

एवमाभ्यानमनघं यशस्यं स्वर्ग्यमेव य ।

भुक्तिमुक्तिप्रदं दिव्यं सर्वकामकृत्प्रदम् ॥ ४३ ॥

य एदं शृणुयान्निव्यं श्रावयेद्वा समाहितः ।

एव सर्वसुभं भुक्त्वा सोऽन्ते शिवगतिं लभेत् ॥ ४४ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे तृतीयायां शतरुद्रसंछितायां नन्दीश्वरसनत्सुमारसंवादे अवधूतेश्वरशिवावतारयस्त्रिवर्णनं

नाम त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३.३० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंछितायां

३.३१. ऐकत्रिंशोऽध्यायः । भिक्षुवर्याहिशिवावतार यस्त्रिवर्णनम् ।

नन्दीश्वर उवाच ।

अथ वक्ष्ये मुनिश्रेष्ठ शम्भोः शृण्ववतारकम् ।

स्वभक्तदयया विप्र नारीसन्देहलञ्जकम् ॥ १ ॥

आसीत्सत्यरथो नाम्ना विदुर्भविष्ये नृपः ।

धर्मात्मा सत्यशीलश्च महाशैवजनप्रियः ॥ २ ॥

तस्य राज्ञः सुधर्मोऽपि मर्डी पालयतो मुने ।

महाङ्कालो व्यतीयाय सुभेन शिवधर्मतः ॥ ३ ॥

कदाचित्तस्य राज्ञस्तु शास्त्रैश्च पुरोधिमिभिः ।

महान् राज्ञो अबूवाथ अडुसै-चैर्बलोद्भूतैः ॥ ४ ॥

स विदूर्ध्वनृपः कृत्वा सार्धं तैर्दारुणं रणम् ।  
प्रनष्टोरुबलः शात्वैर्निहतो दैवयोगतः ॥ ५ ॥  
तस्मिन्नुपे उते युद्धे शात्वैस्तु भयविह्वलाः ।  
सैनिका उतशेषाश्च मन्त्रिभिः सङ् द्रुद्रुः ॥ ६ ॥  
अथ तस्य महाराज्ञी रात्रौ स्वपुरतो मुने ।  
संरुद्धा रिपुभिर्यत्नादन्तर्वत्नी बहिर्यथौ ॥ ७ ॥  
निर्गता शोकसन्तप्ता सा राजमहिषी शनैः ।  
प्रार्थी दिशं यथौ दूरं स्मरन्तीशपदाभ्युजम् ॥ ८ ॥  
अथ प्रभाते सा राज्ञी ददृश विमलं सरः ।  
अतीता दूरमध्वानं दयया शङ्करस्य हि ॥ ९ ॥  
तत्रागत्य प्रिया राज्ञः सन्तप्ता सुकुमारिणी ।  
निवासार्थं सरस्तीरे छायावृक्षमुपाश्रयत् ॥ १० ॥  
तत्र दैववशाद्राज्ञी मुहूर्त्तं सद्गुणान्विते ।  
असूत तनयं दिव्यं सर्वलक्षणलक्षितम् ॥ ११ ॥  
अथ तज्जननी दैवात्तृषिताति नृपाङ्गना ।  
सरोऽवतीर्णा पानार्थं ग्रस्ता ग्राडेण पाथसि ॥ १२ ॥  
स सुतो जातमात्रस्तु क्षुत्पिपासार्हितो भृशम् ।  
रुरोऽथ सरस्तीरे विनष्टपितृमातृकः ॥ १३ ॥  
तस्मिन्वने कन्दमाने जातमात्रे सुते मुने ।  
कृपान्वितो मडेशोऽभूदन्तर्यामी स रक्षकः ॥ १४ ॥  
प्रेरिता मनसा काचिदीशेन त्रासदारिणा ।  
अकस्मादागता तत्र भ्रमन्ती भैक्ष्यञ्जविनी ॥ १५ ॥  
सा त्वेकलायनं बालं वलन्ती विधवा निजम् ।  
अनाथमेकं कन्दन्तं शिशुं तत्र ददृश उ ॥ १६ ॥  
सा दृष्ट्वा तत्र तं बालं वने निर्भनुजे मुने ।  
विस्मिताति द्विजस्त्री सा चिन्तितुं हृदये बहु ॥ १७ ॥  
अलो सुमलदाश्चर्यमिदं दृष्टं भयाधुना ।  
असम्भाव्यमकथ्यं य सर्वथा मनसा गिरा ॥ १८ ॥

अस्त्रिन्नाभिनालोऽयं रसायां केवलं शिशुः ।  
 शेते मातृविहीनश्च कन्दस्तेजस्विनां वरः ॥ १९ ॥  
 अस्य पित्राद्यः केऽपि न सन्तीह सहायिनः ।  
 कारणां किं बभूवाथ ह्यडो दैवबलं भडत् ॥ २० ॥  
 न जाने कस्य पुत्रोऽयमस्य ज्ञातात्र कोऽपि न ।  
 यतः पृथ्वाभ्यस्य जन्म जाता य करुणा मयि ॥ २१ ॥  
 षष्ठ्याभ्येनं पोषितुं हि बालमौरसपुत्रवत् ।  
 संस्मरं नोत्सहेऽज्ञात्वा कुलजन्मादि यास्य वै ॥ २२ ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 एति सञ्चिन्त्यमानायां तस्यां विप्रवरस्त्रियाम् ।  
 कृपां यकार भडतीं शङ्करो भक्तवत्सलः ॥ २३ ॥  
 दध्रे भिक्षुस्वर्षं हि मडालीलो मडेश्वरः ।  
 सर्वथा भक्तसुषुप्तो निरुपाधिः स्वयं सदा ॥ २४ ॥  
 तत्राजगाम सडसा स भिक्षुः परमेश्वरः ।  
 यत्रास्ति सन्देहवती द्विजस्त्री ज्ञातुमिच्छती ॥ २५ ॥  
 भिक्षुवर्यस्वर्षोऽसावविज्ञातगतिः प्रभुः ।  
 तामाह विप्रवनितां विडस्य करुणानिधिः ॥ २६ ॥  
 भिक्षुवर्य उवाच ।  
 सन्देहं कुरु नो यित्ते विप्रभामिनि मा ष्मिद ।  
 रक्षैनं बालकं प्रीत्या सुपवित्रं स्वपुत्रकम् ॥ २७ ॥  
 अनेन शिशुना श्रेयः प्राप्स्यसे न यिरात्यरम् ।  
 पुष्पशीलि सर्वथा ह्येनं मडातेजस्विनं शिशुम् ॥ २८ ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 एत्युक्तवन्तं तं भिक्षुस्वर्षं करुणानिधिम् ।  
 सा विप्रवनिता शम्भुं प्रीत्या पप्रच्छ सादरम् ॥ २९ ॥  
 विप्रवनितीवाच ।  
 त्वदाज्ञायैनं बालं हि रक्षिष्यामि स्वपुत्रवत् ।

पोक्ष्यामि नात्र सन्देहो मद्भाग्यात्त्वमिडागतः ॥ ३० ॥

तथापि ज्ञातुमिच्छामि विशेषेण तु तत्त्वतः ।

कोऽयं कस्य सुतश्चायं कस्त्वमत्र समागतः ॥ ३१ ॥

मुहुर्भम समायाति ज्ञानं भिक्षुवर प्रभो ।

त्वं शिवः करुणासिन्धुस्त्वद्भक्तोऽयं शिशुः पुरा ॥ ३२ ॥

केनचित्कर्मदोषेण सम्प्राप्तोऽयं दशामिमाम् ।

तद्भुक्त्वा परमं श्रेयः प्राप्स्यते त्वदनुग्रहात् ॥ ३३ ॥

त्वन्माययैव साढं वै मार्गभ्रष्टा विमोडिता ।

आगता प्रेषिता त्वत्तो ज्यस्य रक्षणहेतुतः ॥ ३४ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

एति तद्दर्शनप्राप्तविज्ञानां विप्रकामिनीम् ।

ज्ञातुकामां विशेषेण प्रोये भिक्षुतनुः शिवः ॥ ३५ ॥

भिक्षुवर्य उवाच ।

शृणु प्रीत्या विप्रपत्नि बालस्यास्य पुरेडितम् ।

सर्वमन्यस्य सुप्रीत्या वक्ष्यते तत्त्वतोऽनघे ॥ ३६ ॥

सुतो विदर्भराजस्य शिवभक्तस्य धीमतः ।

अयं सत्यरथस्यैव स्वधर्मनिरतस्य हि ॥ ३७ ॥

शृणु सत्यरथो राजा उतः शाक्ये रणे परैः ।

तत्पत्नी निशि सुव्यग्रा निर्ययौ स्वगृहाद् द्रुतम् ॥ ३८ ॥

असूत तनयं यैनं समायाता प्रगेऽत्र हि ।

सरोऽवतीर्णां तृषया अस्ता ग्राडेण दैवतः ॥ ३९ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

एति तस्य समुत्पत्तिं तत्पितुः सङ्गरे मृतिम् ।

तन्मातृमरणं ग्राडात्सर्वं तस्यै न्यवेदयत् ॥ ४० ॥

अथ सा ब्राह्मणी यैव विस्मिताति मुनीश्वर ।

पुनः पप्रच्छ तं भिक्षुं ज्ञानिनं सिद्धरूपकम् ॥ ४१ ॥

ब्राह्मण्युवाच ।

स राजोऽस्य पिता भिक्षो वरभोगान्तरैव हि ।

कस्माच्छाल्वैः स्वस्तिपुमिः स्वल्पेडैश्च विधातितः ॥ ४२ ॥

कस्मादस्य शिशोर्माता ग्राडेणशु सुभक्षिता ।

यस्मादनाथोऽयं जातो विबन्धुश्चैव जन्मतः ॥ ४३ ॥

कस्मात्सुतो ममापीड सुदरिद्रो हि भिक्षुकः ।

भवेत्कथं सुभं भिक्षो पुत्रयोरनयोर्वद ॥ ४४ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

एति तस्या वयः श्रुत्वा स भिक्षुः परमेश्वरः ।

विप्रपत्न्याः प्रसन्नात्मा प्रोवाच विडसंश्च ताम् ॥ ४५ ॥

भिक्षुवर्य उवाच ।

विप्रपत्नि विशेषेण सर्वप्रश्नावदामि ते ।

शृणु त्वं सावधानेन यस्मिन्मिदमुत्तमम् ॥ ४६ ॥

अमुष्य बालस्य पिता स विदुर्भमलीपतिः ।

पूर्वजन्मनि पाण्ड्योऽसौ बभूव नृपसत्तमः ॥ ४७ ॥

स शैवनृपतिर्धर्मात्यालयत्रिषिवां मलीम् ।

स्वप्रजं रञ्जयामास सर्वोपद्रवनाशनः ॥ ४८ ॥

कदाचित्स हि सर्वेशं प्रदोषे पर्यपूजयत् ।

त्रयोदश्यां निराडारो द्विवानक्तप्रती शिवम् ॥ ४९ ॥

तस्य पूजयतः शम्भुं प्रदोषे गिरिशं रते ।

मडान् शब्दो बभूवाथ विकटः सर्वथा पुरे ॥ ५० ॥

तमाकर्ण्य रवं सोऽथ राजा त्यक्तशिवार्थनः ।

रिष्यागमनशङ्कातो निर्ययौ भवनाद् बहिः ॥ ५१ ॥

येतस्मिन्नेव काले तु तस्यामात्यो मडाबली ।

गृहीतशत्रुसामन्तो राजान्तिकमुपाययौ ॥ ५२ ॥

तं दृष्ट्वा शत्रुसामन्तं मडाकोपेन विह्वलः ।

अविचार्य वृषन्तस्य शिरश्छेदमकारयत् ॥ ५३ ॥

असमाप्येशपूजं तामशुचिर्नष्टधीर्नृपः ।

रात्रौ यकार सुप्रीत्या भोजनं नष्टमङ्गलः ॥ ५४ ॥

विदुर्भे सोऽभवद्राजा जन्मनील शिवप्रती ।

शिवार्थनान्तरायेण परैर्भोगान्तरे उतः ॥ ५५ ॥

तत्पिता यः पूर्वभवे सोऽस्मिञ्जन्मनि तत्सुतः ।

अयमेव उतैश्वर्यः शिवपूजाव्यतिक्रमात् ॥ ५६ ॥

अस्य माता पूर्वभवे सपत्नी छान्नाडरत् ।

भक्षिता तेन पापेन ग्राहेणास्मिन् भवे हि सा ॥ ५७ ॥

अेषा प्रवृत्तिरेतेषां भवत्यै परिकीर्तिता ।

अनर्थितशिवा भक्त्या प्राप्नुवन्ति दरिद्रताम् ॥ ५८ ॥

अेष ते तनयः पूर्वजन्मनि ब्राह्मणोत्तमः ।

प्रतिग्राहैर्वयो निन्दे न यज्ञाद्यैः सुकर्मभिः ॥ ५९ ॥

अतो दारिद्र्यमापन्नः पुत्रस्ते द्विजभामिनि ।

तद्दोषपरिहारार्थं शरणं शङ्करं व्रज ॥ ६० ॥

अेताभ्यां भलु बालाभ्यां शिवपूजा विधीयताम् ।

उपवीतानन्तरं हि शिवः श्रेयः करिष्यति ॥ ६१ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

एति तामुपदिश्याथ भिक्षुवर्धतनुः शिवः ।

स्वऋपं दर्शयामास परमं भक्तवत्सलः ॥ ६२ ॥

अथ सा विप्रवनिता ज्ञात्वा तं शङ्करं प्रभुम् ।

सुप्राणभ्य हि तुष्टाव प्रेमणा गद्गदया गिरा ॥ ६३ ॥

ततः स भगवान् शम्भुर्धृतभिक्षुतनुर्द्रुतम् ।

पश्यन्त्या विप्रपन्त्यास्तु तत्रैवान्तरधीयत ॥ ६४ ॥

अथ तस्मिन् गते भिक्षौ विभ्रब्धा ब्राह्मणी य सा ।

तमर्भकं समादाय सस्वपुत्रा गृहं ययौ ॥ ६५ ॥

अेकयकाह्वये रभ्ये ग्राम्ये कृतनिकेतना ।

स्वपुत्रं राजपुत्रं य वरान्नैश्च व्यवर्धयत् ॥ ६६ ॥

ब्राह्मणैः कृतसंस्कारौ कृतोपनयनौ य तौ ।

ववृधाते स्वगोडे य शिवपूजनतत्परौ ॥ ६७ ॥

तौ शाण्डिल्यमुनेस्तात निदेशान्निमस्थितौ ।

प्रदोषे यऋतुः शम्भोः पूजां कृत्वा व्रतं शुभम् ॥ ६८ ॥

कदाचिद् द्विजपुत्रेण विनासौ राजनन्दनः ।  
नद्यां स्नातुं गतः प्राप निधानकलशं वरम् ॥ ६८ ॥

अेवं पूजयतोः शम्भुं राजद्विजकुमारयोः ।  
सुभेनैव व्यतीयाय तयोर्मासयतुष्टयम् ॥ ७० ॥

अेवमर्ययतोः शम्भुं भूयोऽपि परया मुदा ।  
सम्बत्सरो व्यतीयाय तस्मिन्नेव तयोर्गृहे ॥ ७१ ॥

सम्बत्सरे व्यतिक्रान्ते स राजतनयो मुने ।  
गत्वा वनान्ते विप्रेण शिवस्थानुग्रहाद्विभोः ॥ ७२ ॥

अकस्मादागतां तत्र दत्तां तज्जनकेन च ।  
विवाह्य गन्धर्वसुतां यङ्के राजयमकण्टकम् ॥ ७३ ॥

या विप्रवनिता पूर्वं तमपुष्यात्स्वपुत्रवत् ।  
सैव माताभवत्तस्य स भ्राता द्विजनन्दनः ॥ ७४ ॥

एत्थमारुध्य देवेशं धर्मगुमाह्वयः स वै ।  
विदुर्भविष्ये राक्ष्या तथा भोगं यकार च ॥ ७५ ॥

भिक्षुवर्यावतारस्ते वर्जितश्च मयाधुना ।  
शिवस्य धर्मगुमाह्वनृपबालसुभप्रदः ॥ ७६ ॥

अेतदाभ्यानमनघं पवित्रं पावनं भङ्गत् ।  
धर्मार्थकामभोक्षाणां साधनं सर्वकामदम् ॥ ७७ ॥

य अेतच्छृणुयान्त्रित्यं श्रावयेद्वा समाहितः ।  
स भुङ्क्तेलाभिलाङ्गामान् सोऽन्ते शिवपुरं प्रजेत् ॥ ७८ ॥

एतं श्री शिवमहापुराणे तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां भिक्षुवर्याह्निवावतार चरित्रवर्णनं नामैकत्रिंशोऽध्यायः ॥  
३.३१ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां

૩.૩૨. દ્વાત્રિંશોઽધ્યાયઃ । નન્દીશ્વર ઉવાચ ।

શ્ૃણુ તાત પ્રવક્ષ્યામિ શિવસ્ય પરમાત્મનઃ ।  
 સુરેશ્વરાવતારસ્તે ધૌમ્યાગ્રજહિતાવહમ્ ॥ ૧ ॥  
 વ્યાઘ્રપાદસુતો ધીમાનુપમન્યુઃ સતાં પ્રિયઃ ।  
 જન્માન્તરેણ સંસિદ્ધઃ પ્રાપ્નો મુનિકુમારતામ્ ॥ ૨ ॥  
 ઉવાસ માતુલગૃહે સ માત્રા શિશુરેવ હિ ।  
 ઉપમન્યુર્વ્યાઘ્રપાદિઃ સ્યાદ્દરિદ્રશ્ચ દૈવતઃ ॥ ૩ ॥  
 કદાચિત્ક્ષીરમત્યલ્પં પીતવાન્માતુલાશ્રમે ।  
 યયાચે માતરં પ્રીત્યા બહુશો દુગ્ધલાલસઃ ॥ ૪ ॥  
 તચ્છૃત્વા પુત્રવચનં તન્માતા ચ તપસ્વિની ।  
 સાન્તઃ પ્રવિશ્યાથ તદા શુભોપાયમરીરચત્ ॥ ૫ ॥  
 ઉગ્છવૃત્યર્જિતાન્બીજાન્પિષ્ઠ્વાલોજ્ય જલેન તાન્ ।  
 ઉપલાલ્ય સુતં તસ્મૈ સા દદૌ કૃત્રિમં પયઃ ॥ ૬ ॥  
 પીત્વા ચ કૃત્રિમં દુગ્ધં માત્રા દત્તં સ બાલકઃ ।  
 નૈતત્ક્ષીરમિતિ પ્રાહ માતરં ચારુદત્પુનઃ ॥ ૭ ॥  
 શ્રુત્વા સુતસ્ય રુદિતં પ્રાહ સા દુઃખિતા સુતમ્ ।  
 સમ્માર્જ્યં નેત્રે પુત્રસ્ય કરાભ્યાં કમલાકૃતિઃ ॥ ૮ ॥  
 માતોવાચ ।  
 ક્ષીરમત્ર કુતોઽસ્માકં વને નિવસતાં સદા ।  
 પ્રસાદેન વિના શમ્ભોઃ પયઃ પ્રાપ્તિર્ભવેન્ન હિ ॥ ૯ ॥  
 પૂર્વજન્મનિ ચત્કૃત્યં શિવમુદ્દિશ્ય હે સુત ।  
 તદેવ લભ્યતે નૂનં નાત્ર કાર્યા વિચારણા ॥ ૧૦ ॥  
 ઇતિ માતૃવચઃ શ્રુત્વા વ્યાઘ્રપાદિઃ સ બાલકઃ ।  
 પ્રત્યુવાચ વિશોકાત્મા માતરં માતૃવત્સલઃ ॥ ૧૧ ॥  
 શોકેનાલમિમં માતઃ શમ્ભુર્યદ્યસ્તિ શકુરઃ ।  
 ત્યજ શોકં મહાભાગે સર્વ ભદ્રં ભવિષ્યતિ ॥ ૧૨ ॥  
 શ્ૃણુ માતર્વચો મેઽથ મહાદેવોઽસ્તિ ચેત્કવચિત્ ।  
 ચિરાદ્વા હ્યચિરાદ્વાપિ ક્ષીરોદં સાધયામ્યહમ્ ॥ ૧૩ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

धृत्युक्त्वा स शिशुः प्रीत्या शिवं मेऽस्त्वित्युदीर्य च ।

विसृज्य तां सुप्राणम्य तपः कर्तुं प्रयत्नमे ॥ १४ ॥

ह्रिमवत्पर्वतगतः वायुभक्षः समाहितः ।

अष्टेष्टकाभिः प्रासादं कृत्वा विद्गं च मन्मथम् ॥ १५ ॥

तत्रावाह्य शिवं साम्भं भक्त्या पञ्चाक्षरेण च ।

पत्रपुष्पादिभिर्वन्यैः समानर्थ शिशुः स वै ॥ १६ ॥

ध्यात्वा शिवं च तं साम्भं जपन्पञ्चाक्षरं मनुम् ।

समभ्यर्थ्य चिरं कालं यथार परमं तपः ॥ १७ ॥

तपसा तस्य बालस्य ह्युपमन्योर्महात्मनः ।

यथायतं च भुवनं प्रदीपितमभून्मुने ॥ १८ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे शम्भुर्विष्ववाधैः प्रार्थितः प्रभुः ।

परीक्षितुं च तद्भक्तिं शङ्करुपोऽभवत्तदा ॥ १९ ॥

शिवा शयीस्वरूपामूढाः सर्वेऽभवन्सुराः ।

अैरावतगजो नन्दी सर्वमेव च तन्मथम् ॥ २० ॥

ततः साम्भः शिवः शङ्कररूपः सगाणो द्रुतम् ।

जगामानुग्रहं कर्तुमुपमन्योस्तदाश्रमम् ॥ २१ ॥

परीक्षितुं च तद्भक्तिं शङ्करुपधरो हरः ।

प्राह गम्भीरया वाया बालकं तं मुनीश्वर ॥ २२ ॥

सुरेश्वर उवाच ।

तुष्टोऽस्मि ते वरं ब्रूहि तपसानेन सुव्रत ।

ददामि येच्छिताम्कामान् सर्वान्नात्रास्ति संशयः ॥ २३ ॥

अेवमुक्तः स वै तेन शङ्करुपेण शम्भुना ।

वरयामि शिवे भक्तिमित्युवाच कृताञ्जलिः ॥ २४ ॥

तन्निशम्य हरिः प्राह मां न जानासि लेषपम् ।

त्रैलोक्याधिपतिं शङ्कं सर्वदेवनमस्कृतम् ॥ २५ ॥

मद्भक्तो भव विप्रर्षे मामेवार्थय सर्वदा ।

ददामि सर्वं भद्रं ते त्यज रुद्रं च निर्गुणम् ॥ २६ ॥

रुद्रेण निर्गुणेनावं किं ते कार्यं भविष्यति ।

देवजातिबहिर्भूतो यः पिशाचत्वमागतः ॥ २७ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

तच्छ्रुत्वा स मुनेः पुत्रो जपन्पञ्चाक्षरं मनुम् ।

मन्यमानो धर्मविद्धं प्राड तं कर्तुमागतम् ॥ २८ ॥

उपमन्युरुवाच ।

त्वयैवं कथितं सर्वं भवनिन्दारतेन वै ।

प्रसङ्गाद्देवदेवस्य निर्गुणत्वं पिशाचता ॥ २९ ॥

त्वं न जानासि वै रुद्रं सर्वदेवेश्वरेश्वरम् ।

ब्रह्मविष्णुमहेशानां जनकं प्रकृतेः परम् ॥ ३० ॥

सदसद् वयक्तमव्यक्तं यमाहुर्ब्रह्मवादिनः ।

नित्यमेकमनेकं च वरं तस्माद् वृणोम्यहम् ॥ ३१ ॥

उेतुवादेविनिर्मुक्तं साङ्ख्ययोगार्थदं परम् ।

यमुशन्ति हि तत्त्वज्ञा वरं तस्माद् वृणोम्यहम् ॥ ३२ ॥

नास्ति शम्भोः परं तत्त्वं सर्वकारणकारणत् ।

ब्रह्मविष्ण्वादिदेवानां श्रेष्ठो गुणपराद्धिभोः ॥ ३३ ॥

नाहं वृणो वरं त्वत्तो न विष्णोर्ब्रह्मणोऽपि वा ।

नान्यस्मादमराद्रापि शङ्करो वरदोऽस्तु मे ॥ ३४ ॥

बहुनात्र किमुक्तेन वय्मि तत्त्वं मतं स्वकम् ।

न प्रार्थये पशुपतेरन्यं देवादिकं स्फुटम् ॥ ३५ ॥

मद्भावं शृणु गोत्रारे मयाद्यानुमितं त्विदम् ।

भवान्तरे कृतं पापं श्रुता निन्दा भवस्य येत् ॥ ३६ ॥

श्रुत्वा निन्दां भवस्थाय तत्क्षणादेव सन्त्यजेत् ।

स्वदेहं तन्निहत्याशु शिवलोकं स गच्छति ॥ ३७ ॥

आस्तां तावन्ममेच्छेयं क्षीरं प्रति सुराधम ।

निहत्य त्वां शिवास्त्रेण त्यजाम्येतत्सलेवरम् ॥ ३८ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

अवेमुक्तवोपमन्युस्तं मर्तुं व्यवसितः स्वयम् ।  
 क्षीरे वाय्नामपि त्यक्त्वा निडन्तुं शङ्कमुधतः ॥ ३९ ॥  
 भस्मादाय तदाधारादघोस्त्राभिमन्त्रितम् ।  
 विसृज्य शङ्कमुद्दिश्य ननाद स मुनिस्तदा ॥ ४० ॥  
 स्मृत्वा स्वेषपदद्वन्द्वं स्वदेहं दग्धुमुधतः ।  
 आग्नेयीं धारणां बिभ्रदुपमन्युरवस्थितः ॥ ४१ ॥  
 अवे व्यवसिते विप्रे भगवान् शङ्करुपवान् ।  
 वारयामास सौम्येन धारणां तस्य योगिनः ॥ ४२ ॥  
 तद्विसृष्टमघोरास्त्रं नन्दीश्वरनियोगतः ।  
 जगुहे मध्यतः क्षिप्तं नन्दी शङ्करवल्लभम् ॥ ४३ ॥  
 स्वतुपमेव भगवानास्थाय परमेश्वरः ।  
 दर्शयामास विप्राय बालेन्दुकृतशेफरम् ॥ ४४ ॥  
 क्षीरार्णवसदस्रं य दध्यादेरर्णवं तथा ।  
 भक्ष्यभोजयार्णवं तस्मै दर्शयामास स प्रभुः ॥ ४५ ॥  
 अवे स ददृशे शम्भुर्दिव्या सार्धं वृषोपरि ।  
 गणेशैस्त्रिशूलाद्यैर्दिव्यास्त्रैरपि संवृतः ॥ ४६ ॥  
 द्दिवि द्दुन्दुभयो नेदुः पुष्पवृष्टिः पपात ७ ।  
 विष्णुब्रह्मेन्द्रप्रभुर्जैर्देवैश्शन्ना द्दिशो दश ॥ ४७ ॥  
 अथोपमन्युरानन्दसमुद्रोर्मिभिरापृतः ।  
 पपात दण्डवद्भूमौ भक्तिनम्रेण येतसा ॥ ४८ ॥  
 अतस्मिन्समये तत्र सस्मितो भगवान्भवः ।  
 अेल्येडीति समाहूय भूय्याद्वाय ददौ वरान् ॥ ४९ ॥  
 शिव उवाच ।  
 वत्सोपमन्यो तुष्टोऽस्मि त्वदायरणतो वरात् ।  
 दृढभक्तोऽसि विप्रर्षे मया जिज्ञासितोऽधुना ॥ ५० ॥  
 भक्ष्यभोगान्यथाकामं बान्धवैर्भुङ्क्ष्व सर्वदा ।  
 सुधी भव सदा दुःखनिर्मुक्तो भक्तिमान्भम ॥ ५१ ॥  
 उपमन्यो महाभाग तवाभ्यैषा छि पार्वती ।

मया पुनीकृतो ज्येष्ठ कुमारत्वं सनातनम् ॥ ५२ ॥  
दुग्धदध्याज्यमधुनामर्णवाश्च सडस्रशः ।  
भक्ष्यभोज्यादिवस्तूनामर्णवाश्चापिलास्तथा ॥ ५३ ॥  
तुभ्यं दत्ता मया प्रीत्या त्वं गृह्णीष्व महाभुने ।  
अमरत्वं तथा दत्तं गाणपत्यं यं शाश्वतम् ॥ ५४ ॥  
पिताहं ते महादेवो माता ते जगदम्बिका ।  
वरा-न्यस्य सुप्रीत्या मनोऽभिलषितान्परा-न् ॥ ५५ ॥  
अजरश्चाभरश्चैव भव त्वं दुःखवर्जितः ।  
यशस्वी वरतेजस्वी दिव्यज्ञानी महाप्रभुः ॥ ५६ ॥  
अथ शम्भुः प्रसन्नात्मा स्मृत्वा तस्य तपो महत् ।  
पुनर्दश वरान्दिव्यान्भुनये ज्यूपमन्यवे ॥ ५७ ॥  
व्रतं पाशुपतं ज्ञानं व्रतयोगं यं तत्त्वतः ।  
ददौ तस्मै प्रवक्तृत्वं पाटवं यं निजं पदम् ॥ ५८ ॥  
अथ दत्त्वा महादेवः कराभ्यामुपगृह्य तम् ।  
भूर्ध्वाध्याय सुतस्तेऽयमिति देव्यै न्यवेदयत् ॥ ५९ ॥  
देवी यं शृण्वती प्रीत्या मूर्ध्नि देशे कराभ्युजम् ।  
विन्यस्य प्रददौ तस्मै कुमारपदमक्षयम् ॥ ६० ॥  
क्षीराब्धिमपि साकारं क्षीरस्वादुकरोदधिः ।  
उपास्थाय ददौ तस्मै पिण्डीभूतमनश्चरम् ॥ ६१ ॥  
योगैश्वर्यं सदा तुष्टे ब्रह्मविद्यामनश्चराम् ।  
समृद्धिं परमां तस्मै ददौ सन्तुष्टमानसः ॥ ६२ ॥  
सोऽपि लब्ध्वा वरान्दिव्यान्कुमारत्वं यं सर्वदा ।  
तस्माच्छिवाय तस्याश्च शिवाया मुदितोऽभवत् ॥ ६३ ॥  
ततः प्रसन्नयेतस्कः सुप्रणाम्य कृताञ्जलिः ।  
यथाये स वरं प्रीत्या देवदेवान्भोश्चरात् ॥ ६४ ॥  
उपमन्युरुवाच ।  
प्रसीद देवदेवेश प्रसीद परमेश्वर ।  
स्वभक्तिं देहि परमां दिव्यामव्यभियारिणीम् ॥ ६५ ॥

श्रद्धां देहि महादेव स्वसम्बन्धिषु मे सदा ।  
स्वदास्यं परमं स्नेहं स्वसान्निध्यं च सर्वदा ॥ ६६ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।  
अेवमुक्त्वा प्रसन्नात्मा उर्षगद्गद्या गिरा ।  
तुष्टाय स महादेवमुपमन्युर्द्विजोत्तमः ॥ ६७ ॥

अेवमुक्तः शिवस्तेन सर्वेषां शृङ्खलां प्रभुः ।  
प्रत्युवाच प्रसन्नात्मोपमन्युं सकलेश्वरः ॥ ६८ ॥

शिव उवाच ।  
वत्सोपमन्यो धन्यस्त्वं मम भक्तो विशेषतः ।  
सर्वं दत्तं मया ते हि यद् वृत्तं भवतानघ ॥ ६९ ॥

अजरश्चामरश्च त्वं सर्वदा दुःखवर्जितः ।  
सर्वपूज्यो निर्विकारी भक्तानां प्रवरो भव ॥ ७० ॥

अक्षया बान्धवाश्चैव कुलं गोत्रं च ते सदा ।  
भविष्यति द्विजश्रेष्ठ मयि भक्तिश्च शाश्वती ॥ ७१ ॥

सान्निध्यं याश्रये नित्यं करिष्यामि मुने तव ।  
तिष्ठ वत्स यथाकामं नोत्सृष्टां च करिष्यसि ॥ ७२ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।  
अेवमुक्त्वा स भगवांस्तस्मै दत्त्वा वरान्वरान् ।  
साम्बश्च सगाणः सद्यस्तत्रैवान्तर्दधे प्रभुः ॥ ७३ ॥

उपमन्युः प्रसन्नात्मा प्राप्य शम्भोर्वरान्वरान् ।  
जगाम जननीस्थानं मात्रे सर्वमवर्णयत् ॥ ७४ ॥

तश्चुत्वा तस्य जननी महाउर्षमवाप सा ।  
सर्वपूज्योऽभवत्सोऽपि सुभं प्रापाधिकं सदा ॥ ७५ ॥

एत्थं ते वर्णितस्तात शिवस्य परमात्मनः ।  
सुरेश्वरावतारो हि सर्वदा सुभदः सताम् ॥ ७६ ॥

एदमाभ्यानमनघं सर्वकामकूलप्रदम् ।  
स्वर्ग्यं यशस्यमायुष्यं भुक्तिमुक्तिप्रदं सताम् ॥ ७७ ॥

य अेतश्चृष्ट्याद्भक्त्या श्रावयेद्वा समाहितः ।

एतु सर्वसुभं भुक्त्वा सोऽन्ते शिवगतिं लभेत् ॥ ७८ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां सुरेश्वराभ्यश्रिवावतार यस्त्रिवर्णनं नाम द्वात्रिंशोऽध्यायः ॥

३.३२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां

### ३.३३. त्रयोत्रिंशोऽध्यायः । अञ्जयारिश्रिवावतारवर्णनम् ।

नन्दीश्वर उवाच ।

सनत्कुमार सुप्रीत्या शिवस्य परमात्मनः ।

अवतारं शृणु विभोर्जटिलाहं सुपावनम् ॥ १ ॥

पुरा सती दक्षकन्या त्यक्त्वा देहं पितुर्भ्रमे ।

स्वपित्रानादृता जज्ञे मेनायां छिमभूधरात् ॥ २ ॥

सा गत्वा गडनेऽरण्ये तेषु सुविमलं तपः ।

शङ्करं पतिमिच्छन्ती सप्तीभ्यां संयुता शिवा ॥ ३ ॥

तत्तपः सुपरीक्षार्थं सप्तर्षीनैषयच्छिवः ।

तपःस्थानं तु पार्वत्या नानालीलाविशारदः ॥ ४ ॥

ते गत्वा तत्र मुनयः परीक्षां शङ्करादरात् ।

तस्याः सुयत्नतो नैव समर्था ह्यभवंश्च ते ॥ ५ ॥

तत्रागत्य शिवं नत्वा वृत्तान्तं य निवेद्य तत् ।

तदाज्ञां समनुप्राप्य स्वर्लोकं जग्मुरादरात् ॥ ६ ॥

गतेषु तेषु मुनिषु स्वस्थानं शङ्करः स्वयम् ।

परीक्षितुं शिवावृत्तमैच्छत्सूतिकरः प्रभुः ॥ ७ ॥

सुप्रसन्नस्तपस्वीच्छाशमनाद्यमीश्वरः ।

अञ्जयर्थस्वरूपोऽभूत्तदाद्भुततरः प्रभुः ॥ ८ ॥

अतीव स्थविरो विप्रदेहधारी स्वतेजसा ।

प्रज्वलन्मनसा लृष्टो दण्डो छत्री मञ्जुजलः ॥ ८ ॥

धृत्वैवं जटिलं रूपं जगाम गिरिजावनम् ।

अतिप्रीतियुतः शम्भुः शङ्करो भक्तवत्सलः ॥ १० ॥

तत्रापश्यत् स्थितां देवीं सप्तीभिः परिवारिताम् ।

वेदिकोपरि शुद्धान्तां शिवामिव विधोः कलाम् ॥ ११ ॥

शम्भुर्निरीक्ष्य तां देवीं ब्रह्मचारिस्वरूपवान् ।

उपकण्ठं ययौ प्रीत्या योत्सुकी भक्तवत्सलः ॥ १२ ॥

आगतं सा तदा दृष्ट्वा ब्राह्मणं तेजसाद्भुतम् ।

अङ्गेषु लोमशं शान्तं दण्डयर्मसामन्वितम् ॥ १३ ॥

ब्रह्मचर्यधरं वृद्धं जटिलं सकमाण्डलम् ।

अपूजयत्परप्रीत्या सर्वपूजोपहारकैः ॥ १४ ॥

ततः सा पार्वती देवी पूजितं परया मुदा ।

कुशलं पर्यपृच्छत् ब्रह्मचारिणामादरात् ॥ १५ ॥

ब्रह्मचारिस्वरूपेण कस्त्वं हि कुत आगतः ।

धृष्टं वनं भासयसि वद वेदविदां वर ॥ १६ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

धृति पृष्टस्तु पार्वत्या ब्रह्मचारी स वै द्विजः ।

प्रत्युवाच द्रुतं प्रीत्या शिवाभावापरीक्षया ॥ १७ ॥

ब्रह्मचार्युवाच ।

अहमिच्छामिगामी य ब्रह्मचारी द्विजोऽस्मि वै ।

तपस्वी सुभद्रोऽन्येषामुपकारी न संशयः ॥ १८ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

धृत्युक्त्वा ब्रह्मचारी स शङ्करो भक्तवत्सलः ।

तस्थिवानुपकण्ठं स गोपायन् रूपमात्मनः ॥ १९ ॥

ब्रह्मचार्युवाच ।

हिं ब्रवीमि महादेवि कथनीयं न विद्यते ।

महानर्थकरं वृत्तं दृश्यते विकृतं मत् ॥ २० ॥

नवे वयसि सद्भोगसाधने सुभकारणे ।

महोपयारसद्भोगैर्वृथैव त्वं तपस्यसि ॥ २१ ॥

का त्वं कस्यासि तनया किमर्थं विजने वने ।

तपश्चरसि दूर्धर्षं मुनिभिः प्रयतात्मभिः ॥ २२ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

एति तद्भयनं श्रुत्वा प्रहस्य परमेश्वरी ।

उवाच वयनं प्रीत्या ब्रह्मचारिणामुत्तमम् ॥ २३ ॥

पार्वत्युवाच ।

शृणु विप्र ब्रह्मचारिन् मद्भूतमभिलं मुने ।

जन्म मे भारते वर्षे साम्प्रतं छिमवद्भूते ॥ २४ ॥

पूर्वं दक्षगुह्ये जन्म सती शङ्करकामिनी ।

योगेन त्यक्तदेहालं तातेन पतिनिन्दिना ॥ २५ ॥

अत्र जन्मनि सम्प्राप्तः सुपुत्र्येन शिवो द्विज ।

मां त्यक्त्वा भस्मसात्कृत्वा मन्मथं स जगाम ह ॥ २६ ॥

प्रयाते शङ्करे तापाद् प्रीडितालं पितुर्गृहात् ।

आगच्छमत्र तपसे गुरुवाक्येन संयता ॥ २७ ॥

मनसा वयसा साक्षात्कर्मणा पतिभावतः ।

सत्यं ब्रवीमि नोऽसत्यं संवृतः शङ्करो मया ॥ २८ ॥

जनानि दुर्लभं वस्तु कथं प्राप्यं मया भवेत् ।

तथापि मनसौत्सुक्यात्तप्यते मे तपोऽधुना ॥ २९ ॥

छित्त्वेन्द्रप्रभुभान्देवान्विषणुं ब्रह्माणमध्यहम् ।

पतिं पिनाकपाणिं वै प्राप्नुमिच्छामि सत्यतः ॥ ३० ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

एत्येवं वयनं श्रुत्वा पार्वत्या छि सुनिश्चितम् ।

मुने स जटिलो रुद्रो विहसन्वाक्यमब्रवीत् ॥ ३१ ॥

जटिल उवाच ।

छिमायलसुते देवि का बुद्धिः स्वीकृता त्वया ।

रुद्रार्थं विबुधान्छित्त्वा करोषि विपुलं तपः ॥ ३२ ॥

जनान्म्यहं य तं रुद्रं शृणु त्वं प्रवदामि ते ।

वृषध्वजः स रुद्रो हि विद्वतात्मा जटाधरः ॥ ३३ ॥  
 ओकाडी य सदा नित्यं विरागी य विशेषतः ।  
 तस्मात्त्वं तेन रुद्रेण मनो योक्तुं न चार्हसि ॥ ३४ ॥  
 सर्वं विरुद्धं रूपादि तव देवि उरस्य य ।  
 मलयं न रोचते ल्येतद्यदीच्छसि तथा कुरु ॥ ३५ ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 धृत्युक्त्वा य पुना रुद्रो ब्रह्मचारिस्वरूपवान् ।  
 निनिन्द ब्रह्मधात्मानं तदग्रे तां परीक्षितुम् ॥ ३६ ॥  
 तच्छ्रुत्वा पार्वती देवी विप्रवाक्यं दुरासदम् ।  
 प्रत्युवाच मडाकुब्जा शिवनिन्दापरं य तम् ॥ ३७ ॥  
 अेतावद्धि मया ज्ञातं कश्चिद् धन्यो भविष्यति ।  
 परन्तु सकलं ज्ञातमवधो दृश्यतेऽधुना ॥ ३८ ॥  
 ब्रह्मचारिस्वरूपेण कश्चित्त्वं धूर्त आगतः ।  
 शिवनिन्दा कृता मूढ त्वया मन्युरभून्मम ॥ ३९ ॥  
 शिवं त्वं य न जानासि शिवात्त्वं हि अहिर्भुजः ।  
 त्वत्पूजा य कृता यन्मे तस्मात्तापयुताभवम् ॥ ४० ॥  
 शिवनिन्दां करोतीह तत्त्वमज्ञाय यः पुमान् ।  
 आजन्मसञ्चितं पुण्यं तस्य भस्मीभवत्युत ॥ ४१ ॥  
 शिवविद्वेषिणं स्पृष्ट्वा प्रायश्चित्तं समाचरेत् ॥ ४२ ॥  
 रे रे दृष्ट त्वया प्रोक्तमहं जानामि शङ्करम् ।  
 निश्चयेन न विज्ञातः शिव अेव परः प्रभुः ॥ ४३ ॥  
 यथा तथा भवेद्भूतो मायया ब्रह्मरूपवान् ।  
 ममाभीष्टप्रदोऽत्यन्तं निर्विकारः सतां प्रियः ॥ ४४ ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 धृत्युक्त्वा तं शिवा देवी शिवतत्त्वं जगाद सा ।  
 यत्र ब्रह्मतया रुद्रः कथ्यते निर्गुणोऽव्ययः ॥ ४५ ॥  
 तदाकर्ण्य वयो देव्या ब्रह्मचारी स वै द्विजः ।  
 पुनर्वचनमादातुं यावदेव प्रथकमे ॥ ४६ ॥

प्रोवाय गिरिजा तावत्स्वसर्भी विजयां द्रुतम् ।  
 शिवासक्तमनोवृत्तिः शिवनिन्दापराङ्मुषी ॥ ४७ ॥  
 गिरिजोवाय ।  
 वारणीयः प्रयत्नेन सभ्ययं हि द्विजधमः ।  
 पुनर्वङ्क्तुमनाश्चायं शिवनिन्दां करिष्यति ॥ ४८ ॥  
 न केवलं भवेत्पापं निन्दाकर्तुः शिवस्य हि ।  
 यो वै शृणोति तन्निन्दां पापभाक्स्व भवेद्विद्वि ॥ ४९ ॥  
 शिवनिन्दाकरो वध्यः सर्वथा शिवकिङ्करैः ।  
 ब्राह्मणैश्चेत्स वै त्याज्यो गन्तव्यं तत्स्थलाद्द्रुतम् ॥ ५० ॥  
 अयं दृष्टः पुनर्निन्दां करिष्यति शिवस्य हि ।  
 ब्राह्मणत्वाद्दवध्यश्च त्याज्योऽदृश्यश्च सर्वथा ॥ ५१ ॥  
 स्थलमेतद् द्रुतं छित्वा यास्यामोऽन्यत्र मा चिरम् ।  
 यथा सम्भाषणं न स्यादनेनाविदुषा पुनः ॥ ६२ ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 धृत्युक्त्या योमया यावत्पदमुत्क्षिप्यते मुने ।  
 असौ तावच्छिवः साक्षादालम्बे पटं स्वयम् ॥ ५३ ॥  
 कृत्वा स्वयं द्विव्यं य शिवाध्यानं यथा तथा ।  
 दर्शयित्वा शिवायै तामुवायावाङ्मुषी शिवः ॥ ५४ ॥  
 शिव उवाच ।  
 कुत्र त्वं यासि मां छित्वा न त्वं त्याज्या मया शिवे ।  
 मया परीक्षितासि त्वं दृढभक्तासि मेऽनघे ॥ ५५ ॥  
 ब्रह्मयारिस्वयं पेषा भावमिच्छुस्त्वदीयकम् ।  
 तवोपकण्ठमागत्य प्रावोयं विविधं वयः ॥ ५६ ॥  
 प्रसन्नोऽस्मि दृढं भक्त्या शिवे तव विशेषतः ।  
 यित्तेऽस्मितं वरं ब्रूहि नाट्यं विद्यते तव ॥ ५७ ॥  
 अद्यप्रभृति ते दासस्तपोभिः प्रेमनिर्भरे ।  
 कृतोऽस्मि तव सौन्दर्यात्क्षणा ऐको युगायते ॥ ५८ ॥

त्यज्यतां च त्वया लज्जा मम पत्नी सनातनी ।  
 अेडि प्रिये त्वया साकं द्रुतं यामि स्वकं गिरिम् ॥ ५८ ॥

धृत्युक्तवति देवेशे शिवातिमुदमाप सा ।  
 तपोद्गुःभं तु यत्सर्वं तज्जडौ द्रुतमेव हि ॥ ६० ॥

ततः प्रहृष्टा सा दृष्ट्वा दिव्यरूपं शिवस्य तत् ।  
 प्रत्युवाच प्रभुं प्रीत्या लज्जयाधोमुष्पी शिवा ॥ ६१ ॥

शिवोवाच ।  
 यद्वि प्रसन्नो देवेश करोषि च कृपां मयि ।  
 पतिर्मे भव देवेश धृत्युक्तः शिवया शिवः ॥ ६२ ॥

नन्दीश्वर उवाच  
 गृहीत्वा विधिवत्प्राणिं कैलासं स तथा ययौ ।  
 पतिं तं गिरिजा प्राप्य देवकार्यं यकार सा ॥ ६३ ॥

धति प्रोक्तस्तु ते तात ब्रह्मचारिस्वरूपकः ।  
 शिवावतारो हि मया शिवाभावपरीक्षकः ॥ ६४ ॥

धदमाभ्यानमनघं परमं व्याहृतं मया ।  
 य अेतच्छृणुयात्प्रीत्या स सुष्पी गतिमाप्नुयात् ॥ ६५ ॥

धति श्री शिवमहापुराणे तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां ब्रह्मचारिशिवावतारवर्णनं नाम त्रयोत्रिंशोऽध्यायः ॥  
 ३.३३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥  
 ॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥  
 ॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥  
 तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां

३.३४. यतुस्त्रिंशोऽध्यायः । सुनर्तकनटाहशिवावतारवर्णनम् ।

नन्दीश्वर उवाच ।  
 सनत्कुमार सर्वज्ञ शिवस्य परमात्मनः ।  
 अवतारं शृणु विभोः सुनर्तकनटाहयम् ॥ १ ॥  
 यद्य हि कालिका देवी पार्वती हिमवत्सुता ।

तेपे तपः सुविमलं वनं गत्वा शिवात्मये ॥ २ ॥

तदा शिवः प्रसन्नोऽभूत्तस्याः सुतपसो मुने ।

तद्भूतसुपरीक्षार्थं वरं दातुं मुदा यथौ ॥ ३ ॥

स्वरूपं दर्शयामास तस्यै सुप्रीतमानसः ।

वरं ब्रूहीति योवाय तां शिवां शङ्करो मुने ॥ ४ ॥

तच्छ्रुत्वा शम्भुवचनं दृष्ट्वा तद्रूपमुत्तमम् ।

सुज्ज्वलं शिवातीव प्राढं तं सुप्रणम्य सा ॥ ५ ॥

पार्वत्युवाच ।

यदि प्रसन्नो देवेश मलयं देयो वरो यदि ।

पतिर्भव ममेशान कृपां कुरु ममोपरि ॥ ६ ॥

पितुर्गुह्यं मया सम्यग्गम्यते त्वदनुज्ञया ।

गन्तव्यं भवता नाथ मत्पितुः पार्श्वतः प्रभो ॥ ७ ॥

यायस्व मां ततो विष्णुः ध्यापयंश्च यशः शुभम् ।

पितुर्मे सङ्कलं सर्वं कुरु प्रीत्या गृह्यश्रमम् ॥ ८ ॥

ततो यथोक्तविधिना कर्तुमर्हसि भो प्रभो ।

विवाहं त्वं मडेशान देवानां कार्यसिद्धये ॥ ९ ॥

कामं मे पूरय विभो निर्विकारो भवान्सदा ।

भक्तवत्सलनामा हि तव भक्तास्म्यहं सदा ॥ १० ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

धृत्युक्तः स तथा शम्भुर्मण्डेशो भक्तवत्सलः ।

तथास्त्विति वयः प्रोव्यान्तर्हितः स्वगिरिं यथौ ॥ ११ ॥

पार्वत्यपि ततः प्रीत्या स्वसभीष्यां समन्विता ।

जगाम स्वपितुर्गुह्यं रूपं कृत्वा तु सार्थकम् ॥ १२ ॥

पार्वत्यागमनं श्रुत्वा मेनया स हिमायलः ।

परिवारयुतो द्रष्टुं स्वसुतां तां यथौ मुदा ॥ १३ ॥

दृष्ट्वा तां सुप्रसन्नास्यामानयामासतुर्गुह्यम् ।

कारयामासतुः प्रीत्या मडानन्दौ मडोत्सवम् ॥ १४ ॥

धनं ददौ द्विजादिभ्यो मेना गिरिवरस्तथा ।

मङ्गलं कारयामास सवेदध्वनिमादरात् ॥ १५ ॥

ततः स्वकन्यया सार्धमुवास प्राङ्गणो मुदा ।

मेना य छिमवाञ्छैलः स्नातुं गङ्गां जगाम सः ॥ १६ ॥

येतस्मिन्नन्तरे शम्भुः सुवीलो भक्तवत्सलः ।

सुनर्तकनटो भूत्वा मेनकासन्निधिं ययौ ॥ १७ ॥

शृङ्गं वामे करे धृत्वा दक्षिणो उमरुं तथा ।

पृष्ठे कन्यां रक्तवासा नृत्यगानविशारदः ॥ १८ ॥

ततस्तु नटरूपोऽसौ मेनकाप्राङ्गणो मुदा ।

यके स नृत्यं विविधं गानं याति मनोहरम् ॥ १९ ॥

शृङ्गञ्च उमरुं तत्र वाद्यामास सुध्वनिम् ।

महोत्तिं विविधां प्रीत्या स यकार मनोहराम् ॥ २० ॥

तं द्रष्टुं नागराः सर्वे पुरुषाश्च स्त्रियस्तथा ।

आजग्मुः सडसा तत्र बाला वृद्धा अपि ध्रुवम् ॥ २१ ॥

श्रुत्वा सुगीतं तं दृष्ट्वा सुनृत्यं य मनोहरम् ।

सडसा मुमुक्षुः सर्वे मेनापि य तदा मुने ॥ २२ ॥

ततो मेनाशु रत्नानि स्वर्णपात्रस्थितानि य ।

तस्मै दातुं ययौ प्रीत्या तदूतिप्रीतमानसा ॥ २३ ॥

तानि न स्वीयकारासौ भिक्षां काङ्क्षे शिवां य ताम् ।

पुनः सुनृत्यं गानं य कौतुकात्कर्तुमुद्यतः ॥ २४ ॥

मेना तद्वचनं श्रुत्वा युकोपाति सुविस्मिता ।

भिक्षुकं भर्त्सयामास बलिष्ठर्तुमिषे स ॥ २५ ॥

येतस्मिन्नन्तरे तत्र गङ्गातो गिरिराज् ययौ ।

ददर्श पुरतो भिक्षुं प्राङ्गणस्थं नराकृतिम् ॥ २६ ॥

श्रुत्वा मेनामुभाद् वृत्तं तत्सर्वं सुयुकोप सः ।

आज्ञां यकारानुयराब्बलिः कर्तुं य भिक्षुकम् ॥ २७ ॥

महाग्निमिव दुःस्पर्शं प्रज्वलन्तं सुतेजसम् ।

न शशाक बलिः कर्तुं कोऽपि तं मुनिसत्तम ॥ २८ ॥

તતઃ સ ભિક્ષુકસ્તાત નાનાલીલાવિશારદઃ ।

દર્શયામાસ શૈલાય સ્વપ્રભાવમનન્તકમ્ ॥ ૨૯ ॥

શૈલો દદર્શ તં તત્ર વિષ્ણુરૂપધરં દ્રુતમ્ ।

તતો બ્રહ્મસ્વરૂપં ચ સૂર્યરૂપં તતઃ ક્ષણાત્ ॥ ૩૦ ॥

તતો દદર્શ તં તાત રુદ્રરૂપં મહાદ્ભુતમ્ ।

પાર્વતીસહિતં રમ્યં વિહસન્તં સુતેજસમ્ ॥ ૩૧ ॥

એવં સુબહુરૂપાણિ તસ્ય તત્ર દદર્શ સઃ ।

સુવિસ્મિતો બભૂવાશુ પરમાનન્દસમ્લુતઃ ॥ ૩૨ ॥

અથારૌ ભિક્ષુવર્યો હિ તસ્માત્તસ્યાશ્ચ સૂતિકૃત્ ।

ભિક્ષાં યયાચે દુર્ગા તાં નાન્યજજગ્રાહ કિઞ્ચન ॥ ૩૩ ॥

તતશ્ચાન્તર્દધે ભિક્ષુસ્વરૂપઃ પરમેશ્વરઃ ।

સ્વાલયં સ જગામાશુ દુર્ગાવાક્યપ્રણોદિતઃ ॥ ૩૪ ॥

તદા બભૂવ સુજ્ઞાનં મેનાશૈલેશયોરપિ ।

આવાં શિવો વઞ્ચયિત્વા ગતવાન્સ્વાલયં વિભુઃ ॥ ૩૫ ॥

અસ્મૈ દેયા સ્વકન્યેયં પાર્વતી સુતપસ્વિની ।

એવં વિચાર્ય ચ તયોઃ શિવે ભક્તિરભૂત્પરા ॥ ૩૬ ॥

અતો રુદ્રો મહોતીશ્ચ કૃત્વા ભક્તમુદાવહમ્ ।

વિવાહં કૃતવાન્પ્રીત્યા પાર્વત્યા સ વિધાનતઃ ॥ ૩૭ ॥

ઇતિ પ્રોક્તસ્તુ તે તાત સુનર્તકનટાહચઃ ।

શિવાવતારો હિ મયા શિવાવાક્યપ્રપૂરકઃ ॥ ૩૮ ॥

ઇદમાખ્યાનમનઘં પરમં વ્યાહૃતં મયા ।

ચ એતચ્છૃણુયાત્પ્રીત્યા સ સુખી ગતિમાપ્નુયાત્ ॥ ૩૯ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે તૃતીયાયાં શતરુદ્રસંહિતાયાં સુનર્તકનટાહશિવાવતારવર્ણનં નામ ચતુસ્ત્રિંશોઽધ્યાયઃ ॥

૩.૩૪ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશકુરાભ્યાં નમઃ ॥

॥ શ્રીશિવમહાપુરાણમ્ ॥

તૃતીયાયાં શતરુદ્રસંહિતાયાં

३.३५. पञ्चत्रिंशोऽध्यायः । साधुद्विजशिवावतारवर्णनम् ।

नन्दीश्वर उवाच ।

सनत्कुमार सर्वज्ञ शिवस्य परमात्मनः ।

अवतारं शृणु विभोः साधुवेषद्विजाह्वयम् ॥ १ ॥

मेनाडिमालयोर्भक्तिं शिवे ज्ञात्वा मढोत्तमाम् ।

श्रिन्तामापुः सुराः सर्वे मन्त्रयामासुरादरात् ॥ २ ॥

अेकान्तभक्त्या शैलश्रेढन्यां द्दास्यति शम्भवे ।

ध्रुवं निर्वाणतां सधः सम्प्राप्स्यति शिवस्य वै ॥ ३ ॥

अनन्तरत्नाधारोऽसौ येत्प्रयास्यति मोक्षताम् ।

रत्नगर्भाभिधा भूमिर्मिथ्यैव भविता ध्रुवम् ॥ ४ ॥

स्थावरत्वं परित्यज्य दृिव्यरूपं विधाय सः ।

कन्यां शूलभृते दत्त्वा शिवलोकं गमिष्यति ॥ ५ ॥

महादेवस्य साङ्गं प्राप्य शम्भोरनुग्रहात् ।

तत्र भुङ्क्त्वा महाभोगांस्ततो मोक्षमवाप्स्यति ॥ ६ ॥

धत्यालोस्य सुराः सर्वे जग्गुर्गुरुगुलं मुने ।

यङ्कुर्निवेदनं गत्वा गुरवे स्वार्थसाधकाः ॥ ७ ॥

देवा उचुः ।

गुरो डिमालयगुलं गच्छास्मत्कार्यसिद्धये ।

कृत्वा निन्दां मडेशस्य गिरिभक्तिं निवारय ॥ ८ ॥

स्वश्रद्धया सुतां दत्त्वा शिवाय स गिरिगुरो ।

लभेत मुक्तिमत्रैव धरण्यां स डि तिष्ठतु ॥ ९ ॥

धति देववयः श्रुत्वा प्रोवाच य विचार्य तान् ॥ १० ॥

गुरुरुवाच ।

कश्चिन्मध्ये य युष्माकं गच्छेच्छैलान्तिकं सुराः ।

सम्पादयेत्स्वाभिमतमलं तत्कर्तुमक्षमः ॥ ११ ॥

अथवा गच्छत सुरा ब्रह्मलोकं सवासवाः ।

तस्मै वृत्तं कथय स्वं स वः कार्यं करिष्यति ॥ १२ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

तच्छ्रुत्वा ते समालोच्य जग्मुर्विधिसत्त्वां सुराः ।

सर्वं निवेदयामासुस्तद्भूतं पुरतो विधेः ॥ १३ ॥

अवोचत्तान्विधिः श्रुत्वा तद्भयः सुविचिन्त्य वै ।

नालं कश्चिन्नां तन्निन्दां दृग्भेदां कलरां सदा ॥ १४ ॥

सुरा गच्छत कैलासं सन्तोषयत शङ्करम् ।

प्रस्थापयत तं देवं हिमालयगृहं प्रति ॥ १५ ॥

स गच्छेद्यथ शैलेशमात्मनिन्दां करोतु वै ।

परनिन्दा विनाशाय स्वनिन्दा यशसे मता ॥ १६ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

ततस्ते प्रययुः शीघ्रं कैलासं निभिलाः सुराः ।

सुप्राण्य शिवं भक्त्या तद्भूतं निभिला जगुः ॥ १७ ॥

तच्छ्रुत्वा देववयनं स्वीयकार मહેश्वरः ।

देवान्सुयापयामास तानाश्रास्य विडस्य सः ॥ १८ ॥

ततः स भगवाञ्छम्भुर्भुशो भक्तवत्सलः ।

गन्तुमैच्छञ्छैलमूलं मायेशो न विकारवान् ॥ १९ ॥

दण्डी छत्री दिव्यवासा भिन्नतिलकमुज्ज्वलम् ।

करे स्फुटिकमालां च शालग्रामं गले धत् ॥ २० ॥

जपन्नाम हरेर्भक्त्या साधुवेषधरो द्विजः ।

हिमायलं जगामाशु बन्धुवर्गैः समन्वितम् ॥ २१ ॥

तं य दृष्ट्वा समुत्तस्थौ सगणोऽपि हिमालयः ।

ननाम दण्डवद्भूमौ साष्टाङ्गं विधिपूर्वकम् ॥ २२ ॥

ततः पप्रच्छ शैलेशस्तं द्विजं को भवानिति ।

उवाच शीघ्रं विप्रेन्द्रः स योग्यद्रिं मलादरात् ॥ २३ ॥

साधुद्विज उवाच ।

साधुद्विजाहः शैलालं वैष्णवः परमार्थदृक् ।

परोपकारी सर्वज्ञः सर्वगामी गुरोर्भवात् ॥ २४ ॥

मया ज्ञातं स्वविज्ञानात्स्वस्थाने शैलसत्तम ।

तश्छृणु प्रीतितो वय्मि छित्वा दम्भं तवान्तिकम् ॥ २५ ॥

शङ्कराय सुतां दातुं त्वमिच्छसि निजोद्भवाम् ।

धर्मां पद्मासमां रम्यामज्ञातकुलशीलिने ॥ २६ ॥

धयं मतिस्ते शैलेन्द्र न युक्ता मङ्गलप्रदा ।

निबोध ज्ञानिनां श्रेष्ठ नारायणकुलोद्भव ॥ २७ ॥

पश्य शैलाधिपत्वं य न तस्यैकोऽस्ति बान्धवः ।

बान्धवान्स्वान्प्रयत्नेन पृच्छ मेनां य स्वप्रियाम् ॥ २८ ॥

सर्वांसम्पृच्छ यत्नेन मेनादीन्यार्वतीं विना ।

रोगिणो नौषधं शैल कुपथ्यं रोयते सदा ॥ २९ ॥

न ते पात्रानुत्तुपश्च पार्वतीदानकर्मणि ।

महाजनः स्मेरमुग्धः श्रुतिमात्राद्भवविष्यति ॥ ३० ॥

निराश्रयः सदासङ्गो विदुषो निर्गुणोऽव्ययः ।

स्मशानवासी विकटो व्यालग्राही द्विगम्बरः ॥ ३१ ॥

विभूतिभूषणो व्यालवरावेष्टितमस्तकः ।

सर्वाश्रमपरिल्पष्टस्त्वविज्ञातगतिस्सदा ॥ ३२ ॥

ब्रह्मोवाय ।

धत्याद्युक्त्वा वयस्तथ्यं शिवनिन्दापरं स छि ।

जगाम स्वालयं शीघ्रं नानालीलाकरः शिवः ॥ ३३ ॥

तश्छृत्वा विप्रवयनमभूतां य तनू तयोः ।

विपरीतानर्थपरे किं करिष्यावळे ध्रुवम् ॥ ३४ ॥

ततो रुद्रो मळोतिं य कृत्वा भक्तमुदावडाम् ।

विवाडयित्वा गिरिजां देवकार्यं यकार सः ॥ ३५ ॥

धति प्रोक्तस्तु ते तात साधुवेषो द्विजाह्वयः ।

शिवावतारो छि मया देवकार्यकरः प्रभो ॥ ३६ ॥

धदमाभ्यानमनधं स्वर्ग्यमायुष्यमुत्तमम् ।

यः पठेच्छृणुयाद्वापि स सुष्पी गतिमाप्नुयात् ॥ ३७ ॥

धति श्रीशिवमहापुराणे तृतीयायां शतरुद्रसंछितायां साधुद्विजशिवावतारवर्णनं नाम पञ्चविंशोऽध्यायः ॥

३.३५ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां

### ३.३६. षट्त्रिंशोऽध्यायः । अश्वत्थामशिवावतारवर्णनम् ।

नन्दीश्वर उवाच ।

सनत्कुमार सर्वज्ञ शिवस्य परमात्मनः ।

अवतारं शृणु विभोरश्वत्थामाह्वयं परम् ॥ १ ॥

भृङ्गस्यतेर्महाभुङ्गेर्वर्षेरेशतो मुने ।

भरद्वाजात्समुत्पन्नो द्रोणोऽयोनिज आत्मवान् ॥ २ ॥

धनुर्भृतां वरः शूरो विप्रर्षिः सर्वशास्त्रवित् ।

भृङ्गलीर्तिर्महातेजा यः सर्वास्त्रविदुत्तमः ॥ ३ ॥

धनुर्वेदे य वेदे य निष्णातं यं विदुर्बुधाः ।

वरिष्ठं चित्रकर्माणं द्रोणं स्वकुलवर्धनम् ॥ ४ ॥

कौरवाणां स आचर्य आसीत्स्वबलतो द्विज ।

महाराशिषु विभ्यातः षट्सु कौरवमध्यतः ॥ ५ ॥

साढाय्यार्थं कौरवाणां स तेपे विपुलं तपः ।

शिवमुद्दिश्य पुत्रार्थं द्रोणाचार्यो द्विजोत्तमः ॥ ६ ॥

ततः प्रसन्नो भगवाञ्छङ्करो भक्तवत्सलः ।

आविर्बभूव पुरतो द्रोणस्य मुनिसत्तम ॥ ७ ॥

तं दृष्ट्वा स द्विजो द्रोणास्तुष्टावाशु प्राणम्य तम् ।

महाप्रसन्नदृढयो नतकः सुकृताञ्जलिः ॥ ८ ॥

तस्य स्तुत्या य तपसा सन्तुष्टः शङ्करः प्रभुः ।

वरं ब्रूहीति योवाच द्रोणं तं भक्तवत्सलः ॥ ९ ॥

तश्छुत्वा शम्भुवयनं द्रोणः प्राढाय सन्नतः ।

स्वांशजं तनयं दैडि सर्वाजियं महाबलम् ॥ १० ॥

तच्छ्रुत्वा द्रोणवचनं शम्भुः प्रोये तथास्त्विति ।  
 अभूदन्तर्हितस्तात कौतुकी सुष्पकृन्मुने ॥ ११ ॥  
 द्रोणोऽपगच्छत्स्वं धाम महादृष्टो गतभ्रमः ।  
 स्वपत्न्यै कथयामास तद्भृतं सकलं मुदा ॥ १२ ॥  
 अथावसरमासाद्य रुद्रः सर्वान्तकः प्रभुः ।  
 स्वांशेन तनयो जज्ञे द्रोणस्य स महाबलः ॥ १३ ॥  
 अश्रुत्यामेति विख्यातः स भूवृक्षक्षितौ मुने ।  
 प्रवीरः कञ्जपत्राक्षः शत्रुपक्षक्षयङ्कुरः ॥ १४ ॥  
 यो भारते रणे प्र्यातः पितुराज्ञामवाप्य य ।  
 सहायकृद् भूवृक्षात् कौरवाणां महाबलः ॥ १५ ॥  
 यमाश्रित्य महावीरं कौरवाः सुमहाबलाः ।  
 भीष्माद्यो भूवृक्षस्तोऽश्वेया अपि द्विवीकसाम् ॥ १६ ॥  
 यद्भवत्याण्डवाः सर्वे कौरवाञ्छेतुमक्षमाः ।  
 आसन्नष्टा महावीरा अपि सर्वे य कोविदाः ॥ १७ ॥  
 कृष्णोपदेशतः शम्भोस्तपः कृत्वातिदारुणम् ।  
 प्राप्य यास्त्रं शम्भुवराज्जिग्ये तानर्जुनस्ततः ॥ १८ ॥  
 अश्रुत्यामा महावीरो महादेवांशजो मुने ।  
 तथापि तद्भक्तिवशः स्वप्रतापमदर्शयत् ॥ १९ ॥  
 विनाशय पाण्डवसुतान् शिक्षितानपि यत्नतः ।  
 कृष्णादिभिर्महावीरैरनिवार्यबलः परैः ॥ २० ॥  
 पुत्रशोकैर्न विकलमापतन्तं तमर्जुनम् ।  
 रथेनाभ्युतवन्तं हि दृष्ट्वा स य पराद्रवत् ॥ २१ ॥  
 अस्त्रं ब्रह्मशिरो नाम तद्गुपर्यसृजत्स हि ।  
 ततः प्रादुरभूत्तेजः प्रयाणं सर्वतो दिशम् ॥ २२ ॥  
 प्राणापदमभिप्रेक्ष्य सोऽर्जुनः क्लेशसंयुतः ।  
 उवाच कृष्णं विक्रान्तो नष्टतेजा महाभयः ॥ २३ ॥  
 अर्जुन उवाच ।  
 डिमिदं स्वित्कुतो वेति कृष्ण कृष्ण न वेद्म्यहम् ।

सर्वतोमुष्मयाति तेजश्चेदं सुदुस्सलम् ॥ २४ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

श्रुत्वार्जुनवयश्चेदं स कृष्णः शैवसत्तमः ।

दध्यौ शिवं सदारं य प्रत्याडार्जुनमादरात् ॥ २५ ॥

श्रीकृष्ण उवाच ।

वेत्येदं द्रोणपुत्रस्य ब्राह्ममस्त्रं मडोल्बणाम् ।

न ह्यस्यान्यतमं किञ्चिदस्त्रं प्रत्यवकर्शनम् ॥ २६ ॥

शिवं स्मर द्रुतं शम्भुं स्वप्रभुं भक्तरक्षकम् ।

येन दत्तं छि ते स्वास्त्रं सर्वकार्यकरं परम् ॥ २७ ॥

जल्यस्त्रतेज उन्नद्धं त्वं तथैवास्त्रतेजसा ।

धृत्युक्त्वा य स्वयं कृष्णः शिवं दध्यौ तदर्थकः ॥ २८ ॥

तश्छुत्वा कृष्णवयनं पार्थः स्मृत्वा शिवं हृदि ।

स्मृष्ट्वापस्तं प्राणभ्याशु चिक्षेपास्त्रं ततो मुने ॥ २९ ॥

यथाप्यस्त्रं ब्रह्मशिरस्त्वमोघं याप्रतिङ्गियम् ।

शैवास्त्रतेजसा सधः समशाम्यन्मडामुने ॥ ३० ॥

मा मंस्था ह्येतदाश्चर्यं सर्वचित्रमये शिवे ।

यः स्वशक्त्यापिलं विश्वं सृजत्यवति हन्त्यजः ॥ ३१ ॥

अश्वत्थामा ततो ज्ञात्वा वृत्तमेतच्छिवांशजः ।

शैवं न विव्यथे किञ्चिच्छिवेच्छातुष्टधीर्मुने ॥ ३२ ॥

अथ द्रौणिरिदं विश्वं कृत्स्नं कर्तुमपाण्डवम् ।

उत्तरागर्भगं बालं नाशितुं मन आदधे ॥ ३३ ॥

ब्रह्मास्त्रमनिवार्यं तदन्यैरस्त्रैर्मडाप्रभम् ।

उत्तरागर्भमुद्दिश्य चिक्षेप स मडाप्रभुः ॥ ३४ ॥

ततश्च सोत्तरा जिष्णुवधूर्विकलमानसा ।

कृष्णं तुष्टाव लक्ष्मीशं दल्यमाना तदस्त्रतः ॥ ३५ ॥

ततः कृष्णः शिवं ध्यात्वा हृदा नुत्वा प्राणम्य य ।

अपाण्डवमिदं कर्तुं द्रौणेरस्त्रमभ्युध्यत ॥ ३६ ॥

स्वरक्षार्थेन्द्रत्तेन तदस्त्रेण सुवर्चसा ।

सुदृशनेन तस्याश्च व्यधाद्रक्षां शिवाज्ञया ॥ ३७ ॥

स्वरुपं शङ्करादेशात्कृतं शैववरेण ७ ।

कृष्णेन चरितं ज्ञात्वा विमनस्कः शनैरभूत् ॥ ३८ ॥

ततः स कृष्णः प्रीतात्मा पाण्डवान्सकलानपि ।

अपातयत्तदङ्घ्र्योस्तु तुष्टये तस्य शैवराट् ॥ ३९ ॥

अथ द्रौणिः प्रसन्नात्मा पाण्डवान्कृष्णमेव च ।

नानावरान्ददौ प्रीत्या सोऽश्वत्थामानुगृह्य च ॥ ४० ॥

एत्थं मत्तेश्वरस्तात यत्के लीलां परां प्रभुः ।

अवतीर्य क्षितौ द्रौणिर्गुणेण मुनिसत्तम ॥ ४१ ॥

शिवावतारोऽश्वत्थामा मडाभलपराक्रमः ।

त्रैलोक्यसुभदोऽद्यापि वर्तते जाल्वीतटे ॥ ४२ ॥

अश्वत्थामावतारस्ते वर्णितः शङ्करप्रभोः ।

सर्वसिद्धिकरश्चापि भक्तानीष्टकृत्वप्रदः ॥ ४३ ॥

य एतं शृणुयाद्भक्त्या कीर्तयेद्वा समाहितः ।

स सिद्धिं प्राप्नुयाद्विष्टामन्ते शिवपुरे व्रजेत् ॥ ४४ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे तृतीयायां शतरुद्रसंहितायामश्वत्थामशिवावतारवर्णनं नाम षट्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३.३६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां

### ३.३७. सप्तत्रिंशोऽध्यायः । व्यासोपदेशवर्णनम् ।

नन्दीश्वर उवाच ।

शृणु प्राज्ञ किराताप्यमवतारं पिनाकिनः ।

मूकं य उतवाञ्जीतो योऽर्जुनाय वरं ददौ ॥ १ ॥

सुयोधनजितास्ते वै पाण्डवाः प्रवराश्च ते ।

द्रौपद्या च तथा साध्व्या द्वैताप्यं वनमाययुः ॥ २ ॥

तत्रैव सूर्यदत्तां वै स्थालीं चाश्रित्य ते तदा ।

कालं य वाडयामासुः सुप्तेन डिल पाडुवाः ॥ ३ ॥

छलार्थं प्रेरितस्तेन दुर्वासा मुनिपुङ्गवः ।

सुयोधनेन विप्रेन्द्र पाडुवान्तिकमादरात् ॥ ४ ॥

छात्रैः स्वैर्वायुतैः सार्धं यथाये तत्र तान्मुदा ।

भोज्यं चित्तेप्सितं वै स तेभ्यश्चैव समागतः ॥ ५ ॥

स्वीकृत्य पाडुवैस्तैस्तैः स्नानार्थं प्रेषितास्तदा ।

दुर्वासःप्रमुष्माश्चैव मुनयश्च तपस्विनः ॥ ६ ॥

अथ ते पाडुवाः सर्वे अत्राभावान्मुनीश्वर ।

दुःष्मिताश्च तदा प्राणान्स्त्यक्तुं चित्ते समादधुः ॥ ७ ॥

द्रौपद्या य स्मृतः कृष्ण आगतस्तत्क्षणादपि ।

शाकं य भक्षयित्वा तु तेषां तृप्तिं समादधत् ॥ ८ ॥

दुर्वासाश्च तदा शिष्यांस्तृप्तान् ज्ञात्वा ययौ पुनः ।

पाडुवाः कृच्छ्रनिर्मुक्ताः कृष्णस्य कृपया तदा ॥ ९ ॥

अथ ते पाडुवाः कृष्णं पप्रच्छुः किं भविष्यति ।

बलवान् शत्रुरुत्पन्नः किं कार्यं तद्गद प्रभो ॥ १० ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

एति पृष्ठस्तदा तैस्तु श्रीकृष्णः पाडुवैर्मुने ।

स्मृत्वा शिवपदाभ्भोजौ पाडुवानिदमब्रवीत् ॥ ११ ॥

श्रीकृष्ण उवाच ।

श्रूयतां पाडुवाः श्रेष्ठाः श्रुत्वा कर्तव्यमेव हि ।

मद्भूतान्तं विशेषेण शिवसेवासमन्वितम् ॥ १२ ॥

द्वारकां य मया गत्वा शत्रूणां विजिगीषया ।

विचार्य योपदेशांश्च ह्युपमन्योर्महात्मनः ॥ १३ ॥

मया ह्याराधितः शम्भुः प्रसन्नः परमेश्वरः ।

बटुके पर्वतश्रेष्ठे सप्तमासं सुसेवितः ॥ १४ ॥

एष्टान्कामानदान्मह्यं विश्वेशश्च स्वयं स्थितः ।

तत्राभावाभ्या सर्वसामर्थ्यं लब्धमुत्तमम् ॥ १५ ॥

एदानीं सेव्यते देवो भुक्तिमुक्तिफलप्रदः ।

यूयं सेवत तं शम्भुमपि सर्वसुभावलम् ॥ १६ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

धृत्युक्तवान्तर्दधे कृष्ण आश्रास्याथ य पाण्डवान् ।  
द्वारकामगमच्छीघ्रं स्मरन् शिवपदाभ्युजम् ॥ १७ ॥

पाण्डवा अथ भिल्लं य प्रेषयामासुरोजसा ।  
गुणानां य परीक्षार्थं तस्य दुर्योधनस्य य ॥ १८ ॥

सोऽपि सर्वं य तत्रत्यं दुर्योधनगुणोदयम् ।  
समीचीनं य तज्ज्ञात्वा पुनः प्राप प्रभून्प्रति ॥ १९ ॥

तदुक्तं ते निशम्यैवं दुःभं प्रापुर्मुनीश्वर ।  
परस्परं समूयुस्ते पाण्डवा अतिदुःभिताः ॥ २० ॥

किं कर्तव्यं क्व गन्तव्यमस्माभिरधुना युधि ।  
समर्था अपि वै सर्वे सत्यापाशेन यन्त्रिताः ॥ २१ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

अेतस्मिन्समये व्यासो भस्मभूषितमस्तकः ।  
रुद्राक्षाभरणश्चायाज्जटाजूटविभूषितः ॥ २२ ॥

पञ्चाक्षरं जपन्मन्त्रं शिवप्रेमसमाकुलः ।  
तेजसां य स्वयंराशिः साक्षाद्धर्मं धवापरः ॥ २३ ॥

तं दृष्ट्वा ते तदा प्रीता उत्थाय पुरतः स्थिताः ।  
दत्त्वासनं तदा तस्मै कुशाजिनसुशोभितम् ॥ २४ ॥

तत्रोपविष्टं तं व्यासं पूजयन्ति स्म उर्षिताः ।  
स्तुतिं य विविधां कृत्वा धन्याः स्म धृति वादिनः ॥ २५ ॥

तपश्चैव सुसन्तप्तं दानानि विविधानि य ।  
तत्सर्वं सङ्गलं जातं तृमास्ते दर्शनात्प्रभो ॥ २६ ॥

दुःभं य दूरतो जातं दर्शनात्ते पितामह ।  
दृष्ट्वैश्वैव मडादुःभं दत्तं नः कूरकर्मभिः ॥ २७ ॥

श्रीमतां दृशने जाते दुःभं यैव गमिष्यति ।  
कदाचिन्न गतं तत्र निश्चयोऽयं विचारितः ॥ २८ ॥

महतामाश्रमे प्राप्ते समर्थं सर्वकर्मणि ।

यद्वि द्रुपं न गच्छेत्तु दैवमेवात्र कारणम् ॥ २९ ॥  
 निश्चयेनैव गच्छेत्तु दारिद्र्यं द्रुपकारणम् ।  
 मडतां य स्वभावोऽयं कल्पवृक्षसमो मतः ॥ ३० ॥  
 तद्गुणानेव गणयन्मडतो वस्तुमात्रतः ।  
 आश्रयस्य वशादेव पुंसो वै जायते प्रभो ॥ ३१ ॥  
 लघुत्वं य मडत्वं य नात्र कार्या विचारणा ।  
 उत्तमानां स्वभावोऽयं यद्दीनप्रतिपालनम् ॥ ३२ ॥  
 रङ्गस्य लक्षणं लोके ज्यतिश्रेयस्कं मतम् ।  
 पुरोऽस्य परयतो वै सुजनानां य सेवनम् ॥ ३३ ॥  
 अतः परं य भाग्यं वै दोषश्चैव न दीयताम् ।  
 अतस्मात्कारणात्स्वामिंस्त्वयि दृष्टो शुभं तदा ॥ ३४ ॥  
 त्वदागमनमात्रेण सन्तुष्टानि मनांसि नः ।  
 दिशोपदेशं येनाशु द्रुपं नष्टं भवेच्च नः ॥ ३५ ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 छत्येतद्भयनं श्रुत्वा पाण्डवानां मडामुनिः ।  
 प्रसन्नमानसो भूत्वा व्यासश्चैवाब्रवीद्विदम् ॥ ३६ ॥  
 उ पाण्डवाश्च यूयं वै न कष्टं कर्तुमर्हथ ।  
 धन्याः स्थ कृतकृत्याः स्थ सत्यं नैव विलोपितम् ॥ ३७ ॥  
 सुजनानां स्वभावोऽयं प्राणान्तेऽपि सुशोभनः ।  
 धर्मं त्यजन्ति नैवात्र सत्यं सङ्गलभाजनम् ॥ ३८ ॥  
 अस्माकं चैव यूयं य ते यापि समतां गताः ।  
 तथापि पक्षपातो वै धर्मिष्ठानां मतो बुधैः ॥ ३९ ॥  
 धृतराष्ट्रेण दृष्टेन प्रथमं य ज्ययक्षुषा ।  
 धर्मस्त्यक्तः स्वयं लोभाद्युष्माकं राजयमाहृतम् ॥ ४० ॥  
 तस्य यूयं य ते यापि पुत्रा एव न संशयः ।  
 पितर्यपरते भाला अनुकम्प्या मडात्मनः ॥ ४१ ॥  
 पश्चात्पुत्रश्च तेनैव वारितो न कदाचन ।  
 अनर्थो नैव जायेत यश्चैवं य कृतं तदा ॥ ४२ ॥

अतः परं य यज्जातं तज्जातं नान्यथा भवेत् ।

अयं दृष्टो भवन्तश्च धर्मिष्ठाः सत्यवादिनः ॥ ४३ ॥

तस्मादन्ते य तस्यैवाशुभं हि भविता ध्रुवम् ।

यश्चैव वापितं भीजं तत्प्ररोहो भवेद्विड ॥ ४४ ॥

तस्माद्गुणं न कर्तव्यं भवद्भिः सर्वथा ध्रुवम् ।

भविष्यति शुभं वो हि नात्र कार्या विचारणा ॥ ४५ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

धृत्युक्त्वा पाण्डवाः सर्वे तेन व्यासेन प्रीणिताः ।

युधिष्ठिरमुष्मास्ते य पुनरेवाब्रुवन्वचः ॥ ४६ ॥

पाण्डवा उच्युः ।

सत्यमुक्तं त्वया नाथ दृष्टैर्दुःखं निरन्तरम् ।

दृष्टात्मभिर्वने यापि दीयते हि मुहुर्मुहुः ॥ ४७ ॥

तन्नाशयाशुभं मेऽद्य किञ्चिद्देयं शुभं विभो ।

कृष्णेन कथितं पूर्वमाराध्यः शङ्करः सदा ॥ ४८ ॥

प्रमादश्च कृतोऽस्माभिस्तद्भयः शिथिलीकृतम् ।

स देवमार्गस्तु पुनरिदानीमुपदिश्यताम् ॥ ४९ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

धृत्येतद्भयनं श्रुत्वा व्यासो उर्षसमन्वितः ।

उवाच पाण्डवान्प्रीत्या स्मृत्वा शिवपदाम्बुजम् ॥ ५० ॥

व्यास उवाच ।

श्रूयतां वचनं मेऽद्य पाण्डवा धर्मभृद्भ्यः ।

सत्यमुक्तं तु कृष्णेन मया संसेव्यते शिवः ॥ ५१ ॥

भवद्भिः सेव्यतां प्रीत्या सुभं स्यादतुलं सदा ।

सर्वदुःखं भवत्येव शिवासेवात श्रेव हि ॥ ५२ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

अथ पञ्चसु तेष्वेव विचार्य शिवपूजने ।

अर्जुनं योग्यमुग्र्यार्य व्यासो मुनिवरस्तथा ॥ ५३ ॥

तपःस्थानं विचार्यैवं ततः स मुनिसत्तमः ।  
 पाण्डवान्धर्मसन्निष्ठान्पुनरेवाब्रवीद्विदम् ॥ ५४ ॥  
 व्यास उवाच ।  
 श्रूयतां पाण्डवाः सर्वे कथयामि हितं सदा ।  
 शिवं सर्वं परं दृष्ट्वा परं ब्रह्म सतां गतिम् ॥ ५५ ॥  
 ब्रह्मादित्रिपराध्वान्तं यत्किञ्चिद् दृश्यते जगत् ।  
 तत्सर्वं शिवरूपं य पूज्यं ध्येयं य तत्पुनः ॥ ५६ ॥  
 सर्वेषां यैव सेव्योऽसौ शङ्करः सर्वदुःखदा ।  
 शिवः स्वल्पेन कालेन सम्प्रसीदति भक्तितः ॥ ५७ ॥  
 सुप्रसन्नो भडेशो हि भक्तोभ्यः सकवप्रदः ।  
 भुक्तिं मुक्तिमिडामुत्र यच्छतीति सुनिश्चितम् ॥ ५८ ॥  
 तस्मात्सेव्यः सदा शम्भुर्भुक्तिमुक्तिफलप्रेम्सुभिः ।  
 पुरुषः शङ्करः साक्षाद् दृष्टवन्ता सतां गतिः ॥ ५९ ॥  
 परन्तु प्रथमं शङ्कविधां दृढमना जपेत् ।  
 क्षत्रियस्य पराप्यस्य येदमेव समाहितम् ॥ ६० ॥  
 अतोऽर्जुनश्च प्रथमं शङ्कविधां जपेद् दृढः ।  
 करिष्यति परीक्षां प्राङ् सन्तुष्टस्तद्भविष्यति ॥ ६१ ॥  
 सुप्रसन्नश्च विद्वानि संहरिष्यति सर्वदा ।  
 पुनश्चैवं शिवस्यैव वरं मन्त्रं प्रदास्यति ॥ ६२ ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 धृत्युक्त्वार्जुनमाडूयोपेन्द्रविधामुपादिशत् ।  
 स्नात्वा य प्राङ्मुખो भूत्वा जग्राडार्जुन उग्रधीः ॥ ६३ ॥  
 पार्थिवस्य विधानं य तस्मै मुनिवरो ददौ ।  
 प्रत्युवाच य तं व्यासो धनञ्जयमुदारधीः ॥ ६४ ॥  
 व्यास उवाच ।  
 एतो गच्छाधुना पार्थ एन्द्रकीले सुशोभने ।  
 जह्वव्याश्च समीपे वै स्थित्वा सम्यक् तपः कुरु ॥ ६५ ॥  
 अदृश्या यैव विधा स्यात्सदा ते हितकारिणी ।

धत्वाशिषं ददौ तस्मै ततः प्रोवाच तान्मुनिः ॥ ६६ ॥

धर्ममास्थाय सर्वे वै तिष्ठन्तु नृपसत्तमाः ।

सिद्धिः स्यात्सर्वथा श्रेष्ठा नात्र कार्या विचारणा ॥ ६७ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

धत्ति दत्त्वाशिषं तेभ्यः पाण्डवेभ्यो मुनीश्वरः ।

स्मृत्वा शिवपदाम्भोजं व्यासश्चान्तर्दधे क्षणात् ॥ ६८ ॥

धत्ति श्रीशिवमहापुराणे तृतीयायां शतरुद्रसंखितायां किरातावतारवर्णन प्रसङ्गेऽर्जुनाय व्यासोपदेशवर्णनं नाम  
सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३.३७ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंखितायां

### ३.३८. अष्टत्रिंशोऽध्यायः । किरातावतारवर्णनप्रसङ्गेऽर्जुनतपोवर्णनम् ।

नन्दीश्वर उवाच ।

अर्जुनोऽपि तदा तत्र दीप्यमानो व्यदृश्यत ।

मन्त्रेण शिवरूपेण तेजश्चातुलमावळन् ॥ १ ॥

ते सर्वे यार्जुनं दृष्ट्वा पाण्डवा निश्चयं गताः ।

जयोऽस्माकं ध्रुवं जातं तेजश्च विपुलं यतः ॥ २ ॥

धदं कार्यं त्वया साध्यं नान्येन य कदाचन ।

व्यासस्य वयनाद्भाति सङ्कलं दुरु ज्वितम् ॥ ३ ॥

धत्ति प्रोव्यार्जुनं ते वै विरडौत्सुक्यकातराः ।

अनिच्छन्तोऽपि तत्रैव प्रेषयामासुरादरात् ॥ ४ ॥

द्रौपदी दृग्भसंयुक्ता नेत्राश्रूणि निरुध्य य ।

प्रेषयन्ती शुभं वाक्यं तदोवाच पतिप्रता ॥ ५ ॥

द्रौपद्युवाच ।

व्यासोपदिष्टं यद्गणस्त्वया कार्यं प्रयत्नतः ।

शुभप्रदोऽस्तु ते पन्थाः शकरः शं करोतु वै ॥ ६ ॥

ते सर्वे यावसंस्तत्र विसृज्यार्जुनमादरात् ।  
अत्यन्तदुःखमापन्ना मिलित्वा पृथग् भवेय ॥ ७ ॥

स्थितास्तत्र वदन्ति स्म श्रूयतामृषिसत्तम ।  
दुःखेऽपि प्रियसङ्गो वै न दुःखाय प्रजायते ॥ ८ ॥

वियोगे द्विगुणं तस्य दुःखं भवति नित्यशः ।  
तत्र धैर्यधरस्यापि कथं धैर्यं भवेद्विदुः ॥ ९ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।  
कुर्वत्स्वेव तदा दुःखम्पाण्डवेषु मुनीश्वरः ।  
कृपासिन्धुश्च स व्यास ऋषिवर्यः समागत ॥ १० ॥  
तं तदा पाण्डवास्ते वै नत्वा सम्भूज्य यादरात् ।  
दत्त्वासनं हि दुःखाढ्याः करौ भध्वा वयोऽब्रुवन् ॥ ११ ॥

पाण्डवा उच्युः ।  
श्रूयतामृषभश्रेष्ठ दुःखदग्धा वयं प्रभो ।  
दर्शनं तेऽद्य सम्प्राप्य ध्यानानन्दं प्राप्नुमो मुने ॥ १२ ॥  
क्रियत्कालं वसत्रैव दुःखनाशाय नः प्रभो ।  
दर्शनात्तव विप्रर्षे सर्वं दुःखं विलीयते ॥ १३ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।  
ऽत्युक्तः स ऋषिश्रेष्ठो न्यवसत्तत्सुभाय वै ।  
कथाभिर्विविधाभिश्च तदुःखं नोदयंस्तदा ॥ १४ ॥  
वार्तायां क्रियमाणायाम् तेन व्यासेन सन्मुने ।  
सुप्रणाम्य विनीतात्मा धर्मराजोऽब्रवीद्विदुः ॥ १५ ॥

धर्मराज उवाच ।  
शृणु त्वं हि ऋषिश्रेष्ठ दुःखशान्तिर्मता मम ।  
पृच्छामि त्वां महाप्राज्ञ कथनीयं त्वया प्रभो ॥ १६ ॥  
ऽदृशं यैव दुःखं य पुरा प्राप्तश्च कश्चन ।  
वयमेव परं दुःखं प्राप्ता वै नैव कश्चन ॥ १७ ॥

व्यास उवाच ।  
राज्ञस्तु नलनाम्नो वै निषधाधिपतेः पुरा ।

भवद्गुणाधिकं द्युःखं जातं तस्य महात्मनः ॥ १८ ॥

हरिश्चन्द्रस्य नृपतेर्जातं द्युःखं महत्तरम् ।

अकथ्यं तद्विशेषेण परशोकावलं तथा ॥ १९ ॥

द्युःखं तथैव विज्ञेयं रामस्थाप्यथ पाण्डव ।

यच्छ्रुत्वा स्त्रीनराणां च भवेन्मोहो महत्तरः ॥ २० ॥

तस्माद्दर्शयितुं नैव शक्यते हि मया पुनः ।

शरीरं द्युःखराशिं च मत्वा त्याज्यं त्वयाधुना ॥ २१ ॥

येनेदं च धृतं तेन व्याप्तमेव न संशयः ।

प्रथमं मातृगर्भे वै जन्म द्युःखस्य कारणम् ॥ २२ ॥

कौमारोऽपि महाद्युःखं बाललीलानुसारि यत् ।

ततोऽपि यौवने कामान्भुञ्जानो द्युःखरूपिणः ॥ २३ ॥

गतागतैर्दैनानां हि कार्यभारैरनेकशः ।

आयुश्च क्षीयते नित्यं न जानाति ह तत्पुनः ॥ २४ ॥

अन्ते च मरणं यैव महाद्युःखमतः परम् ।

नानानरकपीडाश्च भुज्यन्तेऽङ्गैर्नरैस्तदा ॥ २५ ॥

तस्माद्द्विदमसत्यं च त्वन्तु सत्यं समाचर ।

येनैव तुष्यते शम्भुस्तथा कार्यं नरेण च ॥ २६ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

अेवं विविधवार्ताभिः कालनिर्यापिणन्तदा ।

यद्भुक्ते भ्रातरः सर्वे मनोरथपथैः पुनः ॥ २७ ॥

अर्जुनोऽपि स्वयं गच्छन्द्गार्द्रिषु दृढव्रतः ।

यक्षं लब्ध्वा च तेनैव दस्यून्निघ्नन्नेकशः ॥ २८ ॥

मनसा वर्षसंयुक्तो जगामायलमुत्तमम् ।

तत्र गत्वा च गङ्गायाः समीपं सुन्दरं स्थलम् ॥ २९ ॥

अशोककाननं यत्र तिष्ठति स्वर्गं उत्तमः ।

तत्र तस्थौ स्वयं स्नात्वा नत्वा च गुरुमुत्तमम् ॥ ३० ॥

यथोपदिष्टं वेषादि तथा यैवाकरोत्स्वयम् ।

छन्द्रेयाण्यपकृष्यादौ मनसा संस्थितोऽभवत् ॥ ३१ ॥

पुनश्च पार्थिवं कृत्वा सुन्दरं समसूत्रकम् ।  
 तदग्रे प्रणिदध्यौ स तेजोराशिमनुत्तमम् ॥ ३२ ॥  
 त्रिकालं चैव सुस्नातः पूजनं विविधं तदा ।  
 यकारोपासनं तत्र हरस्य य पुनः पुनः ॥ ३३ ॥  
 तस्यैव शिरसस्तेजो निस्सृतं तथ्यरास्तदा ।  
 दृष्ट्वा भयं समापन्नाः प्रविष्टश्च कदा ङ्ययम् ॥ ३४ ॥  
 पुनस्ते य विचार्यैवं कथनीयं विडौजसे ।  
 धृत्युक्त्वा तु गतास्ते वै शङ्कस्थान्तिकमञ्जसा ॥ ३५ ॥  
 यरा उच्युः ।  
 देवो वाथ ऋषिश्चैव सूर्यो वाथ विभावसुः ।  
 तपश्चरति देवेश न जानीमो वने य तम् ॥ ३६ ॥  
 तस्यैव तेजसा दग्धा आगतास्तव सन्निधौ ।  
 निवेदितञ्चरित्रं तद्धियतामुच्यितं तु यत् ॥ ३७ ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 धृत्युक्तस्तेश्वरैः सर्वं ज्ञात्वा पुत्रयिकीर्षितम् ।  
 स गोत्रपान्विसृज्यैव तत्र गन्तुं मनो दधे ॥ ३८ ॥  
 स वृद्धब्राह्मणो भूत्वा ब्रह्मचारी शयीपतिः ।  
 जगाम तत्र विप्रेन्द्र परीक्षार्थं हि तस्य वै ॥ ३९ ॥  
 तमागतं तदा दृष्ट्वाकार्षीत्पूजं य पाण्डवः ।  
 स्थितोऽग्रे य स्तुतिं कृत्वा क्वायातोऽसि वदाधुना ॥ ४० ॥  
 धृत्युक्तस्तेन देवेशो धैर्यार्थं तस्य प्रीतितः ।  
 परीक्षागर्भितं वाङ्मयं पाण्डवन्तं ततोऽब्रवीत् ॥ ४१ ॥  
 ब्राह्मण उवाच ।  
 नवे वयसि वै तात किन्तपस्यसि साम्प्रतम् ।  
 मुक्त्यर्थं वा जयार्थं हि सर्वथैतत्तपस्तव ॥ ४२ ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 धति पृष्टस्तदा तेन सर्वं संवेदितं पुनः ।

तश्छुत्वा स पुनर्वाङ्मयवाच ब्राह्मणस्तदा ॥ ४३ ॥

ब्राह्मण उवाच ।

युक्तं न क्रियते वीर सुभं प्राभुं य यत्तपः ।

क्षात्रधर्मोऽक्रियते मुक्त्यर्थं कुरुसत्तम ॥ ४४ ॥

छन्दस्तु सुभदाता वै मुक्तिदाता भवेन्न हि ।

तस्मात्त्वं सर्वथा श्रेष्ठ कर्तुमर्हसि सत्तपः ।

नन्दीश्वर उवाच ।

छंदं तद्भयनं श्रुत्वा क्रोधं यडेऽर्जुनस्तदा ।

प्रत्युवाच विनीतात्मा तदनादृत्य सुप्रतः ॥ ४६ ॥

अर्जुन उवाच ।

राज्यार्थं न य मुक्त्यर्थं किमर्थं भाषसे त्विदम् ।

व्यासस्य वचनेनैव क्रियते तप छंदृशम् ॥ ४७ ॥

छतो गच्छ ब्रह्मचारिन्मां पातयितुमिच्छसि ।

प्रयोजनं किमत्रास्ति तव वै ब्रह्मचारिणः ॥ ४८ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

छत्युक्तः स प्रसन्नोऽभूत्सुन्दरं रुपमद्भुतम् ।

स्वोपस्करणसंयुक्तं दर्शयामास वै निजम् ॥ ४९ ॥

शक्ररुपं तदा दृष्ट्वा लज्जितश्चार्जुनस्तदा ।

स छन्दस्तं समाश्रास्य पुनरेव वयोऽब्रवीत् ॥ ५० ॥

छन्द उवाच ।

वरं वृणीष्व हे तात धनञ्जय मखामते ।

यद्विच्छसि मनोऽभीष्टं नारैयं विद्यते तव ॥ ५१ ॥

तश्छुत्वा शक्रवयनं प्रत्युवाचार्जुनस्तदा ।

विजयं द्देहि मे तात शत्रुञ्जिष्टस्य सर्वथा ॥ ५२ ॥

शक्र उवाच ।

भविष्यः शत्रवस्ते य दुर्योधनपुत्रःसराः ।

द्रोणो भीमश्च कर्णश्च सर्वे ते दुर्यथा ध्रुवम् ॥ ५३ ॥

अश्वत्थामा द्रोणपुत्रो रौद्रोऽशो दुर्यथोऽति सः ।

मयासाध्या भवेयुस्ते सर्वथा स्वहितं शर्षु ॥ ५४ ॥

अेतद्भीरु जयं कर्तुं न शक्तः कश्चनाधुना ।  
वर्तते हि शिवो वर्यस्तस्माच्छम्भोर्जपोऽधुना ॥ ५५ ॥

शङ्करः सर्वलोकेशश्चरायरपतिः स्वराट् ।  
सर्वं कर्तुं समर्थोऽस्ति भुक्तिभुक्तिङ्गलप्रदः ॥ ५६ ॥

अलम्भन्ये य ब्रह्माद्या विष्णुः सर्ववरप्रदः ।  
अन्ये जिगीषवो ये य ते सर्वे शिवपूजकाः ॥ ५७ ॥

अधप्रभृति तन्मन्त्रं हित्वा भक्त्या शिवं भज ।  
पार्थिवेन विधानेन ध्यानेनैव शिवस्य य ॥ ५८ ॥

उपचारैरनेकैश्च सर्वभावेन भारत ।  
सिद्धिः स्यादथवा तेऽद्य नात्र कार्या विचारणा ॥ ५९ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।  
एतद्युक्त्वा य यरा-सर्वा-समाडूयाब्रवीद्विदम् ।  
सावधानेन वै स्थेयमेतत्संरक्षणे सदा ॥ ६० ॥

प्रबोध्य स्वयरानिन्द्रोऽर्जुनसंरक्षणादिकम् ।  
वात्सल्यपूर्णाद्दृष्टयः पुनरुभये कपिध्वजम् ॥ ६१ ॥

एन्द्र उवाच ।  
राज्यं त्वया प्रमादाद्गै न कर्तव्यं कदाचन ।  
श्रेयसे भद्र विद्येयं भवेत्तव परन्तप ॥ ६२ ॥

धैर्यं धार्यं साधकेन सर्वथा रक्षकः शिवः ।  
सम्पत्तीश्च इलं तुभ्यं दास्यते नात्र संशयः ॥ ६३ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।  
एति दत्त्वा वरं तस्य भारतस्य सुरेश्वरः ।  
स्मरञ्छिवपदाभ्मोर्जं जगाम भवनं स्वकम् ॥ ६४ ॥

अर्जुनोऽपि महावीरः सुप्राणम्य सुरेश्वरम् ।  
तपस्तेपे संयतात्मा शिवमुद्दिश्य तद्विधम् ॥ ६५ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां किरातावतारवर्णनप्रसङ्गेऽर्जुनतपोवर्णनं  
नामाष्टत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३.३८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां

३.३९. ऐकोनयत्वारिंशोऽध्यायः । किरातावतारवर्णने मूकद्वैत्यवधः ।

नन्दीश्वर उवाच ।

स्नानं स विधिवत्कृत्वा न्यासादि विधिवत्तथा ।

ध्यानं शिवस्य सद्भक्त्या व्यासोक्तं यत्तथाकरोत् ॥ १ ॥

ऐकपादतलेनैव तिष्ठन्मुनिवरो यथा ।

सूर्ये दृष्टिं निबध्यैका मन्त्रमावर्तयन् स्थितः ॥ २ ॥

तपस्तेपेति सम्प्रीत्या संस्मरन्मनसा शिवम् ।

पञ्चाक्षरं मनु शम्भोर्जपन्सर्वोत्तमोत्तमम् ॥ ३ ॥

तपसस्तेज एवासीद्यथा देवा विसिस्मियुः ।

पुनश्चैव शिवं याताः प्रत्य्यूयस्ते समाहिताः ॥ ४ ॥

देवा उचुः ।

नरेणैकेन सर्वेश त्वर्ध्वं तप आहितम् ।

यद्विच्छति नरः सोऽयं किन्न यच्छति तत्प्रभो ॥ ५ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

धृत्युक्त्वा तु स्तुतिं यद्भुवि विधां ते तदा सुराः ।

तत्पादयोर्दृशः कृत्वा तत्र तस्थुः स्थिराधयः ॥ ६ ॥

शिवस्तु तद्भयः श्रुत्वा महाप्रभुरुदारधीः ।

सुविडस्य प्रसन्नात्मा सुरान्वयनमब्रवीत् ॥ ७ ॥

शिव उवाच ।

स्वस्थानं गच्छत सुराः सर्वे सत्यं न संशयः ।

सर्वथाळं करिष्यामि कार्यं वो नात्र संशय ॥ ८ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

तच्छ्रुत्वा शम्भुवयनं निश्चयं परमं गताः ।

परावृत्य गताः सर्वे स्वस्थानं ते हि निर्जराः ॥ ९ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे दैत्यो मूकनामागतस्तदा ।  
 सौकरं रुपमास्थाय प्रेषितश्च दुरात्मना ॥ १० ॥  
 दुर्योधनेन विप्रेन्द्र मायिना यार्जुनं तदा ।  
 यत्रार्जुनः स्थितश्चासीत्तेन मार्गेण वै तदा ॥ ११ ॥  
 शङ्गाणि पर्वतस्यैव स्थिन्वृक्षाननेकशः ।  
 शब्दं य विविधं कुर्वन्नतिवेगेन संयुतः ॥ १२ ॥  
 अर्जुनोऽपि य तं दृष्ट्वा मूकनामासुरं तदा ।  
 स्मृत्वा शिवपदाम्भोजं विचारे तत्परोऽभवत् ॥ १३ ॥  
 अर्जुन उवाच ।  
 कोऽयं वा कुत आयाति कूरकर्मा य दृश्यते ।  
 ममानिष्टं ध्रुवं कर्तुं समागच्छत्यसंशयम् ॥ १४ ॥  
 ममैवं मन आयाति शत्रुरेव न संशयः ।  
 मया विनिहताः पूर्वमनेके दैत्यदानवाः ॥ १५ ॥  
 तदीयः कश्चिदायाति वैरं साधयितुं पुनः ।  
 अथवा य सभा कश्चिद् दुर्योधनछितावळः ॥ १६ ॥  
 यस्मिन्दृष्टे प्रसीदित्स्वं मनः स छितकृद् ध्रुवम् ।  
 यस्मिन्दृष्टे तदेव स्यादाकुलं शत्रुरेव सः ॥ १७ ॥  
 आचारः कुलमाप्याति वपुराप्याति भोजनम् ।  
 वचनं श्रुतमाप्याति स्नेहमाप्याति लोचनम् ॥ १८ ॥  
 आकारेण तथा गत्या येष्टया भाषितैरपि ।  
 नेत्रवक्त्रविकाराभ्यां ज्ञायतेऽन्तर्हितं मनः ॥ १९ ॥  
 उज्ज्वलं सरसं यैव वङ्मारक्तकं तथा ।  
 नेत्रं यतुर्विधं प्रोक्तं तस्य भावं पृथग्बुधाः ॥ २० ॥  
 उज्ज्वलं मित्रसंयोगे सरसं पुत्रदर्शने ।  
 वङ्कं य कामिनीयोगे आरक्तं शत्रुदर्शने ॥ २१ ॥  
 अस्मिन्म तु सर्वाणि कलुषानीन्द्रियाणि य ।  
 अयं शत्रुर्भवेदेव मारणीयो न संशयः ॥ २२ ॥

गुरोश्च वचनं मेऽद्य वर्तते द्युभटस्त्वया ।  
 उन्तव्यः सर्वथा राजन्नात्र कार्या विचारणा ॥ २३ ॥  
 अेतदर्थं त्वायुधानि मम यैव न संशयः ।  
 विचार्येति य तत्रैव भाषां संस्थाय संस्थितः ॥ २४ ॥  
 अेतस्मिन्नन्तरे तत्र रक्षार्थं ऽयर्जुनस्य वै ।  
 तद्भक्तेश्च परीक्षार्थं शङ्करो भक्तवत्सलः ॥ २५ ॥  
 विदग्धभिल्लरूपं हि गणैः सार्धं मडाद्भुतम् ।  
 तस्य दैत्यस्य नाशार्थं द्रुतं कृत्वा समागतः ॥ २६ ॥  
 भद्रकच्छश्च वल्लीभिर्भङ्ग्रेवा डेशान् उरस्तदा ।  
 शरीरे श्चेतरेभाश्च धनुर्भाषायुतः स्वयम् ॥ २७ ॥  
 भाषानां तूष्णं पृष्ठे धृत्वा वै स जगाम उ ।  
 गणश्चैव तथा जातो भिल्लराजोऽभवच्छिवः ॥ २८ ॥  
 शब्दांश्च विविधाङ्गुत्वा निर्ययौ वाङ्मनीपतिः ।  
 सूकरस्य ससाराथ शब्दश्च प्रदिशो दश ॥ २९ ॥  
 वनेयरेण शब्देन व्याकुलश्चार्जुनस्तदा ।  
 पर्वताद्याश्च तैः शब्दैस्ते सर्वे व्याकुलास्तदा ॥ ३० ॥  
 अलो किन्तु भवेदेष शिवः शुभकरस्त्वित् ।  
 मया यैव श्रुतं पूर्वं कृष्णेन कथितं पुनः ॥ ३१ ॥  
 व्यासेन कथितं यैव स्मृत्वा देवैस्तथा पुनः ।  
 शिवः शुभकरः प्रोक्तः शिवः सुभकरस्तथा ॥ ३२ ॥  
 मुक्तिदश्च स्वयं प्रोक्तो मुक्तिदानान्न संशयः ।  
 तन्नामस्मरणात्पुंसां कल्याणं जायते ध्रुवम् ॥ ३३ ॥  
 भजतां सर्वभावेन द्युःषं स्वप्नेऽपि नो भवेत् ।  
 यदा कदाचिज्जायेत तदा कर्मसमुद्भवम् ॥ ३४ ॥  
 भावितद्ब्रह्मपि ज्ञेयं नूनमल्पं न संशयः ।  
 प्रारब्धस्याथ वा दोषो नूनं ज्ञेयो विशेषतः ॥ ३५ ॥  
 अथवा बहु चाल्यं हि भोग्यं निस्तीर्य शङ्करः ।  
 कदाचिद्विच्छया तस्य दूरीकुर्यान्न संशयः ॥ ३६ ॥

विषं शैवामृतं कुर्यादमृतं विषमेव वा ।  
 यद्विच्छति करोत्येव समर्थः किन्निषिध्यते ॥ ३७ ॥  
 एत्थं विचार्यमाणोऽपि भक्तैरन्वैः पुरातनैः ।  
 भाविभिश्च सदा भक्तैरिडानीय मनः स्थिरम् ॥ ३८ ॥  
 लक्ष्मीर्गच्छेय्यावतिष्ठेन्मराणं निकटे पुरः ।  
 निन्दां वाथ प्रकुर्वन्तु स्तुतिं वा दुःखसङ्कथम् ॥ ३९ ॥  
 जायते पुण्यपापाभ्यां शङ्करः सुभद्रः सदा ।  
 कदाचिद्य परीक्षार्थं दुःखं यच्छति वै शिवः ॥ ४० ॥  
 अन्ते य सुभद्रः प्रोक्तो दयालुत्वान्न संशयः ।  
 यथा शैव सुवर्णं य शोधितं शुद्धतां प्रजेत् ॥ ४१ ॥  
 अत्रैव शैव मया पूर्वं श्रुतं मुनिमुष्मात्तथा ।  
 अतस्तद्भजनेनैव लक्ष्येऽहं सुभद्रमुत्तमम् ॥ ४२ ॥  
 एत्थेवं तु विचारं स करोति यावदेव हि ।  
 तावच्च सूकरः प्राप्नो भाणसम्मोचनावधिः ॥ ४३ ॥  
 शिवोऽपि पृष्ठतो लज्जो ऽप्यायातः शूकरस्य हि ।  
 तयोर्मध्ये तदा सोऽयं दृश्यते शृङ्गमद्भुतम् ॥ ४४ ॥  
 तस्य प्रोक्तं य माहात्म्यं शिवः शीघ्रतरं गतः ।  
 अर्जुनस्य य रक्षार्थं शङ्करो भक्तवत्सलः ॥ ४५ ॥  
 अतस्मिन्समये ताभ्यां कृतं भाणविमोचनम् ।  
 शिवभाणस्तु पुच्छे वै ऽर्जुनस्य मुपे तथा ॥ ४६ ॥  
 शिवस्य पुच्छतो गत्वा भुषान्निस्सृत्य शीघ्रतः ।  
 भूमौ विलीनः संयातस्तस्य वै पुच्छतो गतः ॥ ४७ ॥  
 पपात पार्श्वतश्चैव भाणश्चैवार्जुनस्य य ।  
 सूकरस्तत्क्षणां दैत्यो मृतो भूमौ पपात ह ॥ ४८ ॥  
 देवा उर्षं परं प्रापुः पुष्पवृष्टिं य चङ्किरे ।  
 जयपूर्वं स्तुतिकराः प्रणम्य य पुनः पुनः ॥ ४९ ॥  
 शिवस्तुष्टमना आसीदर्जुनः सुभद्रमागतः ।

दैत्यस्य च तदा दृष्ट्वा कूरं वृषं च तौ तदा ॥ ५० ॥

अर्जुनस्तु विशेषेण सुभिना प्राड येतसा ।

अडो दैत्यवरश्चायं वृषं तु परमाद्भुतम् ॥ ५१ ॥

कृत्वागतो मद्रुधार्थं शिवेनाडं सुरक्षितः ।

धृश्वरेण ममाद्यैव बुद्धिर्दत्ता न संशयः ॥ ५२ ॥

वियार्येत्यर्जुनस्तत्र जगौ शिव शिवेति च ।

प्राणनाम शिवं भूयस्तुष्टाय च पुनः पुनः ॥ ५३ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे तृतीयायां शतरुद्रसंछितायां किरातावतारवर्णने भूकदैत्यवधो नामैकोनयत्वारिंशोऽध्यायः  
॥ ३.३६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंछितायां

### ३.४०. यत्वारिंशोऽध्यायः । किरातावतारवर्णने भिल्लाजुनसंवादः ।

नन्दीश्वर उवाच ।

सनत्कुमार सर्वज्ञा शृणु वीलां परात्मनः ।

भक्तवात्सल्यसंयुक्तां तद् दृढत्वविदम्बिताम् ॥ १ ॥

शिवोऽप्यथ स्वभृत्यं वै प्रेषयामास स द्रुतम् ।

आणार्थं च तदा तत्रार्जुनोऽपि समगात्ततः ॥ २ ॥

अेकस्मिन् समये प्राप्तौ आणार्थं तद्गणार्जुनी ।

अर्जुनस्तं पराभर्त्स्य स्वबाणं याग्रडीत्तदा ॥ ३ ॥

गाणः प्रोवाच तं तत्र किमर्थं गृह्यते शरः ।

आणश्चैवास्मदीयो वै मुख्यतां ऋषिसत्तम ॥ ४ ॥

एत्युक्तस्तेन भिल्लस्य गाणेन मुनिसत्तम ।

सोऽर्जुनः शङ्करं स्मृत्वा वचनं च तमब्रवीत् ॥ ५ ॥

अर्जुन उवाच ।

अज्ञात्वा किं च वदसि मूर्खोऽसि त्वं वनेथर ।

आणश्च मोचितो मेऽद्य त्वदीयश्च कथं पुनः ॥ ६ ॥

रेणारुपं य पिच्छानि मन्नामाङ्कित एव य ।

त्वदीयश्च कथं जातः स्वभावो द्रुस्त्यजस्तव ॥ ७ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

छत्येवं तद्भयः श्रुत्वा विडस्य स गणेश्वरः ।

अर्जुनं ऋषिरुपं तं भिल्लो वाक्यमुपाददे ॥ ८ ॥

तापस श्रूयतां रे त्वं न तपः क्रियते त्वया ।

वेषतश्च तपस्वी त्वं न यथार्थं छलायते ॥ ९ ॥

तपस्वी य कथं मिथ्या भाषाणं कुरुते नरः ।

नैकाकिनं य मां त्वं य जानीहि वाङ्मिनीपतिम् ॥ १० ॥

अङ्गुलिर्विनभिल्लैश्च युक्तः स्वामी स आसते ।

समर्थः सर्वथा कर्तुं विग्रहानुग्रहौ पुनः ॥ ११ ॥

वर्तते तस्य आणोऽयं यो नीतश्च त्वयाधुना ।

अयं आणश्च ते पार्श्वे न स्थास्यति कदाचन ॥ १२ ॥

तपःकृलं कथं त्वं य डातुमिच्छसि तापस ।

यौर्याश्छलादर्थमानाद् विस्मयात्सत्यमञ्जनात् ॥ १३ ॥

तापसा क्षीयते सत्यमेतदेव मया श्रुतम् ।

तस्माच्च तपसस्तेऽद्य भविष्यति कृलं कुतः ॥ १४ ॥

तस्मादमुक्तआणो हि कृतघ्नस्त्वं भविष्यसि ।

ममैव स्वाभिना आणस्तवार्थं मोचितो ध्रुवम् ॥ १५ ॥

शत्रुश्च मारितस्तेन पुनर्भाषाश्च रक्षितः ।

अत्यन्तं य कृतघ्नोऽसि तपोऽशुभकरस्तथा ॥ १६ ॥

सत्यं न भाषसे त्वं य किमतः सिद्धिमिच्छसि ।

प्रयोजनं येद् आणेन स्वामी य याच्यतां मम ॥ १७ ॥

ईदृशांश्च अङ्गु-आणांस्तदा दातुं क्षमः स्वयम् ।

राजा य वर्तते मेऽद्य किं त्वेवं याच्यते त्वया ॥ १८ ॥

उपकारं परित्यज्य ह्यपकारं समीहसे ।

नैतद्भुक्तं त्वयाद्यैव क्रियते त्यज यापवम् ॥ १९ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

धृत्येवं वयनं तस्य श्रुत्वा पार्थोऽर्जुनस्तदा ।

क्रोधं कृत्वा शिवं स्मृत्वा मितं वाक्यमथाब्रवीत् ॥ २० ॥

अर्जुन उवाच ।

शर्षुः भिल्ल प्रवक्ष्यामि न सत्यं तव भाषणम् ।

यथा जातिस्तथा त्वां यं जानामि हि वनेचर ॥ २१ ॥

अहं राजा भवान् यौरः कथं युद्धप्रयुक्तता ।

युद्धं मे सभलैः कार्यं नाधमैर्हि कदाचन ॥ २२ ॥

तस्मात्ते यं तथा स्वामी भविष्यति भवादृशः ।

दातारश्च वयं प्रोक्ताश्चौरा यूयं वनेचराः ॥ २३ ॥

कथं यास्यो मया भिल्लराज अवेवं यं साम्प्रतम् ।

त्वमेव यास्यसे नैव भाषां मां हिं वनेचर ॥ २४ ॥

ददामि ते तथा भाषान् सन्ति मे अहवो ध्रुवम् ।

राजा यं त्रल्लं यैव न दास्यति तथा भवेत् ॥ २५ ॥

हिं पुनश्च तथा भाषान्प्रयच्छामि वनेचर ।

यदि मे यां चिकीर्षां स्यात्कथं नागम्यतेऽधुना ॥ २६ ॥

यथागच्छतु ते भर्ता किमर्थं भाषतेऽधुना ।

आगत्य यं मया सार्धं जित्वा युद्धे यं मां पुनः ॥ २७ ॥

नीत्वा भाषामिमं भिल्लस्वामी ते वाङ्मनीपतिः ।

निजालयं सुभं यातु विलम्बः क्रियते कथम् ॥ २८ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

महेश्वरकृपाप्राप्तसद्भवस्यार्जुनस्य हि ।

धृत्येतद्भयनं श्रुत्वा भिल्लो वाक्यमथाब्रवीत् ॥ २९ ॥

भिल्ल उवाच ।

अज्ञोऽसि त्वं ऋषिर्नासि मरणं त्वीदृशे कथम् ।

दृष्टिं भाषां सुभं तिष्ठ त्वन्मया क्लेशभागभवेः ॥ ३० ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

एत्युक्तस्तेन भिल्वेन शिवसच्छक्तिशोभिना ।  
गण्डेन पाण्डवस्तं च प्राड स्मृत्वा च शङ्करम् ॥ ३१ ॥

अर्जुन उवाच ।

मद्भाष्यं तत्त्वतो भिल्व शृणु त्वं च वनेचर ।  
आगमिष्यति ते स्वामी दर्शयिष्ये क्वलं तदा ॥ ३२ ॥

न शोभते त्वया युद्धं करिष्ये स्वामिना तव ।  
उपडासकरं ज्ञेयं युद्धं सिंहाशृगालयोः ॥ ३३ ॥

श्रुतं च मद्ग्रथस्तेऽद्य द्रक्ष्यसि त्वं महाबलम् ।  
गच्छस्व स्वामिनं भिल्व यथेच्छसि तथा कुरु ॥ ३४ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

एत्युक्तस्तु गतस्तत्र भिल्वः पार्थेन वै मुने ।  
शिवावतारो यत्रास्ते किरातो वाङ्मनीपतिः ॥ ३५ ॥

अथार्जुनस्य वयनं भिल्वनाथाय विस्तरात् ।  
सर्वं निवेदयामास तस्यै भिल्वपरात्मने ॥ ३६ ॥

स किरातेश्वरः श्रुत्वा तद्ग्रथो लर्षमागतः ।  
आजगाम स्वसैन्येन शङ्करो भिल्वरूपधृक् ॥ ३७ ॥

अर्जुनश्च तदा सेनां किरातस्य च पाण्डवः ।  
दृष्ट्वा गृहीत्वा सशरं धनुः सम्भुज आययौ ॥ ३८ ॥

अथो किरातश्च पुनः प्रेषयामास तं चरम् ।  
तन्भुजेन जगौ वाक्यं भारताय महात्मने ॥ ३९ ॥

किरात उवाच ।

पश्य सैन्यं तपस्विस्त्वं मुग्यं भाणं ब्रह्मधुना ।  
भरणं स्वल्पकार्यार्थं कथमिच्छसि साम्प्रतम् ॥ ४० ॥

भ्रातरस्तव दुःभार्ताः कलत्रं च ततः परम् ।  
पृथिवी हस्ततस्तेऽद्य यास्यतीति मतिर्मम ॥ ४१ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

एत्युक्तं परमेशेन पार्थदाह्यपरीक्षया ।  
सर्वथार्जुनरक्षार्थं धृतं त्रुपेण शम्भुना ॥ ४२ ॥

धृत्युक्तस्तु तदागत्य स गणः शाङ्करश्च तत् ।  
विस्तराद् वृत्तमभिलभर्जुनाय न्यवेद्यत् ॥ ४३ ॥

तच्छ्रुत्वा तु पुनः प्राड प्रार्थस्तं दूतमागतम् ।  
वाङ्मिनीपतये वास्यं विपरीतं भविष्यति ॥ ४४ ॥

यद्यलं यैव ते बाणं यच्छामि य मदीयकम् ।  
कुलस्य दूषणं यालं भविष्यामि न संशयः ॥ ४५ ॥

भ्रातरश्चैव दुःभार्ताः भवन्तु य तथा ध्रुवम् ।  
विधाश्च निष्कृला मे स्युस्तस्मादागच्छ वै ध्रुवम् ॥ ४६ ॥

सिंहश्चैव शृगावाद्वा भीतो नैव मया श्रुतः ।  
तथा वनेचराद्वाजा न भिभेति कदाचन ॥ ४७ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

धृत्युक्तस्तं पुनर्गत्वा स्वामिनं पाण्डवेन सः ।  
सर्वं निवेदयामास तद्दुक्तं हि विशेषतः ॥ ४८ ॥

अथ सोऽपि किराताहो महादेवः ससैन्यकः ।  
तच्छ्रुत्वा सैन्यसंयुक्तो ङ्यर्जुनं यागमत्तदा ॥ ४९ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां किरातावतारवर्णने भिल्वार्जुनसंवादो नाम  
यत्वारिशोऽध्यायः ॥ ३.४० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंहितायां

### ३.४१. ओकयत्वारिशोऽध्यायः । किरातेश्वरावतारवर्णनम् ।

तमागतं ततो दृष्ट्वा ध्यानं कृत्वा शिवस्य सः ।  
गत्वा तत्रार्जुनस्तेन युद्धं यके सुदारुणम् ॥ १ ॥

गणैश्च विविधैस्तीक्ष्णैरायुधैस्तं न्यपीडयत् ।  
तैस्तदा पीडितः पार्थः सस्मार स्वामिनं शिवम् ॥ २ ॥

अर्जुनश्च तदा तेषां बाणावलिमथास्त्रिनत् ।

यदायुद्धं य तैः क्षिप्तं ततः शर्वं परामृशत् ॥ ३ ॥  
 पीडितास्ते गण्डास्तेन ययुश्चैव द्विशो दश ।  
 गणेशा वारितास्ते य नाजग्मुः स्वामिनं प्रति ॥ ४ ॥  
 शिवश्चैवाङ्गुनश्चैव युयुधाते परस्परम् ।  
 नानाविधैश्चायुधैर्हि मडाभलपराङ्मौ ॥ ५ ॥  
 शिवोऽपि मनसा नूनं दयां कृत्वाङ्गुनं व्यगात् ।  
 अङ्गुनश्च दृढं तत्र प्रहारं कृतवांस्तदा ॥ ६ ॥  
 आयुधानि शिवः सो वै व्यङ्गुनस्यास्थिनत्तदा ।  
 क्वयानि य सर्वाणि शरीरं केवलं स्थितम् ॥ ७ ॥  
 तदाङ्गुनः शिवं स्मृत्वा मल्लयुद्धं यकार सः ।  
 वाहिनीपतिना तेन भयात्किलष्टोऽपि धैर्यवान् ॥ ८ ॥  
 तद्युद्धेन मडी सर्वा यकम्पे ससमुद्रका ।  
 देवा दृग्भं समापन्नाः किं भविष्यति वा पुनः ॥ ९ ॥  
 अेतस्मिन्नन्तरे देवः शिवो गगनमास्थितः ।  
 युद्धं यकार तत्रस्थः सोऽङ्गुनश्च तथाकरोत् ॥ १० ॥  
 उड्डीयोड्डीय तौ युद्धं यङ्कतुर्देवपार्थिवौ ।  
 देवाश्च विस्मयं प्रापू रणं दृष्ट्वा तदाद्भुतम् ॥ ११ ॥  
 अथाङ्गुनोत्तरं ज्ञात्वा स्मृत्वा शिवपदाम्भुजम् ।  
 धधार पादयोस्तं वै तद्दध्यानादाभसद्भलः ॥ १२ ॥  
 धृत्वा पादौ तदा तस्य भ्रामयामास सोऽङ्गुनः ।  
 विजडास मडादेवो भक्तवत्सल उतिङ्कत् ॥ १३ ॥  
 दातुं स्वदासतां तस्मै भक्तवश्यतया मुने ।  
 शिवेनैव कृतं व्येतश्चरितं नान्यथा भवेत् ॥ १४ ॥  
 पश्चाद्भिडस्य तत्रैव शङ्करो रूपमद्भुतम् ।  
 दर्शयामास सडसा भक्तवश्यतया शुभम् ॥ १५ ॥  
 यथोक्तं वेदशास्त्रेषु पुराणेषु पुरुषोत्तम ।  
 व्यासोपदिष्टं ध्यानाय तस्य यत्सर्वसिद्धिदम् ॥ १६ ॥

तद्दृष्ट्वा सुन्दरं रूपं ध्यानप्राप्तं शिवस्य तु ।  
अभूव विस्मितोऽतीव व्यर्जुनो लज्जितः स्वयम् ॥ १७ ॥  
अहो शिवश्शिवः सोऽयं यो मे प्रभुतया वृतः ।  
त्रिलोकेशः स्वयं साक्षाद् डा कृतं किं मयाधुना ॥ १८ ॥  
प्रभोर्भलवती माया मायिनामपि मोहिनी ।  
किं कृतं रूपमाश्छाद्य प्रभुणा छलितो व्यडम् ॥ १९ ॥  
धिद्येति संविचार्यैवं साञ्जलिर्नतमस्तकः ।  
प्रणनाम प्रभुं प्रीत्या तदोवाच स भिन्नधीः ॥ २० ॥  
अर्जुन उवाच ।  
द्वेवद्वेव महाद्वेव करुणाकर शङ्कर ।  
ममापराधः सर्वेश क्षन्तव्यश्च त्वया पुनः ॥ २१ ॥  
किं कृतं रूपमाश्छाद्य खलितोऽस्मि त्वयाधुना ।  
धिऽ मां समरकर्तारं स्वामिना भवता प्रभो ॥ २२ ॥  
नन्दीश्वर उवाच ।  
एत्येवं पाण्डवः सोऽथ पश्चात्तापमवाप सः ।  
पादयोर्निपपाताशु शङ्करस्य महाप्रभोः ॥ २३ ॥  
अथेश्वरः प्रसन्नात्मा प्रत्युवाचाजुर्न य तम् ।  
समाश्चास्येति बहुशो मडेशो भक्तवत्सलः ॥ २४ ॥  
शङ्कर उवाच ।  
न भिद्य पार्थ भक्तोऽसि मम त्वं हि विशेषतः ।  
परीक्षार्थं मया तेऽद्य कृतमेवं शुभं जहि ॥ २५ ॥  
नन्दीश्वर उवाच ।  
एत्युक्त्वा तं स्वहस्ताभ्यामुत्थाप्य प्रभुरर्जुनम् ।  
विलज्जं कारयामास गणैश्च स्वामिनो गुणैः ॥ २६ ॥  
पुनः शिवोऽर्जुनं प्राड पाण्डवं वीरसम्मतम् ।  
उर्षयन् सर्वथा प्रीत्या शङ्करो भक्तवत्सलः ॥ २७ ॥  
शिव उवाच ।  
हे पार्थ पाण्डवश्रेष्ठ प्रसन्नोऽस्मि वरं वृणु ।

प्रहारैस्ताऽनैस्तेऽथ पूजनम्मानितम्भया ॥ २८ ॥

धृष्ट्या य इतं मेऽथ नापराधस्तवाधुना ।

नादेयं विद्यते तुभ्यं यद्विच्छसि वृषीष्य तत् ॥ २९ ॥

ते शत्रुषु यशोराज्यस्थापनाय शुभं कृतम् ।

येतद्दुःखं न कर्तव्यं वैकल्यं य त्यजाम्बिलम् ॥ ३० ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

धृत्युक्तस्त्वर्जुनस्तेन प्रभुषा शङ्करेण सः ।

उवाच शङ्करं भक्त्या सावधानतया स्थितः ॥ ३१ ॥

अर्जुन उवाच ।

भक्तप्रियस्य शम्भोस्ते सुप्रभो किं समीहितम् ।

वार्जनीयं मया देव कृपालुस्त्वं सदाशिव ॥ ३२ ॥

धृत्युक्त्वा संस्तुतिं तस्य शङ्करस्य महाप्रभोः ।

यकार पाण्डवः सोऽथ सद्भक्तिं वेदसम्भताम् ॥ ३३ ॥

अर्जुन उवाच ।

नमस्ते देवदेवाय नमः कैलासवासिने ।

सदाशिव नमस्तुभ्यं पञ्चवक्त्राय ते नमः ॥ ३४ ॥

कपर्दिने नमस्तुभ्यन्त्रिनेत्राय नमोऽस्तु ते ।

मनः प्रसन्नरूपाय सद्यस्रवदनाय च ॥ ३५ ॥

नीलकण्ठ नमस्तेऽस्तु सद्योजाताय वै नमः ।

वृषध्वज नमस्तेऽस्तु वामाङ्गागिरिजाय च ॥ ३६ ॥

दशदोष नमस्तुभ्यं नमस्ते परमात्मने ।

ऽमरुकपालहस्ताय नमस्ते मुण्डमालिने ॥ ३७ ॥

शुद्धस्फटिकसङ्काशशुद्धकर्पूरवर्ष्मणे ।

पिनाकपाणये तुभ्यं त्रिशूलवरधारिणे ॥ ३८ ॥

व्याघ्रचर्मोत्तरीयाय गजाम्बरविधारिणे ।

नागाङ्गाय नमस्तुभ्यं गङ्गाधर नमोऽस्तु ते ॥ ३९ ॥

सुपादाय नमस्तेऽस्तु आरक्तचरणाय च ।

नन्दादिगणसेव्याय गणेशाय च ते नमः ॥ ४० ॥

नमो गणेशरूपाय कार्तिकेयानुगाय च ।  
 भक्तिदाय च भक्तानां मुक्तिदाय नमो नमः ॥ ४१ ॥  
 अगुणाय नमस्तेऽस्तु सगुणाय नमो नमः ।  
 अरूपाय सरूपाय सकलायाकलाय च ॥ ४२ ॥  
 नमः किरातरूपाय मधनुग्रहकारिणे ।  
 युद्धप्रियाय वीराणां नानालीलानुकारिणे ॥ ४३ ॥  
 यत्किञ्चित् दृश्यते रूपं तत्तेजस्तावकं स्मृतम् ।  
 यिद्रूपस्त्वं त्रिलोकेषु रमसेऽवयमेदतः ॥ ४४ ॥  
 गुणानां ते न सङ्ख्यास्ति यथा भूरजसामिह ।  
 आकाशे तारकाणां हि कणानां वृष्ट्यपामपि ॥ ४५ ॥  
 न ते गुणास्तु सङ्ख्यातुं वेदा वै सम्भवन्ति हि ।  
 मन्दबुद्धिरहं नाथ वार्णयामि कथम्भुनः ॥ ४६ ॥  
 सोऽसि योऽसि नमस्तेऽस्तु कृपां कर्तुमिहार्हसि ।  
 दासोऽहं ते मलेशान स्वामी त्वं मे मलेश्वर ॥ ४७ ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 एति श्रुत्वा वचस्तस्य पुनः प्रोवाच शङ्करः ।  
 सुप्रसन्नतरो भूत्वा विहसन्नभुरर्जुनम् ॥ ४८ ॥  
 शङ्कर उवाच ।  
 वचसा किम्बलूक्तेन शृणुष्व वचनं मम ।  
 शीघ्रं वृणु वरं पुत्र सर्वं तस्य ददामि ते ॥ ४९ ॥  
 नन्दीश्वर उवाच ।  
 एत्युक्तश्चार्युनस्तेन प्रणिपत्य सदाशिवम् ।  
 साञ्जलिर्नतकः प्रेम्णा प्रोवाच गद्गदाक्षरम् ॥ ५० ॥  
 अर्जुन उवाच ।  
 किं भ्रूयां त्वं च सर्वेषामन्तर्यामितया स्थितः ।  
 तथापि वर्णितं मेऽद्य श्रूयतां च त्वया विभो ॥ ५१ ॥  
 शत्रूणां सङ्घटं यस्य तद्गतन्दर्शनात्तव ।  
 औडिकीं च परां सिद्धिं प्राप्नुयां वै तथा कुरु ॥ ५२ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

धृत्युक्त्वा तं नमस्कृत्य शङ्करं भक्तवत्सलम् ।  
नतस्कन्धोऽर्जुनस्तत्र बद्धाञ्जलिरुपस्थितः ॥ ५३ ॥

शिवोऽपि य तथाभूतं ज्ञात्वा पाण्डवमर्जुनम् ।  
निजभक्तवदं स्वामी महातुष्टो बभूव ह ॥ ५४ ॥

अस्त्रं पाशुपतं स्वीयन्दुर्जयं सर्वदाभिलैः ।  
ददौ तस्मै मહેशानो वयनं येदमब्रवीत् ॥ ५५ ॥

शिव उवाच ।

स्वं महास्त्रं मया दत्तं दुर्जयस्त्वं भविष्यति ।  
अनेन सर्वशत्रूणां जयकृत्यमवाप्नुहि ॥ ५६ ॥  
कृष्णं य कथयिष्यामि साहाय्यन्ते कश्चित्ति ।  
स वै ममात्मभूतश्च मद्भक्तः कार्यकारकः ॥ ५७ ॥  
मत्प्रभावात्मारत त्वं राजयन्त्रिकण्टकं कुरु ।  
धीर्मात्रानाविधान्नात्रा कारय त्वं य सर्वदा ॥ ५८ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

धृत्युक्त्वा निजहस्तं य धृत्वा शिरसि तस्य सः ।  
पूजितो ऽयर्जुनेनाशु शङ्करोऽन्तरधीयत ॥ ५९ ॥  
अथार्जुनः प्रसन्नात्मा प्राप्यास्त्रं य वरं प्रभोः ।  
जगाम स्वाश्रमं मुष्यं स्मरन्भक्त्या गुरुं शिवम् ॥ ६० ॥  
सर्वे ते भ्रातरः प्रीतास्तन्वः प्राणमिवागतम् ।  
मिलित्वा तं सुभं प्रापुर्द्रोपदी यातिसुप्रता ॥ ६१ ॥  
शिवं परं य सन्तुष्टं पाण्डवाः सर्वे येव हि ।  
नातृप्य-सर्ववृत्तान्तं श्रुत्वा उर्ध्वमुपागताः ॥ ६२ ॥  
आश्रमे पुष्पवृष्टिश्च यन्नेन समन्विता ।  
पपात सुकरार्थं य तेषां यैव महात्मनाम् ॥ ६३ ॥  
धन्यं य शङ्करं यैव नमस्कृत्य शिवम्मुदा ।  
अवधिं यागतं ज्ञात्वा जयश्रैव भविष्यति ॥ ६४ ॥  
येतस्मिन्नन्तरे कृष्णः श्रुत्वार्जुनमथागतम् ।

मेलनाय समायातः श्रुत्वा सुभमुपागतः ॥ ६५ ॥

अतश्चैव मयाप्यातः शङ्करः सर्वदुःखला ।

स सेव्यते मया नित्यं भवद्भिरपि सेव्यताम् ॥ ६६ ॥

धृत्युक्तस्ते किराताहोऽवतारः शङ्करस्य वै ।

तं श्रुत्वा श्रावयन्वापि सर्वान्कामानवाप्नुयात् ॥ ६७ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे तृतीयायां शतरुद्रसंछितायां किरातेश्वरावतारवर्णनं नामैक्यत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ३.४१ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

तृतीयायां शतरुद्रसंछितायां

### ३.४२. द्वियत्वारिंशोऽध्यायः । द्वादशज्योतिर्विङ्गावतारवर्णनम् ।

नन्दीश्वर उवाच ।

अवतारान् शृणु विभोर्द्वादशप्रमितान्परान् ।

ज्योतिर्विङ्गस्वरूपान्वै नानोतिकारकान्भुने ॥ १ ॥

सौराष्ट्रे सोमनाथश्च श्रीशैले मल्लिकार्जुनः ।

उज्जयिन्यां महाकाल ओङ्कारे यामरेश्वरः ॥ २ ॥

केदारो डिभवत्पृष्टे ङाङिन्याम्भीमशङ्करः ।

वाराणस्यां य विश्वेशस्त्र्यम्भको गौतमीतटे ॥ ३ ॥

वैधनाथश्चिताभूमौ नागेशो दारुकावने ।

सेतुबन्धे य रामेशो घुश्मेशश्च शिवालये ॥ ४ ॥

अवतारद्वादशकमेतच्छ्रमभोः परात्मनः ।

सर्वानन्दकरं पुंसां दर्शनात्स्पर्शान्भुने ॥ ५ ॥

तत्राद्यः सोमनाथो हि यन्द्रदुःखक्षयङ्करः ।

क्षयकुञ्जाद्विरोगाणां नाशकः पूजनाम्भुने ॥ ६ ॥

शिवावतारः सोमेशो विङ्गारूपेण संस्थितः ।

सौराष्ट्रे शुभदेशे य शशिना पूजितः पुरा ॥ ७ ॥

यन्द्रकुण्डं य तत्रैव सर्वपापविनाशकम् ।

तत्र स्नात्वा नरो धीमान्सर्वरोगैः प्रमुच्यते ॥ ८ ॥  
 सोमेश्वरं महालिङ्गं शिवस्य परमात्मकम् ।  
 दृष्ट्वा प्रमुच्यते पापाद्भुक्तिं मुक्तिं च विन्दति ॥ ९ ॥  
 मल्लिकार्जुनसंज्ञाश्चावतारः शकुरस्य वै ।  
 द्वितीयः श्रीगिरौ तात भक्ताभीष्टकृत्प्रदः ॥ १० ॥  
 संस्तुतो लिङ्गरूपेण सुतदर्शनहेतुतः ।  
 गतस्तत्र महाप्रीत्या स शिवः स्वगिरेर्मुने ॥ ११ ॥  
 ज्योतिर्लिङ्गं द्वितीयं तद्दर्शनात्पूजनाम्बुने ।  
 महासुप्पकरं यान्ते मुक्तिदं नात्र संशयः ॥ १२ ॥  
 महाकालाभिधस्तातावतारः शकुरस्य वै ।  
 उज्जयिन्यां नगर्यां च भूय स्वजनावनः ॥ १३ ॥  
 दूषणाप्यासुरं यस्तु वेदधर्मप्रमर्दकम् ।  
 उज्जयिन्यां गतं विप्रद्वेषिणं सर्वनाशनम् ॥ १४ ॥  
 वेदविप्रसुतध्यातो ङुङ्कारेणैव स द्रुतम् ।  
 भस्मसात्कृतवांस्तं य रत्नमाल निवासिनम् ॥ १५ ॥  
 तं उत्वा स महाकालो ज्योतिर्लिङ्गस्वरूपतः ।  
 देवैः स प्रार्थितोऽतिष्ठत्स्वभक्तपरिपालकः ॥ १६ ॥  
 महाकालाह्वयं लिङ्गं दृष्ट्वाभ्यर्च्य प्रयत्नतः ।  
 सर्वाङ्कामानवाप्नोति लभते परतो गतिम् ॥ १७ ॥  
 ओङ्कारः परमेशानो धृतः शम्भोः परात्मनः ।  
 अवतारश्चतुर्थो हि भक्ताभीष्टकृत्प्रदः ॥ १८ ॥  
 विधिना स्थापितो भक्त्या स्वलिङ्गात्पार्थिवान्मुने ।  
 प्रादुर्भूतो महादेवो विन्ध्यकामप्रपूरकः ॥ १९ ॥  
 देवैः सम्प्रार्थितस्तत्र द्विधारापेण संस्थितः ।  
 भुक्तिमुक्तिप्रदो लिङ्गरूपो वै भक्तवत्सलः ॥ २० ॥  
 प्रणवे शैव योङ्कारनामासील्लिङ्गमुत्तमम् ।  
 परमेश्वरनामासीत्पार्थिवश्च मुनीश्वर ॥ २१ ॥

भक्ताभीष्टप्रदो ज्ञेयो योऽपि दृष्टोऽर्थितो मुने ।  
 ज्योतिर्लिङ्गे महादिव्ये वर्णिते ते महामुने ॥ २२ ॥  
 केदारेशोऽवतारस्तु पञ्चमः परमश्शिवः ।  
 ज्योतिर्लिङ्गस्वरूपेण केदारे संस्थितः स य ॥ २३ ॥  
 नरनारायणाभ्यौ याववतारौ उरेभुने ।  
 तत्प्रार्थितः शिवस्तत्स्थैः केदारे छिमभूधरे ॥ २४ ॥  
 ताभ्यां य पूजितो नित्यं केदारेश्वरसंज्ञकः ।  
 भक्ताभीष्टप्रदः शम्भुर्दर्शनादर्थनादपि ॥ २५ ॥  
 अस्य भाण्डस्य स स्वामी सर्वेशोऽपि विशेषतः ।  
 सर्वकामप्रदस्तात सोऽवतारः शिवस्य वै ॥ २६ ॥  
 भीमशङ्करसंज्ञस्तु षष्ठः शम्भोर्महाप्रभोः ।  
 अवतारो महावीरो भीमासुरविनाशनः ॥ २७ ॥  
 सुदक्षिणाभिधं भक्तं कामरूपेश्वरं नृपम् ।  
 यो ररक्षाद्भुतं उल्वासुरं तं भक्तदुःखदम् ॥ २८ ॥  
 भीमशङ्करनामा स ऽङ्किन्यां संस्थितः स्वयम् ।  
 ज्योतिर्लिङ्गस्वरूपेण प्रार्थितस्तेन शङ्करः ॥ २९ ॥  
 विश्वेश्वरावतारस्तु काश्यां जातो हि सप्तमः ।  
 सर्वब्रह्माण्डरूपश्च भुक्तिमुक्तिप्रदो मुने ॥ ३० ॥  
 पूजितः सर्वदेवैश्च भक्त्या विष्ण्वादिभिः सदा ।  
 डैलासपतिना यापि भैरवेणापि नित्यशः ॥ ३१ ॥  
 ज्योतिर्लिङ्गस्वरूपेण संस्थितस्तत्र मुक्तिदः ।  
 स्वयं सिद्धस्वरूपो हि तथा स्वपुरि स प्रभुः ॥ ३२ ॥  
 काशीविश्वेशयोर्भक्त्या तन्नामजपकारकाः ।  
 निर्लिप्ताः कर्मनिर्णयं देवव्यपदभागिनः ॥ ३३ ॥  
 शम्भकाभ्योऽवतारो यः सोऽष्टमो गौतमीतटे ।  
 प्रार्थितो गौतमेनाविर्बलूय शशिमौलिनः ॥ ३४ ॥  
 गौतमस्य प्रार्थनया ज्योतिर्लिङ्गस्वरूपतः ।  
 स्थितस्तत्रायतः प्रीत्या तन्भुनेः प्रीतिकाम्यया ॥ ३५ ॥

तस्य सन्दर्शनात्स्यशार्दार्थनाथ्य मडेशितुः ।  
 सर्वे कामाः प्रसिध्यन्ति ततो मुक्तिर्भवदखो ॥ ३६ ॥  
 शिवानुग्रहतस्तत्र गङ्गा नाम्ना तु गौतमी ।  
 संस्थिता गौतमप्रीत्या पावनी शङ्करप्रिया ॥ ३७ ॥  
 वैधनाथावतारो हि नवमस्तत्र कीर्तितः ।  
 आविर्भूतो रावाणार्थं बहुलीवाकरः प्रभुः ॥ ३८ ॥  
 तदानयनरूपं हि व्याजं कृत्वा मडेश्वरः ।  
 ज्योतिर्विङ्गस्वरूपेण यिताभूमौ प्रतिष्ठितः ॥ ३९ ॥  
 वैधनाथेश्वरो नाम्ना प्रसिद्धोऽभूज्जगत्त्रये ।  
 दर्शनात्पूजनाद्भक्त्या भुक्तिमुक्तिप्रदः स हि ॥ ४० ॥  
 वैधनाथेश्वरशिवमाडात्त्रयमनुशासनम् ।  
 पठतां शृण्वतां यापि भुक्तिमुक्तिप्रदं मुने ॥ ४१ ॥  
 नागेश्वरावतारस्तु दशमः परिकीर्तितः ।  
 आविर्भूतः स्वभक्तार्थं दृष्टानां दण्डः सदा ॥ ४२ ॥  
 उत्वा दारुडनामानं राक्षसं धर्मघातकम् ।  
 स्वभक्तं वैश्यनाथं य प्रारक्षत्सुप्रियाभिधम् ॥ ४३ ॥  
 लोकानामुपकारार्थं ज्योतिर्विङ्गस्वरूपधृक् ।  
 सन्तस्थौ साम्भिकः शम्भुर्बहुलीवाकरः परः ॥ ४४ ॥  
 तद् दृष्ट्वा शिवलिङ्गं तु मुने नागेश्वराभिधम् ।  
 विनश्यन्ति द्रुतं आर्यं महापातकराशयः ॥ ४५ ॥  
 रामेश्वरावतारस्तु शिवस्यैकादशः स्मृतः ।  
 रामयन्द्रप्रियकरो रामसंस्थापितो मुने ॥ ४६ ॥  
 ददौ जयवरं प्रीत्या यो रामाय सुतोषितः ।  
 आविर्भूतः य लिङ्गस्तु शङ्करो भक्तवत्सलः ॥ ४७ ॥  
 रामेण प्रार्थितोऽत्यर्थं ज्योतिर्विङ्गस्वरूपतः ।  
 सन्तस्थौ सेतुबन्धे य रामसंसेवितो मुने ॥ ४८ ॥  
 रामेश्वरस्य मडिमाद्भुतोऽभूद्भुवि यातुलः ।

भुक्तिमुक्तिप्रदश्चैव सर्वदा भक्तकामदः ॥ ४८ ॥

तं य गङ्गाजलेनैव स्नापयिष्यति यो नरः ।  
रामेश्वरं य सद्भक्त्या स ज्वन्मुक्त एव हि ॥ ५० ॥

एतद् भुक्त्यापिलान्भोगान्देवतादुर्लभानपि ।  
अतः प्राप्य परं ज्ञानं कैवल्यं मोक्षमाप्नुयात् ॥ ५१ ॥

धुश्वेश्वरावतारस्तु द्वादशः शङ्करस्य हि ।  
नानालीलाकरो धुश्वमानन्दो भक्तवत्सलः ॥ ५२ ॥

दक्षिणस्यां दिशि मुने देवशैलसमीपतः ।  
आविर्भूव सरसि धुश्वमाप्रियकरः प्रभुः ॥ ५३ ॥

सुदृढामारितं धुश्वमापुत्रं साकल्यतो मुने ।  
तुष्टस्तद्भक्तितः शम्भुर्योऽरक्षद्भक्तवत्सलः ॥ ५४ ॥

तत्प्रार्थितः स वै शम्भुस्तडागे तत्र कामदाः ।  
ज्योतिर्विङ्गस्वर्गोऽपि तस्थौ धुश्वेश्वराभिधः ॥ ५५ ॥

तं दृष्ट्वा शिवलिङ्गं तु समभ्यर्च्य य भक्तितः ।  
एतद् सर्वसुभं भुक्त्या ततो मुक्तिं य विन्दति ॥ ५६ ॥

एति ते हि समाख्याता ज्योतिर्विङ्गावली मया ।  
द्वादशप्रमिता दिव्या भुक्तिमुक्तिप्रदायिनी ॥ ५७ ॥

येतां ज्योतिर्विङ्गकथां यः पठेच्छृणुयादपि ।  
मुच्यते सर्वपापेभ्यो भुक्तिं मुक्तिं य विन्दति ॥ ५८ ॥

शतरुद्राभिधा येयं वर्णिता संछिता मया ।  
शतावतारसत्कीर्तिः सर्वकामफलप्रदा ॥ ५९ ॥

एमां यः पठते नित्यं शृणुयाद्वा समाहितः ।  
सर्वाङ्गमानवाप्नोति ततो मुक्तिं लभेद् ध्रुवम् ॥ ६० ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे तृतीयायां शतरुद्रसंछितायां सनत्कुमारनन्दीश्वरसंवादे द्वादशज्योतिर्विङ्गावतारवर्णनं  
नाम द्विचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ३.४२ ॥

॥ समाप्तं तृतीया शतरुद्रसंछिता ॥

——  
*Shri Shiva Mahapurāṇam 3 Shatarudra Samhita*  
pdf was typeset on January 23, 2026

——  
Please send corrections to [sanskrit@cheerful.com](mailto:sanskrit@cheerful.com)

